

Diasporic Literature

Issue 2, Vol. 1, September 2011

**INTERNATIONAL YEAR
OF FORESTS • 2011**

Diasporic Literature

A multi-lingual literary magazine published by
Diasporic Literature Spot
in electronic format.

*Diasporic Literature Spot is an electronic internet page started in June 2009
as a means of collective expression by writers who belong to the Diaspora.*

Diasporic Literature Spot

Electronic address: www.diasporic.org

Contact address:

P.O. Box 2343, Caulfield Junction, Vic 3161, Australia

Phone: (614) 13057426, <mailto:literature@diasporic.org>

Issue 2, Vol. 1

© Diasporic Literature 2011

ISSN 1838-9449

*These works constitute the property of the individual writers and
may not be copied, transferred in any format, electronic
or otherwise without the written consent of the creators.*

*If one wishes to get into contact with any of these writers please write
to the Diasporic's electronic address as above.*

Iakovos Garivaldis

Founder & Administrator
of Diasporic Literature Spot

Editorial Committee

Iakovos Garivaldis

Andrea Garivaldis

George Nikolopoulos

Evangelia Aggeliki Pechlivanidou

Dr Christina Tsiardikos

English Section Editor

Liat Kirby-Nagar

Greek Section Editor

Evangelia Aggeliki Pechlivanidou

Contributors to the selection
of works for this issue:

Stavros Anthopoulos (Thessaloniki)

Iakovos Garivaldis (Melbourne)

Design

Mavrogenis S.A.

Thessaloniki, Greece

Tel.: +30 2310 700770

www.mavrogenis.com.gr

Cover:
"Tulips in Spring" Golfo Tsakoumis

Περιεχόμενα Contents Contenido

5 - Εισαγωγή

6 - Introduction

14 - Results of the Literary Competition “Our Forests, Our Lives 2011”

15 - Αποτελέσματα Λογοτεχνικού Διαγωνισμού με τίτλο «Τα Δάση, οι Ζωές μας» - 2011

16 - English language

17 - Βραβεία στ’ Αγγλικά

18 - Ελληνικά - Greek language

19 - Español - Spanish language

21 - Golfo Tsakoumis - Γκόλφω Τσακούμη *Artist - Ζωγράφος*

Ποίηση Poetry Poesía

25 - Το εγώ και το δάσος - Χάρης Μελιτάς

26 - Ωδή στη Δρυάδα - Κλέτυ Σωτηριάδου

27 - Μαύρη Σιωπή του Δάσους - Τζένη Κουφοπούλου

28 - Ο σπαραγμός του ζαρκαδιού - Παρθένας Τσοκτουρίδου

30 - Φιλί ζωής - Ελένη Αρτεμίου-Φωτιάδου

31 - Κρανίου Τόπος - Χρήστος Σκιαδαρέσης

32 - Βίοι παράλληλοι - Αλέξανδρος Ακριτίδης

33 - Για τις ημέρες και τις νύχτες του μέλλοντος - Αργυρώ Μπαξεβάνου

35 - Τα δάση μας, οι ζωές μας - Θανάσης Γανίδης

36 - Dootangana - Daan Spijer

38 - Procession - Dyan de Wekker

39 - Daylesford - Korally Dimitriadis

40 - Fields of Achaia - Loula S. Rodopoulos

Πεζογραφία Prose Prosa

42 - Το κόκκινο ελάφι - Ελένη Σαραβάνου

43 - Ταξίδι στο πράσινο και το μαύρο - Ελένη Σιδηροπούλου

46 - Τα Δάση - Η ανάσα της γης - Ειρήνη Ντούρα-Καββαδία

49 - Στο δάσος - Μαρία Ολυμπίου

-
- 52 - Τα δάση μας οι ζωές μας - Ραφαέλα Δήμου
54 - Το δάσος της ζωής - Άρτεμις Βαζιριαντζίκη
56 - Το δάσος του δέντρου - Γιώτα Τσιλίκη
59 - Ο Θρήνος των Αμαδρυάδων - Ελένη Μανιωράκη-Ζωϊδάκη
63 - Γραφικές οι παραστάσεις - Ελένη Λύτρα-Χαραρά
65 - Φίλοι και φίλες μου, γεια σας... - Παρθένα Τσοκτουρίδου
75 - Μέσα στο δάσος - Έφη Αξαρλή
76 - Μια απρόσμενη συνάντηση...! - Ελευθερία Σταμούλη
80 - Είναι πραγματικά περίεργο... - Κατερίνα Ρομανένκο

ΕΡΓΑ ΜΕΛΩΝ ΕΚΤΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

Θέατρο Theatre Teatro

- 85 - Στην αγκαλιά της φύσης - Ευαγγελία - Αγγελική Πεχλιβανίδου
101 - Βοτανοποιηματάκια - Ευαγγελία - Αγγελική Πεχλιβανίδου
- 110 - Digital creations on computer - Ιάκωβος Γαριβάλδης
111 - Ψηφιακές δημιουργίες στον Η/Υ - Ιάκωβος Γαριβάλδης
- 114 - **Katerina Mertikas Painter - Canada**
- 119 - Morning Arrives - **Manolis Aligizakis**
120 - Traffic Jam - **Manolis Aligizakis**
121 - Delphi - **Manolis Aligizakis**
122 - Blue - **Manolis Aligizakis**
- 123 - Σε σκεφτόμουν συχνά - Γιώργος Νικολόπουλος
124 - Η προσευχή του δάσους - Μαρία Μπόταση
125 - Η προσευχή του δάσους - Ανώνυμος
126 - Η σοφία του δέντρου - Δημήτρης Νικορέτζος
127 - Εμείς: Θύτες της Γης και Θύματα - Ευαγγελία-Αγγελική Πεχλιβανίδου

Εισαγωγή

Οι «**πνεύμονες του κόσμου**» δεν είναι υγιείς. Ο Dr Simon Lewis από το Πανεπιστήμιο του Leeds, ο κατ' εξοχήν παγκοσμίως αναγνωρισμένος ειδικός σε θέματα τροπικών δασών, ισχυρίζεται ότι το μεγαλύτερο τροπικό δάσος της γης στην περιοχή του ποταμού Αμαζόνιου βρίσκεται υπό διπλή απειλή, από την μια η αποψίλωση των δασών και από την άλλη οι κλιματικές αλλαγές που προξενεί ο άνθρωπος.

Αν συμβούν τρεις ή περισσότερες περιόδους ξηρασίας, συνεχίζει ο S. Lewis, μέσα σε μια δεκαετία (όπως αυτή του 2010 στην περιοχή του Αμαζονίου) υπάρχει κίνδυνος τα "νεκρά" δέντρα να είναι τόσα πολλά που να εξουδετερώσουν τη συνήθη απορρόφηση του άνθρακα ή ίσως ακόμα χειρότερα να απελευθερώσουν περισσότερο διοξείδιο του άνθρακα προς την ατμόσφαιρα. «Οι τρέχουσες εκπομπές αερίων του θερμοκηπίου παίζουν ρωσική ρουλέτα με τα μεγαλύτερα τροπικά δάση του κόσμου», δήλωσε ο καθηγητής S. Lewis.

Οι άνθρωποι της τέχνης δεν μπορούν να μένουν αμέτοχοι σε τέτοια τεράστια σημασίας παγκόσμια φαινόμενα και γι' αυτό η **Διασπορική Λογοτεχνική Στοά** αποφάσισε τον Ιανουάριο του 2011 να προκηρύξει Λογοτεχνικό Διαγωνισμό με τίτλο «**Τα Δάση μας, οι Ζωές μας**» σε τρεις γλώσσες και με σκοπό να ευαισθητοποιήσει τους λογοτέχνες ανά τον κόσμο να γράψουν γι' αυτό το θέμα. Στην προσπάθεια αυτή βρήκαμε ότι όχι μόνον οι λογοτέχνες γράφουν για το περιβάλλον ή για τα δάση, αλλά και οι ζωγράφοι ζωγραφίζουν και οι φωτογράφοι φωτογραφίζουν. Ο διαγωνισμός αυτός έλαβε την αναμενόμενη υποστήριξη από τα Ηνωμένα Έθνη, Ψήφισμα 2011 "Έτος Δασών" αλλά και άλλους τοπικούς κυβερνητικούς και κοινοτικούς οργανισμούς.

Η δεύτερη έκδοση του λογοτεχνικού περιοδικού «Diasporic Literature» είναι αποκλειστικά αφιερωμένη στο περιβάλλον και ειδικότερα στα δάση. Όλο το τεύχος περιλαμβάνει έργα αυτών που αντιλήφθηκαν την κρισιμότητα της σημερινής κατάστασης στον κόσμο και αποφάσισαν να δημιουργήσουν για να ευαισθητοποιήσουν, να προβληματίσουν και να επηρεάσουν την κοινωνία.

Ευχόμαστε από πλευράς των αναγνωστών να υπάρχει η ανάλογη εκτίμηση της κρισιμότητας της κατάστασης του περιβάλλοντος και να λάβουν το ψηφιακό μας περιοδικό σαν ένα ηχηρό μήνυμα μιας προσπάθειας να φανούμε αντάξιοι στη σοφία της φύσης. Ο χώρος δε σηκώνει άλλα λάθη και καταχρήσεις των φυσικών πόρων και αγαθών που ανήκουν και επηρεάζουν άμεσα όλους μας.

Ιάκωβος Γαριβάλδης
Ιδρυτής, Συντονιστής
Διασπορικής Στοάς

Introduction

The “**lungs of the world**” are not so healthy. Dr Simon Lewis from Leeds University, an internationally recognised expert on rainforests, admits that “the world’s largest rainforest is under combined threat from deforestation and human-caused climate change”. Dr S. Lewis continues that “the remaining intact Amazon rainforest isn’t currently at equilibrium... if the climate changes in the Amazon to a regime with more severe and frequent droughts, then the dead trees may be numerous enough to cancel-out all the usual carbon uptake, and perhaps even add carbon dioxide to the atmosphere. This could happen if the Amazon starts to suffer from three or more severe droughts per decade. Worse still, this could set into motion a ‘positive feedback’ mechanism, by which the droughts could lead to greater emissions of carbon dioxide, further exacerbating the problem, which could lead to the loss of rainforest in some areas of the Amazon.”

Artists of the world cannot remain impartial to such a devastating phenomenon, something that prompted the **Diasporic Literature Spot** Committee to organise a literary competition entitled “**Our Forests, Our Lives**” in January 2011. The aims include inspiring writers around the world to write and hence create awareness about this important topic. Attempts by Diasporic Literature Spot have not gone unnoticed by the United Nations Forum on Forests Secretariat endorsed the competition, allowing us to use the UN Forum on Forests 2011 logo in our event announcing material. Other important government and private organisations in Australia, Greece and Argentina have also supported the literary competition.

Immediately upon announcing the competition we realised that it is not only writers who must be involved but everyone sensitive to the gravity of the problem. We found that painters and photographers have always been capturing images and creating paintings of forests promoting their importance.

The second edition of the “**Diasporic Literature**” magazine is devoted entirely to the environment and the world forests in particular. All works included promote the importance of forests in our lives. Please enjoy these works and promote them in your own community as we only get one chance at reconciliation.

Closing with a recent statement by Dr Simon Lewis to the “Ecologist” online journal –

If the forests of the Amazon were all removed, then the repercussions would be felt worldwide in terms of the disruption of usual climatic regimes. In terms of climate change, this would perhaps add 100-200 billion tonnes of carbon to the atmosphere. We humans currently emit about 10 billion tonnes, so we would add 10-20 years worth of today’s level of emissions. This hypothetically shows that it will be the direct emissions of fossil fuels that will most strongly determine the rate, magnitude and impacts of climate change this century and beyond. Furthermore, given that the rainforest has persisted in some form in what is now the Amazon region for at least 55 million years, the rainforest will probably persist under projected climate change if greenhouse gas emissions are reduced. The key problem is the climate change-direct human impact interaction, which is novel in the history of the Amazon forest as humans only arrived there about 12,000 years ago.

Iakovos Garivaldis
Founder, Co-ordinator
Diasporic Literature Spot

International Year of Forests Team
United Nations Forum on Forests Secretariat
1 UN Plaza, DC I - 1244, New York, NY 10017, USA
Tel: +1 212 963 3401 Fax: +1 917 367 3186
Email: forests@un.org Web: www.un.org/forests

**INTERNATIONAL YEAR
OF FORESTS • 2011**

**International Year of Forests 2011,
Resolution adopted by the General
Assembly on the report of the Second
Committee of the United Nations
(A/61/422/Add. 1 and Corr.1)**

The General Assembly,

Reaffirming its commitment to the Non-legally Binding Authoritative Statement of Principles for a Global Consensus on the Management, Conservation and Sustainable Development of All Types of Forests and Agenda 21, adopted at the United Nations Conference on Environment and Development, the United Nations Millennium Declaration, adopted at the Millennium Summit in 2000, the Johannesburg Declaration on Sustainable Development and the Plan of Implementation of the World Summit on Sustainable Development, adopted at the World Summit on Sustainable Development, held in Johannesburg, South Africa, in 2002,

Recalling the Convention on Biological Diversity, the United Nations Framework Convention on Climate Change, the United Nations Convention to Combat Desertification in Those Countries Experiencing Serious Drought and/or Desertification, Particularly in Africa, and other relevant conventions dealing with the complexity of forest issues...

*Healthy Parks
Healthy People*

Parks Victoria is the custodian of a diverse estate of significant parks in Victoria and of the recreational management of Port Phillip Bay, Western Port and the Yarra and Maribyrnong rivers.

Specifically the estate includes:

45 national parks

13 marine national parks

11 marine sanctuaries

3 wilderness parks

25 state parks

30 metropolitan parks

60 other parks (including regional and reservoir parks)

More than 2,00 natural features reserves and conservation reserves

10,412 formally registered Aboriginal cultural heritage sites

More than 2,500 non-Indigenous historic places

These assets total more than 4 million hectares (about 17 per cent of Victoria) – total area of parks and reserves

A commitment to conservation

Through effective environmental and visitor management, Parks Victoria is dedicated to preserving the natural and heritage values of the parks, bays, and waterways, including full protection of sensitive areas. Preservation is our highest commitment.

...

The international interest causing the reposition of the radial program and the straight moral support by so many Greeks of the Diaspora, necessitates the creation, in Buenos Aires, of the hope to be able to make the dream of a live and latent Greece concrete in that part of the planet, that, as a focus irradiates the Greek culture at the 5 points of the horizon, where that will be necessary. This impulse, full of belief and hope, led to the creation of NOSTOS on the 20th June 2006, when a group of friends, Greeks and philhellenes, in Buenos Aires, got together, founded the association, and started thinking about their objects, plans and propositions, knowing clearly that it is a non-profit organization, whose primordial object is the stimulation, the diffusion and the promotion of the Greek education and culture, ...simply... **The "NOSTOS" the return to the origin.** NOSTOS, is an organization who expresses the search, the necessities, the reflections and the expectations of the Greek community in Argentina, in Latin America, respectively their compatriots in Greece, fomenting and stimulating the philhellenes to freely approach a wide cultural project, without geographic or national limits. A cultural entity who looks to expand the Hellenic language and culture among those who hold in their hearts Hellenism as a universal, uniting and creating culture. NOSTOS births for the necessity to return to the homeland, the roots and itself the fountain of Hellenism.

The "Nostos" of Greece. The "Nostos" for Greece.

The **Greek-Australian Cultural League**

(Incorporated) is a non-profit organisation and has no religious or political affiliations. Its aims are the advancement, support and dissemination of the creative endeavours of Greek-Australian writers and artists whose work primarily reflects the confluence of the Greek and Australian cultures and contributes to the enrichment of Literature, the Visual Arts and the Performing Arts. In pursuing these aims the League initiates, organises and participates in cultural, artistic, social and intellectual activities and debates. It also initiates and organises the annual Anthesteria cultural festival and an annual literary competition and publishes the journal Antipodes. Established in 1970 it was awarded a Medal of Multiculturalism in December 2006 at the ceremony of Victoria's Awards for Excellence in Multicultural Affairs Meritorious Service to the Community.

Ενωμένοι καλούμαστε να βάλουμε την **Κεντρική Μακεδονία** στη ληωφόρο της ανάπτυξης...

Το μεγάλο μας στοίχημα είναι να πετύχουμε την ανατροπή, να δώσουμε σε όλες και σε όλους χαμόγελο και ελπίδα, μια νέα προοπτική. Στον αγώνα αυτό απαιτείται η ενεργός συμμετοχή όλων, της Κυβέρνησης, της Τοπικής Αυτοδιοίκησης, των παραγωγικών και οικονομικών φορέων κάθε Περιφερειακής Ενότητας, του συνόλου των πολιτών. Όλοι μαζί μπορούμε και θα τα καταφέρουμε!

Η ιστοσελίδα αυτή είναι ο «καθρέφτης» της Περιφέρειας μας, ένας ανοικτός δίαυλος αμφίδρομης επικοινωνίας με τους πολίτες και διαρκούς ενημέρωσης γύρω από τις αρμοδιότητες, τις υπηρεσίες και το έργο της νέας, αιρετής Περιφέρειας.

Στόχος είναι να διευκολύνουμε την καθημερινότητα των πολιτών και των επισκεπτών της Μακεδονικής γης, να προσφέρουμε χρήσιμα στοιχεία για την οργάνωση και τη λειτουργία του νέου αυτού θεσμού καθώς και πληροφορίες για την πλούσια ιστορία και τα μοναδικά αξιοθέατα ενός τόπου προικισμένου, που υπήρξε διαχρονικά σταυροδρόμι λαών και πολιτισμών.

MUNICIPALITY OF THESSALONIKI

Η **Θεσσαλονίκη** ιδρύθηκε το 315 π.Χ., στην αρχή της Ελληνιστικής εποχής. Όταν ο Ελληνισμός με επικεφαλής ένα ακμαίο τμήμα του, τους Μακεδόνες, κυριαρχούσε στον κόσμο, άνοιξε και αυτή τα δικά της φτερά και ως γνήσιο τέκνο της εποχής της γέννησής της εξελίχθηκε σε χαρακτηριστική κοσμοπολίτισσα πόλη.

Ο ιδρυτής της Θεσσαλονίκης **Κάσσανδρος** (316 - 297 π.Χ.) μόλις είχε αναδειχθεί στρατηγός της "Ευρώπης" (του ευρωπαϊκού τμήματος του αχανούς μακεδονικού κράτους), επίτροπος του ανήλικου βασιλιά Αλεξάνδρου Δ΄, γιου του Μεγάλου Αλεξάνδρου και της Ρωξάνης, που ζούσαν στη Μακεδονία. Εξαιρετικά ευφυής, δραστήριος και φιλόδοξος άντρας - βασιλιάς της Μακεδονίας ονομάστηκε το 306 π.Χ. - ζούσε την πρωτόγνωρη για τους Μακεδόνες άνθηση του εμπορίου στη χώρα, συνειδητοποιούσε τη διαρκώς αυξανόμενη ανάγκη επαφής με τη θάλασσα, στοιχείο δεμένο με τη ζωή των Ελλήνων...

Το **1ο Γυμνάσιο Συκεών «Οδυσσέας Φωκάς»** ιδρύθηκε το 1977. Το οικόπεδο ήταν του Δήμου και το κτίριο ήταν δωρεά των αδελφών Αποστόλου, Λέανδρου και Ιωάννας Φωκά, στη μνήμη του αδερφού τους Οδυσσέα, όπως γράφει και η αναρτημένη γι' αυτό το σκοπό πινακίδα στο παλιό διδακτήριο, επί της οδού Οδ. Φωκά 17.

Ο Οδυσσέας Φωκάς γεννήθηκε στο Βατούμ της Ρωσίας το 1925 από οικογένεια αστών. Ο πατέρας του εγκατέλειψε τη Ρωσία και εγκαταστάθηκε με την οικογένειά του στη Θεσσαλονίκη το 1930. Λόγω της οικονομικής κρίσης και εξ αιτίας της αρρώστιας του πατέρα του, πήγε μόνο 3 χρόνια και σε νυχτερινό γυμνάσιο, γιατί αναγκάστηκε να εργαστεί σε χαλκουργείο. Στη συνέχεια τα αδέρφια «άνοιξαν» ένα καροτσάκι στην οδό Ερμού με κάλτσες και εσώρουχα. Το 1957 ανοίγουν το πρώτο μαγαζί στην Ερμού και οι δουλειές πηγαίνουν καλά. Η οικογένεια Φωκά είναι γνωστή στη Θεσσαλονίκη για τις δωρεές της... (από συνέντευξη της Ιωάννας Φωκά, αδελφής του Οδ. Φωκά)

Results of the Literary Competition “Our Forests, Our Lives 2011”

This literary competition organised by **Diasporic Literature Spot** has come to a successful conclusion. The competition was endorsed and supported by the **United Nations International Year of Forests Declaration 2011** with further endorsements by the following organisations:

- **Parks Victoria, Healthy Parks Healthy People**
- **City of Thessaloniki**
- **Central Macedonian Precinct**
- **Greek-Australian Cultural League**
- **Hellenic Cultural Association Nostos**
- **1st High School Sykeon Thessaloniki**

The above mentioned organisations declare this competition a success with over 65 entries submitted in three languages from different parts of the globe. Most of the competition entries were in the Greek language with 54 entries, then 10 entries in the English language, whilst in Spanish there were only two entries.

The judges of the Literary Competition 2011, titled **“Our Forests, Our Lives”** have come to a final conclusion.

The works were divided by language and then further subdivided according to each literary category. Most of the entries were poems whilst a number were essays and short stories. One encouraging thing is that some of the writers who participated were students. However because this was an open competition and not divided to student and adult author entries all submissions were judged on literary merit rather than the age of person who submitted it. Hence the younger generation should be encouraged to write more in order to further develop their work and talent. Having said that, one student received a merit award in the Greek language. Congratulations to all who participated.

Diasporic Literature wishes to sincerely thank the above mentioned organisations for their support. It is a blessing to have such a high ranked array of international bodies endorsing and supporting the cause. Forests are of paramount importance for our livelihood and survival. We also wish to thank the judges who took time to carefully study and comment on the content. A decision by the committee not to announce the names of judges immediately is hereby stated. The names of the judges will be announced soon after the results are published.

The eight judges decision in all languages is final. No protests will be accepted. The awarded works will receive a certificate and will also be included in the next issue of the literary magazine **“Diasporic Literature”** to be published later this year.

1o ΓΥΜΝΑΣΙΟ ΣΥΚΕΩΝ
ΘΑΥΡΙΑΣ ΟΔΟΥ

Αποτελέσματα Λογοτεχνικού Διαγωνισμού με τίτλο «Τα Δάση, οι Ζωές μας» - 2011

Ο Λογοτεχνικός Διαγωνισμός οργανώθηκε από τη Διασπορική Λογοτεχνική Στοά με την υποστήριξη του Οργανισμού Ηνωμένων Εθνών και τη Διεθνή Ανακήρυξη του για το 2011 ως Έτος Δασών, καθώς και με την υποστήριξη των παρακάτω τοπικών Οργανισμών:

- **Parks Victoria, Healthy Parks Healthy People, Αυστραλία**
- **Περιφέρεια Κεντρικής Μακεδονίας, Ελλάδα**
- **Δήμος Θεσσαλονίκης, Ελλάδα**
- **Ελληνο-Αυστραλιανός Πολιτιστικός Σύνδεσμος, Αυστραλία**
- **Πολιτιστικός Οργανισμός ΝΟΣΤΟΣ, Αργεντινή**
- **1ο Γυμνάσιο Συκεών Θεσσαλονίκης, Ελλάδα**

Η Διασπορική Λογοτεχνική Στοά ευχαριστεί θερμά όλους τους φορείς αυτούς για τη συμβολή τους στην επιτυχία του Διαγωνισμού. Ιδιαίτερες ευχαριστίες στον Περιφερειάρχη Κεντρικής Μακεδονίας κ. Παναγιώτη Ψωμιιάδη, στη Σύμβουλο του Δήμου Θεσσαλονίκης, κ. Θεοδώρα Λειψιστινού, στον Ταμία της επιτροπής Γονέων του Γυμνασίου Συκεών, κ. Σταύρο Ανθόπουλο, στη Συγγραφέα-Ποιήτρια κ. Ευαγγελία Αγγελική-Πεχλιβανίδου, στο Συγγραφέα κ. Γιώργο Νικολόπουλο, στην Πρόεδρο του Ελληνο-Αυστραλιανού Πολιτιστικού Συνδέσμου Μεμβούρνης, κ. Καίτη Αλεξοπούλου καθώς και στην οκταμελή Επιτροπή των Κριτών των έργων σε όλες τις γλώσσες.

Η Κριτική Επιτροπή, τα ονόματα των οποίων θα δημοσιευτούν μελλοντικά, αφού εξέτασε όλα τα έργα, παρέδωσε τα αποτελέσματα στη Διασπορική Λογοτεχνική Στοά. Τα έργα κρίθηκαν χωριστά σε κάθε γλώσσα και ανάλογα με την κατηγορία Λογοτεχνίας. Τα περισσότερα έργα που συμμετείχαν στο διαγωνισμό ήταν ποιήματα αλληλά υπήρχε αρκετά μεγάλη συμμετοχή με δοκίμια και διηγήματα και στην Ελληνική και στην Αγγλική γλώσσα.

Στο Διαγωνισμό πήραν μέρος και μαθητές, πράγμα που μας έδωσε ιδιαίτερη χαρά. Ο Διαγωνισμός όμως αυτός ήταν ανοιχτός σε όλους, γι' αυτό ήταν ιδιαίτερα δύσκολος ο συναγωνισμός για τους μαθητές. Παρ' όλα αυτά ένας μαθητής έλαβε Τιμητική Διάκριση για το έργο του και θέλουμε να του απονεύσουμε θερμά συγχαρητήρια σ' αυτή του την προσπάθεια.

Θερμά συγχαρητήρια βεβαίως απονέμουμε σε όλους τους συμμετέχοντες και ιδιαίτερα στους διακριθέντες.

Πρέπει να υπογραμμίσουμε με χαρά ότι η ποιότητα των συμμετεχόντων ποιημάτων ήταν ιδιαίτερα υψηλή και ως εκ τούτου η επιλογή αρκετά δύσκολη. Η ανωνυμία όμως των έργων τα οποία δόθηκαν με Κωδικούς στην Κριτική Επιτροπή ήταν κριτήριο αντικειμενικότητας, όσο και αν, σίγουρα, παίζει σημαντικό ρόλο η υποκειμενική κρίση του καθενός χωριστά. Συνεπώς η απόφαση των κριτών είναι τελεσίδικη.

1ο ΓΥΜΝΑΣΙΟ ΣΥΚΕΩΝ
ΘΑΥΡΑΣ ΔΟΥΚΕ

English language

In the poetry category the judges chose the following to receive merit awards:

- **"Dootangana"** by Daan Spijer,
- **"Procession"** by Dyan de Wekker
- **"Fields of Achaia"** by Prof. Loula S. Rodopoulos
- **"Daylesford"** by Koraly Dimitriadis

Judges comments on **"Dootangana"** are:

"...this lament has continuity of rhythm and a degree of lyricism that propels the poem forward with understated sadness. It's use of repetitiveness, with some words linking lines before and after, yet forming new ideas as it goes, shapes part of the music and continuity"

and

"The voice of Dootangana clearly resonates throughout the whole piece. I could literally hear him speaking to me. The writer juxtaposes perfectly the aboriginal view of the land to the white man's primarily commercial view. Despite the sadness Dootangana feels because of the destruction of the land, his message is one of hope that the white man will see reason and heed the strong spiritual call of nature."

Judges comments on **"Procession"** are:

"The poem strongly supports the theme of the competition. It emphasises the importance of saving the forests, not only as an ideological pursuit, but because of our deep connection to nature as part of our very being.

The poet has used strong phraseology to impart crystal images of plant life resurrecting after the decimation of fire..."

These are the entries which will receive the awards and will be included in the next issue of the literary magazine "Diasporic Literature" that will be published later in 2011 on a date to be announced. Not enough essay and short story entries were submitted in order to merit a fair competition. The **"Diasporic Literature"** magazine is published twice a year and it includes works by writers from all over the world in three languages.

Βραβεία στ' Αγγλικά

Στην κατηγορία ποίησης και στην Αγγλική γλώσσα τα εξής έργα έχουν λάβει τιμητικές διακρίσεις:

- **“Dootangana”** του Daan Spijjer,
- **“Procession”** της Dyan de Wekker
- **“Fields of Achaia”** της Λούϊλας Ροδοπούλου
- **“Daylesford”** της Κόραλης Δημητριάδη

Το έργο **“Dootangana”** χαρακτηρίστηκε από τους κριτές ως:

«... αυτός ο θρήνος έχει ρυθμική συνέχεια κι ένα βαθμό λιρικότητας που ωθεί το ποίημα με απρόβλεπτη στενοχώρια. Η χρήση επανάληψης, με μερικές λέξεις να ενώνονται με το πριν και το μετά των στίχων, ενώ δημιουργεί νέες ιδέες όπως εξελίσσεται, σχηματίζει μέρος της μουσικότητας και της ροής.»

και

«Η φωνή του «Dootangana» αντηχεί ξεκάθαρα δια μέσου ολόκληρου του έργου. Μπορώ να τον ακούσω να μου μιλάει. Ο συγγραφέας αντιπαράθετε απόλυτα την άποψη των αυτοχθόνων κατοίκων της Αυστραλίας και της γης τους σε αντίθεση με τις κυρίως εμπορικές βλέψεις των λευκών κατοίκων της χώρας. Παρ' όλη τη θλίψη ο Dootangana αισθάνεται ότι λόγω της καταστροφής της γης των, το μήνυμά του αναδύεται ελπιδοφόρο ότι οι λευκοί τελικά θα καταλάβουν και θα υποταχθούν μπρος στο παντοδύναμο πνευματικό κάλεσμα της φύσης.»

Το **“Procession”** χαρακτηρίστηκε από έναν από τους κριτές έτσι:

«Το ποίημα στηρίζει σθεναρά το θέμα του Διαγωνισμού. “The poem strongly supports the theme of the competition. Τονίζει τη σημασία διάσωσης των δασών, όχι μόνον σαν μια ιδεολογική αναζήτηση, αλλά για την αναπόσπαστη συγγενείά μας με τη φύση ως μέρος της ύπαρξής μας.

Ο ποιητής χρησιμοποιεί δυνατή φρασεολογία για ν' αποδώσει ξεκάθαρες εικόνες της ζωής των φυτών που αναπαράγονται μετά τον αποδεκατισμό τους από τις φωτιές.»

Αυτά είναι τα έργα που έλαβαν διακρίσεις στην Αγγλική και Ελληνική θα συμπεριληφθούν στην επόμενη έκδοση του περιοδικού «Διασπορική Λογοτεχνία» που θα δημοσιευτεί εντός του 2011. Δεν είχαμε αρκετές συμμετοχές στις κατηγορίες του Δοκιμίου και Διηγήματος στην Αγγλική για να υπάρξει οργανικός διαγωνισμός.

1ο ΓΥΜΝΑΣΙΟ ΞΥΡΟΥ
ΘΑΥΡΑΣ ΔΕΛΤΑ

Ελληνικά - Greek language

This was the most successful language of the competition. The four judges took a while to come up with the results on account that there many entries which were of such high quality.

Η Ελληνική γλώσσα ήταν αυτή που είχε τις περισσότερες συμμετοχές. Οι τέσσερις κριτές έκαναν το καλύτερο που μπορούσαν μέσα στα στενά περιθώρια που τους δόθηκαν. Τα έργα τα οποία ως επί το πλείστον γράφτηκαν κατά παραγγελία, ήταν υψηλής ποιότητας.

Essay (Δοκίμιο)

In the essay category entries which received merit awards were (Στην κατηγορία του Δοκιμίου τιμητικές διακρίσεις έλαβαν) -

- «Στο δάσος» (At the forest) by Maria Olympiou (της Μαρίας Ολυμπίου)
- «Τα δάση – η ανάσα της γης» (Forests, the breath of the earth) by Irene Doura-Kavadia (της Ειρήνης Δούρα-Καβαδία)
- «Δεν θυμάμαι...» (I don't remember) by Rafaela Dimou (της Ραφαέλλας Δήμου)

Short Story (Διήγημα)

In the short story category entries which received merit awards were (στην κατηγορία του Διηγήματος τιμητικές διακρίσεις έλαβαν):

- «Το δάσος της ζωής» (Life's forest) by Artemis Vazirantziki (της Αρτεμης Βαζιριαντζικς)
- «Μέσα στο δάσος...» (Into the forest) by Efi Axarli (της Έφης Αξαρηλή)
- «Γραφικές οι παραστάσεις» (Graphical the presentations) by Eleni Lytra-Harara (της Ελένης Λύτρα-Χαράρα)
- «Το κόκκινο ελάφι» (The red deer) by Eleni Saravanou (της Ελένης Σαραβάνου)
- «Το δάσος του δέντρου» (The forest of the tree) by Yiota Tsiliki (της Γιώτας Τσιλίκη)
- «Ταξίδι στο πράσινο και το μαύρο» (Trip to green and black) by Eleni Sidiropoulou (της Ελένης Σιδηροπούλου)
- «Μια απρόσμενη συνάντηση» (An unexpected meeting) by Eleftheria Stamouli (της Ελευθερίας Σταμούλη, μαθήτριας)
- «Ο θρήνος των Αμαδρυάδων» (The lament of Amadryads) by Eleni Manioraki-Zoidaki (της Ελένης Μαριονάκη-Ζωιδάκη)
- «Φίλοι και φίλες γεια σας...» (Hello friends) by Parthena Tsoktouridou (της Παρθένας Τσοκτουρίδου)
- «Είναι πραγματικά περίεργο το συναίσθημα...» (It really is a weird feeling...) by Katerina Zante (της Κατερίνας Ζάντη)

Poetry (Ποίηση)

In the poetry category entries which received merit awards were (Στην κατηγορία της Ποίησης τιμητικές διακρίσεις έλαβαν):

- «Το εγώ και το δάσος» (The self and the forest) by Haris Melitas (Χάρης Μελιτάς)
- «Φιλί ζωής» (Kiss of life) by Eleni Artemiou-Fotiadou (Ελένη Αρτεμίου-Φωτιάδου).

1ο ΓΥΜΝΑΣΙΟ ΞΥΡΟΥ
ΘΑΥΡΙΑΣ ΟΡΕΑΣ

- «Για τις ημέρες και τις νύχτες του μέλλοντος» (For the days and nights of the future) by Irene Maria Tampakis (της Μαρίας Ταμπάκη)
- «Βίοι παράλληλοι» (Parallel lives) by Alexandros Akritides (του Αλέξανδρου Ακριτίδη)
- «Το δάσος μας...» (Our forests...) by Thanasis Ganides (του Θανάση Γανίδη)
- «Ωδή στη Δρυάδα» (Ode to Dryad) by Klety Sotiriadou (της Κηλαΐτης Σωτηριάδου)
- «Μαύρη σιωπή του δάσους» (Black forest silence) by Jenny Koufopoulou (της Τζένης Κουφοπούλου)
- «Κρανίου Τόπος» (Bare land) by Christos Skiadaresis (του Χρήστου Σκιαδαρέση)
- «Ο Σπαραγμός του Ζαρκαδιού» (Laceration of the Deer) by Parthena Tsoktouridou (της Παρθένας Τσοκτουρίδου)

For any questions regarding the competition please direct them to the Diasporic Literature Committee at literature@diasporic.org.

It is expected that the results of this competition will be published on several websites around the globe including the one by the United Nations.

Award certificates will be forwarded to the entries that received them within the following month. Please allow enough time for them to be organised.

Diasporic Literature Spot may contact authors who submitted works to this competition from time to time in future.

Για οτιδήποτε ερωτήσεις ως αναφορά τον Διαγωνισμό παρακαλούμε γράψτε μας στην ηλεκτρονική διεύθυνση literature@diasporic.org

Τα αποτελέσματα θ' ανακοινωθούν σε αρκετές ιστοσελίδες ανά τον κόσμο συμπεριλαμβανομένης κι αυτής των Ηνωμένων Εθνών.

Τα βραβευμένα έργα θα λάβουν ψηφιακά βραβεία εντός του επόμενου μήνα. Παρακαλούμε δώστε μας αρκετό χρόνο να τα οργανώσουμε.

Μερικά έργα δεν έφεραν τίτλο, οπότε χρησιμοποιήθηκαν οι πρώτες λέξεις της πρώτης πρότασης του έργου για ν' αναγνωριστούν.

Español - Spanish language

Por no haberse recibido el cupo mínimo de obras en idioma español, se declara desierta la categoría.

It was decided that no Spanish entries will receive awards on account that not enough entries were submitted to the competition in Spanish.

Στα ισπανικά δεν είχαμε αρκετές συμμετοχές έτσι ώστε να δημιουργηθεί ένας οργανικός διαγωνισμός γι' αυτό δεν δόθηκαν βραβεία.

Literary Merit Award

DL Diasporic Literature Spot
Diasporic Literature Spot

LITERARY MERIT AWARD

This certificate is awarded to

NAME OF WRITER

In the Literary Competition titled "Our Forests, Our Lives" 2011
organised by **Diasporic Literature Spot**
and supported by the **United Nations International Year of Forests Resolution**
The awarded poem was titled " **ΤΙΤΛΟΣ** "

Date May 2011

Organising Committee
Co-ordinator: **Iakovos Garivaldis**
Members: **Evangelia-Angeliki Pehlivanidou**
George Nikolopoulos
Stavros Anthopoulos

Panel of Judges in Greek
Ευαγγελία-Αγγελική Πετλιβανίδου
Γιώργος Νικολόπουλος
Κώστας Κρηματόης
Μαρία Ράλλη-Υψηλιού

Panel of Judges in English
Gabrielle Morgan
Liat Kirby-Nagar
Andrea Garivaldis

Parks VICTORIA
Healthy Parks Healthy People

NATIONALITY OF FORESTS

ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗΣ ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ

ΝΟΣΤΟΣ

ΜΟΥΝΙΠΑΛΙΤΗΤΑ ΤΗΣ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

1ο ΓΥΜΝΑΣΙΟ ΞΥΔΡΩΝ
ΘΑΥΡΙΣΣΕΣ ΦΩΚΑΣ

INTERNATIONAL YEAR OF FORESTS - 2011

Golfo Tsakoumis - Γκόλφω Τσακούμη

Artist - Ζωγράφος

Born in Nafpaktos Greece, Golfo Tsakumis moved to Vancouver, Canada in 1970 to start a family with husband Bill and was involved in artistic endeavours early on while raising her five children. Always looking for the next challenge she decided to put her creativity onto canvas. Over the last twenty years Golfo has experimented with a variety of painting including acrylic, water colors and oil. She further honed her natural ability through studying and learning from several well-known local artists. Her passion for her art lies in capturing life's moments through the essence of our humanity as well as captivating natural settings and landscapes brought to life through her imagination, direct contact and travels.

Η Γκόλφω Τσακούμη γεννήθηκε στη Ναύπακτο και μετανάστευσε στο Βανκούβερ του Καναδά το 1970 για να ξεκινήσει τη δική της οικογένεια με τον σύζυγό της Μπιλ. Αναμίχθηκε με την τέχνη πολύ νωρίς ενώ μεγάλωνε τα πέντε παιδιά της. Επειδή πάντα έψαχνε για την επόμενη πρόκληση αποφάσισε να δοκιμάσει το χέρι της στον καμβά. Τα περασμένα είκοσι χρόνια η Γκόλφω πήρε πρωτοβουλίες με διάφορες μορφές ζωγραφικής συμπεριλαμβανομένης αυτής σε ακριλικό, υδρόχρωμα και λάδι. Επέκτεινε τις γνώσεις της και το φυσικό της ταλέντο με τα μαθήματα που έλαβε από πολύ γνωστούς ντόπιους καλλιτέχνες. Το πάθος της για τη ζωγραφική βρίσκεται στην προσπάθεια που κάνει να απεικονίσει στιγμές της ζωής δια μέσου της ουσίας του ανθρωπισμού μας καθώς και να απεικονίσει το φυσικό περιβάλλον και τοπίο που παίρνουν ζωή μέσα από τη φαντασία της, τις επαφές της και τα ταξίδια της.

Golfo Tsakoumis - Γκόλφω Τσακούμη

Το Εργαστήρι

Golfo Tsakoumis Γκόλφω Τσακούμη

Παρατηρώντας τα έργα ζωγραφικής της "Γκόλφως" βλέπεις έντονα την επιρροή από το περιβάλλον στο οποίο ζει και κινείται η καλλιτέχνης, το ύπαιθρο, που είναι το κατ' εξοχήν θέμα δημιουργίας και έμπνευσης της συγκεκριμένης καλλιτέχνης, με μια εκπληκτική ικανότητα απόδοσης και άκρως επιτυχημένων χρωματικών συνδυασμών που εύκολα ο παρατηρητής μπορεί να μεταφερθεί στον τόπο από όπου το θέμα προέρχεται, αλλά και να στοχαστεί την γενικότερη αρμονία που υπάρχει στη σχέση ανθρώπου-φύσης.

Γεννημένη και μεγαλωμένη σε ένα από τα ωραιότερα σημεία της Ελληνικής γης, τη Ναύπακτο

της Αιτωλοακαρνανίας, θα ήταν φύσει αδύνατον, να μην δεχτεί το κάλεσμα αυτής της υπέροχης Ελληνικής υπαίθρου, όταν σε νεαρή ακόμη ηλικία αναζήτησε μέσα από έναν καθαρά δικό της τρόπο αποτύπωσης αυτών των θεμάτων γύρω της. Χαρακτηριστικό αυτού είναι η μεταφορά στον καμβά των έντονων χρωμάτων μέσα από το άπλητο φως.

Πιστεύω, μέσα από την μακρόχρονη εικαστική εμπειρία μου αλληλά και ως εκτιμητής έργων τέχνης και διατηρώντας επί σειρά ετών γκαλερί, ότι η ζωγράφος Γκόλφω Τσακούμη είναι μια ταλαντούχος εικαστική ζωγράφος με μια συνεχώς ανερχόμενη πορεία αποδοχής από το φιλότεχνο κοινό.

Σωτηριάδης Όμηρος
Έμπορος & εκτιμητής έργων τέχνης
3 Δημόκριτου Αθήναι
Τηλ.210-3610911

Afternoon in the forest

Forest

Fighting Evil

Two trees

Golfo Tsakoumis
Γκόλφω Τσακούμη

Forest 2

River logs

Water Lilies

Forest path

Ποίηση

Poetry Poesía

"Διακριθέντα έργα στον διαγωνισμό με τίτλο 'Τα Δάση μας, Οι Ζωές μας' που διοργάνωσε η Διασπορική Λογοτεχνικής Στοά με τη συγκατάθεση και στήριξη των Ηνωμένων Εθνών, ψήφισμα Έτος Δασών 2011 και άλλων κυβερνητικών και ιδιωτικών οργανισμών στην Ελλάδα και Αυστραλία."

"Works which received literary merit in the competition 'Our Forests, Our Lives' which was organised by Diasporic Literature Spot and endorsed and supported by the United Nations Forum on Forests Secretariat, International Year of Forests 2011 and other government and private organisations from Australia and Greece."

Το εγώ και το δάσος

Χάρης Μελιτάς

Αθήνα, Ελλάδα

Το δέντρο της αυλής μου μόνο αγάπησα.
Ορκίστηκα σε χθόνιους θεούς
να τ' αναστήσω με στοργή, να ξεπεράσει
του δάσους τους ψηλόλιγνους κορμούς
που ορθώνονταν περήφανοι αντικρύ μου
πάνω στη βαθυπράσινη φρεσκοπλυμένη γη
πλήι σε κρύσταλλα-νερά, σε φιλητισένια βράχια.
Ροδόνερο το πότιζα, το φρόντιζα πιστά
κι όταν ανέβηκε ψηλά και μου' κρυψε το δάσος
βγήκα στο ξέφωτο να πω, θριαμβικό τραγούδι.
Μα δάσος, δεν υπήρχε πουθενά.
Μόνο στενόχωρα κελιά, ατσάλινες κεραιές
που ήες τα μάτια τ' ουρανού πως βάλανε σημάδι
γυαλιά, τσιμέντα, σίδερα, καλώδια, κουτιά
μεταλλαγμένα υλικά από θολό χρυσάφι
σαν χείμαρρος που ξέβραζε άλογο απληστία.
Στη θέση της πηγής, λιάσπη πηχτή
κι οι μολυβένιες προτομές των εργολάβων.
Αιλή εγώ, γιατί να ληπηθώ;
Είχα το δέντρο μου ασπίδα στην αυλή.
Μπορούσα χρόνια πλήι του, μονάχος μου να ζήσω.
Κι εκείνο θέρειε με τον καιρό
κατέλαβε σαν φάντασμα μια νύχτα το μπαλκόνι
και πού ν' αφήσω παραθύρι ανοιχτό
με λόγες απειλεί να με κεντήσει.
Οι ρίζες του απλώθηκαν παντού
ξηλώσανε τις πλάκες της αυλής
μπορεί ακόμα και το σπίτι να γκρεμίσουν.
Τώρα φοβάμαι. Αγόρασα κρυφά ένα πριόνι.
Μα πίσω με σκιάζει το πλάνημα του νου.
Είδα το δέντρο ο τρελός.
Όχι το δάσος.

Ωδή στη Δρυάδα

Κλέτυ Σωτηριάδου

Ελλάδα

For Terena

Αναδύεσαι μέσα απ' τα συμπαγή του δάσους υλικά
μιας ήρεμης πηγής αντικαθρέφτισμα.

Διάφανη υπόσχεση το βλέμμα σου
σ' ένα αόρατο ένδον διαηογίζεται.

Ώχρες στο φωτεινό σου μάγουλο
καρμίνι στο ουράνιο τόξο των χειλιών σου.

Και το κορμί σου ριζωμένο και σχεδόν αθέατο
θερμά μεθυστικά αρώματα υπαινίσσεται.

Μύρο και σανταλόξυλο και γιασεμί
σκιάζει βαρύ το βλέφαρό σου.

Δεν είσαι ακόμα του δικού μου κόσμου.

Δεν είσαι της ανατολής αηλιά ανατέλλεις.

Αδημονώ να σπάσει το γυαλί

σχεδόν αγγίζω την ολόφωτη μορφή.

Μια πόρτα μισανοίγει μυστικά τη δρύινη ουσία
ήαβύρινθος και δύσκολο να βγεις.

Εκεί, μες στο κλειστό σου χέρι

σφιχτά κρατάς το νήμα της ζωής.

Μαύρη Σιωπή του Δάσους

Τζένη Κουφοπούλου

Αθήνα, Ελλάδα

(2007...08...09...

σ' αποκαΐδια του

καλοκαιριού)

Σαν βγήκα στο σεργιάνι
ν' αδράξω λέξεις της καρδιάς,
και μετανάστες σκέψεις...
Αντίκρισα το ρίγος του καπνού,
τη γύμνια των αθώων,
το άδειο βλέμμα των πουλιών!
Μια σταύρωση μου θύμισε
η πλάση όλη γύρω...
Και η γραφή εντός μου,
ενός λεπτού γραμμή ευθεία,
στη σιωπή των Άμοιρων Δασών
εστάθει!
Τρανή σιγή και στάχτη.
Μαύρη συνθήκη αγκαλιάς
του άηλικου της φλόγας,
με την ανεμελιά
της φυλλωσιάς,
μες στη στερνή πνοή της!
Κι απόμεινε η ελπίδα
στη ράχη του παραμυθιού...
στη προσδοκία του δάσους,
να δώσουν νόμα οι πηγές,
οι ρίζες να φουντώσουν
κι ο έρωτας της φυλλωσιάς
τη φύση να αναστήσει!

Ο σπαραγμός του ζαρκαδιού

Παρθένας Τσοκτουρίδου

Ελλάδα

Ο σπαραγμός του ζαρκαδιού τρύπησε στην καρδιά της τον ουρανό του αίματος που τον κατάπινε θαρρείς του πόνου το σκοτάδι... Το τέλος της πορείας του ήρθε σ' αυτή τη Φύση από τα βόλια κυνηγών στις Άρτεμης το δάσος. Ω! οργή που καις ασταμάτητα ως ποταμός κυμάτων σπλήαχνο της Φύσης εσύ που κλαίς, οδύρεσαι, σπαράξεις ως θρήνος επιτάφιος ληπάσαι και στενάξεις μοιάξεις να κλαίς στην Παναγιά που σε ακούει και θρηνεί τον άδικο χαμό σου, μοιρολογάει και πονάει το θλιβερά ανθρώπινο, σπαρακτικό σου κλήμα. Ως μύθος δράματος θαρρείς Θείου και μυστηρίου η Φύση φρίττει, συμπονεί, το Σύμπαν όλο αναφωνεί κραυγάζει, συγκλονίζεται, σείεται η γη απ' τα δάκρυα του πόνου τα φαρμάκια, κλαίει πηγές τα δάκρυα κρυστάλληωσαν, παγώσαν, τα δέντρα στέκονται βουβά και τα κλαδιά σα γλώσσες γέρνουν στο κλήμα με παλμό, - τι έμεινε - το θάνατο προσμένουν. Τ' αστέρια τρεμοπαίζανε στα μάτια μαύρα δάκρυα κυλήσανε στο ασημί του φεγγαριού το χρώμα. Η Φύση όλη θλιβερά έβγαλε τον καημό της και κάλεσε την Άρτεμη την τιμωρία να δώσει σε όσους σπείραν θλιβερά απελπισιά και πόνο. Δάκρυσαν οι Νύμφες των Δασών στη συμφορά την τόση κλώμιασε ο ήλιος, πάγωσε δάκρυσε στο θυμάρι φούσκωσε η λίμνη, μάνιασε, θέριεψε μοηλυβένια τα σύννεφα, ο ουρανός γίγαντες στον αγέρα που τρόμαξε και κρύφτηκε πέρα απ' τα βουνά. Ταράχτηκαν τα στήθια της και δεν θα γαληνέψουν στο κλήμα που την σπάραξε ης και μωρού δικού της το κλήμα όλων των θεών ρίγησε στον κορμό της τον πόνο άρπα έκανε στα χείλη της πληγής της τη λογική κερένια, το όνειρο μαυριδερό, το φως θρήνο με αίμα... Η καλοσύνη χάθηκε στο σκέπαστρο των άστρων, την πήραν και τη φύτεψαν σε κήπους μακρινούς οι άγγελοι ξεχασμένοι -απ' τους ανθρώπους που ειν' αυτοί αδικομισημένοι- η προσφορά της που 'τανε καθ' όλα ιερή χορός μπαλάντας έγινε στων ποιητών τη λήπη.

Ο σπαραγμός του ζαρκαδιού

Παρθένας Τσοκτουρίδου

Ντύθηκε μαύρα η Άρτεμη στο σπίτι της Ειρήνης
ανήμπορη ν' αντισταθεί στον Χάρο που της πέτρωσε
τα βλέφαρα με δάκρυα την Τιμωρία στέλνει πια να βρει
-τη μάνα που αντιστάθηκε στου ζαρκαδιού το κλάμα!_
Ν' αφιερώσει ορκίστηκε όλη την ύπαρξη της
αγέρωχη να πολεμάει όλους τους μισιτές
της Φύσης που επέφεραν στη γη μας συμφορές.
Άρμοζε η τιμωρία αυτή τη μάνα, στη γυναίκα
που μίσησε τον άντρα της που σκότωσε ζαρκάδι;
Να' τανε άδικο αυτό ή δίκαιο στη Φύση;

Φιλί ζωής

Ελένη Αρτεμίου-Φωτιάδου

Κύπρος

Στα φυλλήματα οι τελευταίες νότες
Κρατάν ακόμα το ρεφρέν
Απ' το τραγούδι της πράσινης ανάσας μας
Μα το βουνό νεκρό στα πιότερά του μέρη
Άνθρωπο Λίβα μαρτυρά, πυρακτωμένο Άρν

Μου ήεν τα πληγωμένα σύννεφα πως τα πουλιά
Μαθαίνουν νέες μελωδίες
Καινούριους φθόγγους να χαϊδέψουμε μια ήυπη
Που' ρθε και κούρνιασε στη στάχτη της παράνοιας
Κι ένας αέρας πλανεμένος
Στην έναρξη κυλιά των ενοχών
Αφού στον έρωτά του επάνω
Φουντώσαν φλόγες μιας αηλιότριας αγάπης
Αμαδρυάδες ξεψυχήσανε μες στο καυτό το δάκρυ του
Παιδιά περπάτησαν χωρίς τους φθόγγους
Μιας καθάριας συμφωνίας για του κόσμου τη συνέχεια

Και τότε, άκου!
Ξυπνά η έγνοια απ' τη νάρκη της
Και δεσ!
Ανασπώνεται η λιγοστή ζωή μέσα στα φύλλα
Και τις ασπίδες της ζητά
Σ' ένα χαμόγελο του Ήλιου
Σε μια παράσταση αγάπης
Ταλαντούχων δωρεών της ανθρωπότητας
Κάτω από κλώνους σιβαρούς η αντίσταση οργανώνεται
Και αντηχεί ξανά η μουσική
Μιας απέθαντης ανάγκης για επίγειους παράδεισους
Γερά κρατάει στο κελήρυσμά του το ποτάμι
Από τούτο το φιλή ζωής το νέο ήχο
Να τόνε πάρει σε πελάγη και σε θάλασσες του νου
Σε καρδιές που στον καινούριο τους το χτύπο
Το ζωογόνο αίμα, τον έρωτα παλημό
Θα δώσουνε στις εισπνοές του κόσμου

Κρανίου Τόπος

Χρήστος Σκιαδαρέσης

Ελλάδα

Κάτω από πλατύφυλλες ομπρέλλες
ρουφούσα χρώματα βροχής
ραντίζοντας τις ρίζες μου
με φρουτένιες αμβροσίες.
Άλλοτε πάλλι, ξερογλυφόμενον φως
μεταλαμβάνοντας μελένιες στοιβάδες
απ' τους καυτούς κυματισμούς
ενός ήλιου βελούδινου.
Σταξιές μαστίχας και ρητίνης
έβρισκαν κατάλυμα
στις ρεματιές των χειλιών μου
κυλώντας γάργαρα
απ' τα ακρόπρωρα των βλεφάρων
και τις κεραμοσκεπές των φρυδιών.
Όσπου σκληρόμισχα αισθήματα,
παρασυρμένα από αύρα σκοτεινή,
πύρωσαν το ελατόδασος
μουτζουρώνοντας με προφυρόχρυση ασβόλη
το σμιχτοπράσινο μαγνάδι του.
Κι όπως έρρεε η ύλη κι ο χυμός
απ' τις σκασμένες καντήλες,
το σκοτωμένο αίμα έχασκε
σαν ξεραμένη βλήννα, πικρόξινη.
Και οι σκέψεις μου,
ξεφτίδια απόγνωσης,
βύζαιναν στάχτη τσουρουφλιστή
με τη μεσιτεία μιας θύελλας χαιρέκακης.
Μέχρι που σουρούπωσαν κι αυτές
υποκύπτοντας
στης δηλητηριασμένης τους ελπίδας
το αποτεφρωμένο όνειρο...

Βίοι παράλληλοι

Αλέξανδρος Ακριτίδης

Ελλάδα

Από εδώ ψηλά
σεμνά και απέρριτα αγναντεύω τον άμοιρο κόσμο
που αυθαίρετα κάνετε κτήμα σας

σπρώχνοντάς τον στου σκότους το δρόμο.
Κι εγώ... Ούτε στιγμή δεν απαίτησα τίποτα
σαν απλόχερα οξυγόνου ανάσες
σας χάριζα σαν γεύσσασαν τις ηρωινές δροσοσταλίδες μου

σαν χαιρόσσασαν στον ίσκιο μου του έρωτα στιγμές.
Μα εσείς... Βάρβαρα σκίσατε τα αιώνια σωθικά μου
ζώσατε το σώμα μου με πύρινες αδηφάγες γλώσσες

με κάνετε οικόπεδα, τσιμέντα, γυαλιστερές πισίνες.
Στέκω βουβό κι αναμετριέμαι με του χρόνου τις αναμνήσεις
θυμάμαι αγάπες, παιδικά παιχνίδια, πολέμους και καταστροφές
θυμάμαι που ήμουν πάντα εδώ, αέναο κομμάτι της ζωής σας
η πανέμορφη θέα στις ανείπωτες και πονεμένες στιγμές σας
το αιώνιο χρώμα στις ίριδες των δακρυσμένων σας ματιών.
Σκέψου άνθρωπε... Σκέψου πια τι αφήνεις ξωπίσω σου
τι θα βρουν οι ζωούλες, που φωλιάζουν ακόμα στα σπάργανα
τι θα μάθουν εκείνα, που αρχίζουν τα πρώτα τους βήματα.

Ο θάνατός μου η ζωή σου κι αν κλείνεις τα μάτια στην αλήθεια
το σώμα μου σώμα σου κι αν μια μέρα χαθεί, θα χαθείς μαζί μου
η ψυχή μου το "είναι" σου κι ο κανόνας στο άγνωστο μέλλον σου
εσύ κι εγώ σαν ανάλαφρα στάχια στη δίνη του αχόρταγου χρόνου
εγώ κι εσύ σαν φευγαλέα πινελιά ενός εφήμερου χάρτινου καμβά.
Νιώσε το ανέμελο άλημα των ελαφιών, το κούρνιασμα των πουλιών
τη νάρκη της αρκούδας και των σκίουρων το αστείο σκαρφάλωμα.

Νιώσε πως τα πάντα τριγύρω έχουνδικαίωμα ζωής
κι αφυπνίσου έστω την ύστατη ώρα
πριν μαζί επιστρέψουμε πάλι στο...

αιώνιο χώμα.

Για τις ημέρες και τις νύχτες του μέλλοντος

Αργυρώ Μπαξεβάνου

Ελλάδα

Την καλή μου μητέρα μια Δρυάδα τη γέννησε
κι εγώ δίπλα στις δυό τους μεγάλωσα σε βουνό σφουγγάρι.
Νερά τρεχάμενα στις ρεματιές, δροσιά κι ανδόνια
κισσός, πηλατάνια, καστανιές, σφενδάμια
ρείκια, καρυδιές και κούμαρα, κράνα και αρέα
πολυτρίχια και βρύα στις θεόπετρες του καταρράκτη.
Νωρίς τις νύχτες κυνηγούσα αστέρια και πυγολαμπίδες
μες στα πυκνά φυλλώματα και στις φτέρες
κι ύστερα μες στα χέρια της με κοιμίζε η Δρυάδα
που γιαγιά να την πώ δεν μπορώ, γιατί ήταν πιο νέα απ' τους νέους,
ένα δάσος από δέντρα φύτεψε μόνη της! -
κι η αγκάλη της μύριζε ρίγανη, δαφνόφυλλο και τήλιο.
Μ' έμαθε μες στις λαγκαδιές τις νύχτες του καλοκαιριού
να ονειρεύομαι μέρες του μέλλοντος, απλωτές κι αισιόδοξες
και τον κόσμο γεμάτο ανάσα, δροσερό σαν το δάσος...

Μου τα ρήμαξαν τα όνειρα εμέ και της γενιάς μου
κι είναι αβάσταχτο που τους ενόχους να δείξω δεν μπορώ.
Είν' όλοι και κανένας! Όλοι ένοχοι εμείς που την καταστροφή ανεχτήκαμε
που δεν ελέγξαμε, που δεν προνοήσαμε!

Τώρα, τα καλοκαίρια μετά την Ημέρα τη Μεγάλη του Ηλιοστασίου
ως της Λίμπρας τη δύση, δέντρα φροντίζω κάθε βράδυ.
Επιτηρώ και προστατεύω τον ύπνο τους.
Με το αυτοκίνητο τριγυρνώ στο δάσος ως το ξημέρωμα.
Μέχρι το πρώτο φως να διώξει τον άπληστο και τον κακόβουλο.
Μέχρι που η πρώτη βροχή να σβήσει το φόβο μου.
Γυρνώ μες στο δάσος με τα μάτια άυπνα. τη φωτιά οσμίζομαι, για να την προλάβω.
Και κάθε βράδυ διαλέγω το δέντρο το πιο μικρό, το παραπονεμένο
που δεν του χτίσαν τα πουλιά φωλιές μες στα κλαδιά του
και του χαϊδεύω τον κορμό, για να ζηλέψουν τ' άηλα και ν' ακούσουν.
για να με νιώσουν τ' άηλα και ν' ακούσουν
νανούρισμα γλυκό μέσα απ' την ψυχή μου για όλη τους,
σαν τραγούδι, σαν προφητεία κι υπόσχεση:

Για τις ημέρες και τις νύχτες του μέλλοντος

Αργυρώ Μπαξεβάνου

«Κοιμηθείτε γλυκά εσείς, δέντρα μου! Εγώ φυλάω τον ύπνο σας
μαζί μ' άηλους πολλούς που σας νοιάζονται τη μέρα.
Για να φοβούνται οι κακοί, να μην τ' αποτολήσουν!
Εγώ θα φύγω πιο νωρίς, μα εσείς εδώ θα στέκεστε μες στον αιώνα.
Να ζήσω σαν τον πλάτανο δεν είναι μπορετό.
Μα θέλω εσείς να ζήσετε! Γι' αυτό παλεύω.
Να δώσετε ζωή στα εγγόνια μου και στα δισέγγονά μου
που θά 'ρθουνε να κοιμηθούν κάτω από τα κλαδιά μου
θά 'ρθουνε να ονειρευτούν, να ερωτευτούν, μια νύχτα καλοκαιρινή σαν τώρα.
Κι εκείνα από μένα πιότερο θα ξέρουν ν' αγαπούν δάση και ανθρώπους.

Τα δάση μας, οι ζωές μας

Θανάσης Γανίδης

Ελλάδα

Στη χώρα των σκιών παρασυρμένος,
μεθυσμένος από τις χιλιάδες μυρωδιές,
τους ήχους της ζωής.
Αγγίζω με δέος το χώμα με ανοιχτές τις παλάμες μου ...
Ο δεσμός με την μάνα γη, πιο δυνατός από ποτέ,
να πάλλεται θαρρείς από κάτω τους
δίνοντας τον ρυθμό της ζωής...
Σφαλίζω τα μάτια και να μπροστά μου το πρόσωπό σου
να ξεθωριάζει σιγά σιγά,
να χάνεται...
Στο όραμα μιας μελλοδικής καλύτερης ζωής...
Στο όνομα μιας μελλοδικής καλύτερης ζωής...
Χωρίς επιστροφή,
δίχως πισωγυρίσματα.
Σκόρπιες σταλαγματιές μιας πονεμένης μνήμης
από μια χαμένη γη της επαγγελίας...
Ακόμα ένα όνειρο τρελού ή μήπως μια πιθανή πραγματικότητα;

Dootangana

Daan Spijer

Victoria, Australia

Dootangana sees destruction of the bushland far below him,
sees destruction of the bushland for the sake of our white paper.
And he wonders if the water in the river-spring beside him
will complete its seaward journey. For the planting of the cotton
soaks up water without limit. Planting cotton for our T-shirts,
where the water is forgotten in the haste to make more commerce.
We forget that our survival rests on trees and flowing water.
Dootangana knows survival through the droughts and flooding rivers,
knows survival before white man came to claim the land as empty.
Didn't see the rich abundance, did the white man in his hurry,
but could turn into his commerce, scant regard for any beauty.
Dootangana sees the beauty where his ancestors went hunting,
hunting kangaroo and emu and the birds which laughed and whistled.
And the hunting always fed them with the things the women gathered.
Fed them plenty with good measure, as they husbanded the bushland.
Yes, they burnt the wide green grassland for the hunting of the wildlife,
but they lived along in balance, as the land it was that fed them.
Then the mountains fed the rivers through the rain tears of the spirits—
When the spirits cried their rain storms, all the rivers flowed abundant,
flowed abundant to the oceans, with their fish and clean fresh water—
from the mountains to the oceans flowed the rivers then as always.
But the white man stops the rivers and diverts their pristine waters.
He diverts the once-great waters for the growing of his cotton
and the drinking of the great beasts he has brought into this brown land.
And the drinking of the millions living, working in big cities,
where the water falls on concrete and down gutters it is wasted.
Growing sad is Dootangana, for he sees an end approaching
when the bushland will be desert and the wildlife gone forever.
Then the white man will have triumphed, with a hollow, bitter triumph,
for the spirits will forsake him and the earth will end his days then.
Dootangana asks the spirits to show wisdom to the white man
that the errors of his thinking and the misdeeds of his commerce
may in time be turned to save it, save the giving earth and nature.
That in time the white man's nature may be turned and not against him.
Little time is left to save him and to save the earth he walks on.

Dootangana

Daan Spijjer

Dootangana sees the healing of the bushland far below him,
sees the healing of the earth now as the white man hears his heartbeat,
hears the heartbeat of the bushland and the creatures living in it
and the murmur of the waters in the rivers flowing seaward.
Dootangana leaves his eyrie and walks down into the bushland.
As he walks into the bushland, Dootangana becomes wraith-like.
As a mist now Dootangana weaves his spirit through the bushland
and the animals and birds there in the trees thank Dootangana.

Procession

Dyan de Wekker

Victoria, Australia

The butterfly wings ahead
of a firewall that passes like thunder
leaving behind a sooty trail and choking air.

The butterfly wings are led
to the sky of mourning and
buds that open with tears of green.

The earth pulsating, the air vibrates
as dormancy is cracked by lignotubers
poking out their verdant tongues
at the receding lashes of fire.

Butterfly wings will have read
the earth is grieving and
plants will pierce the burnt crust like emerald knives
while ground covers sew the gashes together with mossy threads.

Butterfly wings have fed
on herbs and grasses and ferns in the tableland.
Seeds rise and germinate blessed by the morning star.
Rare monkhoods bow their heads in a prayer of gratitude.
Shrubs in the company of sedges arrive just in time to give shelter to
heath, opening the door for dense scrub to take their rightful place.
Welcome in the woodland and usher in latecoming trees all in readiness
for the forest canopy - the crowning jewel.

The butterfly song is not dead.
Our forest, our lives -
our lines of succession —
have all been invited to a living community
at an unexpected banquet not as mere guests
or gatecrashers late in the night but as beings
sacrosanct to an orchestrated symphony.

The butterfly wings are wed to the sounds of our procession.

Daylesford

Korally Dimitriadis

Victoria, Australia

Under the pretence of rekindling, my love,
we pack our bags and journey, to lavender fields.
Between superstitious sunlit trees, layered in frost,
our childish whispers echo on bicycles made for dreams.
We outlined maps, my love, our ambitions circling the globe
to return to a little girl born to speak our language, in song.

Tired feet pamper in slippers whiter than bridal expectations;
robed, we drink the organic herbal teas, of our destruction.
Mineral springs bubble your desires, the sauna steams my skin;
masked, the treatments are thick, extracting the bacteria, between us.
Experienced hands knead our unexcited flesh, working at knots
refusing to release – our limbs have stiffened, to alienation.

The room is bigger than the size of my heart, smaller than yours,
two storeys of polished floors, stainless steel and leather comfort -
Without her, our half embraces dwindle to electronic entertainment,
our kisses, stamped on, postmarked for undiscovered destinations.
The candlelight over dinner flickers in the midnight woods,
our hopes fleeing to white witch predictions, and me
refusing to accept the cards for what they really are.

We journey home. The seasons have changed on us.
We freeze in the living room – your breathing panics,
scrambles to solve the rubix cube, peels the stickers.
Cloaked in pessimism, we mourn at the funeral,
our tears trapped, your hailstone admiration grating us

and then she comes, riding in on her sunshine smile -
she points, asks if we can see the rainbow.
She brings wood, lights a fire with her kisses,
hugging us together she watches the ice drip away.

She asks us to take her to lavender fields.

Fields of Achaia

Loula S. Rodopoulos

Melbourne, Australia

pine trees cling to mountain slopes
windblown sculptures

frosted citrus foliage
erupts along branches

ochre, zucchinis, scrambled green
camouflage brown earth

currants spread over earth
turned to dry

artichoke nettles
guard succulence

bee buzzes
hovers above trail of ants

cactus fig flower
cautions plucking hands

secateurs prune fallow vines
anticipate Spring

fig ripens, milk drips
sticky hands

vineyards harvested
celebrate Bacchus

pomegranate crown bursts
releases red seeds

moonlight dazzles
seething sea far below

walnut kernels
nurtured by furry shell

upright cypresses
guard nature's posterity

pregnant burden of olive trees
await harvest

Πεζογραφία

Prose Prosa

"Διακριθέντα έργα στον διαγωνισμό με τίτλο 'Τα Δάση μας, Οι Ζωές μας' που διοργάνωσε η Διασπορική Λογοτεχνικής Στοά με τη συγκατάθεση και στήριξη των Ηνωμένων Εθνών, ψήφισμα Έτος Δασών 2011 και άλλων κυβερνητικών και ιδιωτικών οργανισμών στην Ελλάδα και Αυστραλία."

"Works which received literary merit in the competition titled 'Our Forests, Our Lives' which was organised by Diasporic Literature Spot and endorsed and supported by the United Nations Forum on Forests Secretariat, International Year of Forests 2011 and other government and private organisations from Australia and Greece."

Το κόκκινο ελάφι

Ελένη Σαραβάνου

Ελλάδα

Ο ήλιος άστραφτε πάνω στο χιόνι. Ροδόπη, δάσος Ελιτιάς, Χριστούγεννα. Ξάπλωσα ανάσκελα στο νωπό χιόνι μισοκλίνοντας τα μάτια μου. Πάνω μου πανύψηλες σημύδες. Κι ανάμεσα τους το φως να γλιστρά σε μεγάλες λωρίδες μέχρι το έδαφος. Που και που τούφες χιονιού έπεφταν από τα κληριά των δέντρων. Πεύκα, έλιτα, οξιές. Ένα ρυάκι ακούγονταν σιγανά να κυλάει. Ήχοι πουλιών και ζώων από μακριά που δεν ξεχώριζα τι είναι. Ένας πεσμένος κορμός πεύκου με μανιτάρια φυτρωμένα πάνω του, σκεπασμένος με χιόνι. Ο αέρας ήταν υγρός και κρύος.

Παρόλα τα χοντρά ρούχα μου, είχα αρχίσει να παγώνω. Σκεφτόμουν να γυρίσω στην καλύβα που ήταν οι υπόλοιποι της παρέας μου, όταν ΤΟ είδα. Ένα υπέροχο κόκκινο ελάφι από τα ελάχιστα που έχουν μείνει πια στην Ροδόπη με μεγάλα διακλαδισμένα κέρατα. Έμεινα ακίνητη, ξαπλωμένη για να μην το τρομάξω. Αυτό προχωρούσε αμέριμνο ψάχνοντας για τροφή, χορταράκια, μανιτάρια και καρπούς. Μόλις με είδε κοκάλωσε στην θέση του και με κοίταξε. Το κοίταζα κι εγώ θαυμάζοντας το καφέ τρίχωμα του με τις φωτεινές και πιο σκοτεινές αποχρώσεις που έδινε ο ήλιος πέφτοντας πάνω του. Σήκωσα το κεφάλι μου αργά, δεν έφυγε.

Σκεφτόμουν πόσες δυσκολίες περνάει για να επιβιώσει στο άγριο περιβάλλον του δάσους. Παγωνιές, έλλειψη τροφής, ασθένειες και κυρίως τους κυνηγούς. Μετά, σε μια στιγμή γύρισε το κεφάλι του, έκανε ένα άλμα και εξαφανίστηκε ανάμεσα στις χιονισμένες σημύδες αφήνοντας λεπτά χνάρια πάνω στο χιόνι.

Ένας παγωμένος αέρας άρχισε να με περονιάζει και γύρισα στην καλύβα. Γύρω από την μπουμπουνιασμένη ξυλόσομπα διηγήθηκα στους φίλους μου την μαγευτική συνάντησή μου με το κόκκινο ελάφι.

Μετά από μια βδομάδα άντρες του Τμήματος Συνοριακής Φύλαξης του Παρανεστίου Δράμας, όταν σταμάτησαν για έλεγχο ένα αυτοκίνητο στον δρόμο Δράμας-Ξάνθης, βρήκαν δυο σκοτωμένα κόκκινα ελάφια τεμαχισμένα μέσα σε νάιλον σακούλες.

Όταν διάβασα την είδηση σε τοπική εφημερίδα συγκλονίστηκα. Ίσως ήταν ΑΥΤΟ, το κόκκινο ελάφι που είχα συναντήσει. Ίσως κάποιο άηλο από τα τελευταία 20-30 που έχουν απομείνει στην περιοχή.

Αυτή η υπέροχη εικόνα του ελαφιού στο δάσος που τόσες μέρες δεν έφευγε από τα μάτια μου ματώθηκε. Το αίμα κύλησε παντού. Στο χιόνι, στο ρυάκι, στις ρίζες των σημύδων, στα ρούχα μου...

Ταξίδι στο πράσινο και το μαύρο

Ελενη Σιδηροπούλου

Ελλάδα

Έγραφε. Όλη τη μέρα έγραφε. Λέξη δεν τολμούσε να ζυγώσει λέξη. Κι ύστερα τα έσβηνε. Δεν υπήρχε χώρος τώρα για τίποτα αξιόλογο στα γράμματά του. Έτσι έκρινε. Η σκέψη του ήταν φουσκωμένη με καπνό και κάρβουνο. Ήταν χωμένος βαθιά στο θυμό του. Λυσσασμένος για τα γεγονότα της προηγούμενης νύχτας. Δεν ήθελε να ξέρει. Δεν ήθελε να έχει συμβεί. Στριφογύριζε στις αναμνήσεις του. Πώς να σκεπάσει τις εικόνες των παιδικών του χρόνων με μαύρο από κέδρους και οξιές;

Είχε γεννηθεί μέσα στη δροσιά του Ολύμπου στο Λιτόχωρο, την « πύλη των θεϊκών κατοικιών», όπως το έλεγε ο παππούς του. Ανέβαιναν συχνά στο βουνό όταν ήταν μικρός. Γαντζώνονταν από την ομορφιά του τοπίου και παρατηρούσαν τα φυτά. Ο παππούς του πάλευε να του εξηγήσει: να ο μέλιος, το πουρνάρι, το χρυσόξυλο και πιο ψηλά τα έλατα. Καμιά φορά τύχαινε να συναντούν ζωντανές ζωγραφιές ζώων, όπως το ζαρκάδι και ο σκίουρος, ενώ ψηλά πετούσαν περήφανα Σταυραετοί, Κοκκινολαίμηδες ή πιο σπάνια κάποιο Δενδρογέρακο.

Η διαδρομή είχε χαραχθεί ανεξίτηλη στην καρδιά του. Έπαιρναν το Ευρωπαϊκό Μονοπάτι E4 που κινείται δυτικά από το Λιτόχωρο προς τις κορυφές, μέσα από το φαράγγι του Ενιπέα. Όλα του φαίνονταν αληθινά υπέροχα και η ματιά του ξέφευγε πού και πού προς τον ουρανό. Από τα χείλη του κρεμόταν ζεστό ένα μεγάλο «Ευχαριστώ!».

Το Λιτόχωρο

Στον ύπνο του οι ρίζες των δέντρων τον συντρόφευαν και τον αγκάλιαζαν σαν να ήταν παιδί τους. Τα χρώματα των αγριοπούλουδων, τα μοβ, τα λευκά, τα κίτρινα, τα κόκκινα, τα πορτοκαλί, έβαφαν τις σκέψεις του σε κάθε του μέρα. Με ανεπανάληπτη φυσική ομορφιά, ο Όλυμπος έμοιαζε να είχε μαγέψει τους δώδεκα Θεούς που τον επέλεξαν για κατοικία τους. Αυτό σκεφτόταν.

Ακόμα κρατούσε στη χούφτα του το χώμα από το χωριό του. Είχε πάντα μέσα του αυτή τη ανεπανάληπτη αίσθηση. Οι μυρωδιές των λουλουδιών κυριαρχούσαν βαριές στη μνήμη του. Μοσχοβολούσαν σε κάθε του ανάσα. Ποτάμια με λάβα κυλούσαν στην ψυχή του οι θύμισες των βράχων με τις λαχανί κηλίδες τους και το απαλό ψιθύρισμα του αγέρα.

Το δάσος! Α, ναι. Το δάσος του! Πίστευε πως τα είχε όλα στη ζωή του. Ένιωθε πλήρης. Ήταν τρελά ευτυχισμένος με τα λίγα. Πρωταγωνιστούσε στο πιο καλογραμμένο σενάριο. Άγγιζε το τέλειο όνειρο. Ένα σπίτι φτωχικό, χαμογελαστό, βυθισμένο μέσα στο ευλογημένο πράσινο της Ελλάδας του. Με το ξύπνημα ο ήλιος τον χαιρετούσε γλυκά στη νότια άκρη της μακεδονικής γης. Τα σύννεφα τού έγνεφαν χαρούμενα στο δρόμο για το σχολείο.

Στο βιβλίο του χρόνου ο μύθος συναντιόταν με την ιστορία. Το πράσινο με το ουράνιο γαλάζιο. Ο άνθρωπος με τα Θεία. Τι άλλο να ζητούσε κανείς από τη ζωή του; Δεν είχε σκεφτεί να φύγει από εκείνη τη στιγμή, να ζησει κάτι άλλο, αλλού. Η μεγαλύτερη επιθυμία του ήταν να μείνει στο κατάφυτο χωριό του και να γεράσει αγναντεύοντας τη θέα από το παράθυρό του. Τα πόδια του αδύνατα, αλλήλα γερά, είχαν πια ριζώσει στην αυλή του και στα δύσβατα μονοπάτια και τα χέρια του γέμιζαν με πέταλα, πευκοβελόνες, ζουμπούλια, τσουκνίδες και μολδές- ως αντίδοτο. Πώς να τα ξεχάσει; Ήταν η προίκα που τον συντρόφευε παντού από πάντα. Τέτοια απέραντη αγάπη φώλιαζε μοναδική μες στην καρδιά του. Μα δεν αναγνώριζε μόνο εκείνος την αξία του γεωγραφικού του θρόνου.

Ταξίδι στο πράσινο και το μαύρο

Ελενη Σιδηροπούλου

Το 1981 η UNESCO ανακήρυξε τον Όλυμπο «Διατηρητέο Οικοσύστημα της Παγκόσμιας Βιόσφαιρας». Τότε –μαθητής Λυκείου ακόμα- έγραψε και το πρώτο του άρθρο για τις ζώνες βλάστησης του Ολύμπου στην τοπική εφημερίδα. Του είχαν δώσει πολλιά συγχαρητήρια. Το Πάσχα εκείνης της χρονιάς ανέβηκε με τους παλιούς του φίλους πάλι στο βουνό. Όλα έμοιαζαν απaráλληλα. Ακόμα και η ευτυχία αναδυόταν αεικίνητη στον αέρα από τη μαύρη πεύκη και το ρόμπολο. Πρώτη φορά έμενε σε καταφύγιο. Να μια καινούρια εικόνα στα μάτια του. Ανεξάντλητες οι οάσεις γαλήνης της ιδιαίτερης πατρίδας του.

Τώρα έτρεμε ολόκληρος. Σαν να μην είχε παρελθόν ούτε παρόν ούτε μέλλον. Σκιαζόταν με το παραμικρό. Πώς να ζήσει άνθρωπος με τέτοιο φορτίο στους ώμους; Ποιος μπόρεσε να κάψει τα όνειρα που διατηρούσαν την υπόστασή του στον κόσμο; Με τι να τα αντικαθιστούσε; Δεν υπήρχε τίποτα. Τίποτα...

Έμεινε εκεί ασάλευτος. Παγωμένος. Λες και είχε φτάσει το τέλος του κόσμου. Το τέλος του κόσμου του. Έμπηγε τα νύχια του μανιασμένος στο κεφάλι του σαν να μην μπορούσε να βγάλει από μέσα εκεί το στοιχείο που τον βασάνιζε. Αρνιόταν να κλείσει τα μάτια, να αναλογιστεί το παρόν.

Ξαφνικά, η πόρτα του γραφείου του άνοιξε απότομα. Μα τι;;; Δεν θα άντεχε άλλα άσχημα νέα. Τι να έγινε; Αντίκρισε βουρκωμένη την αδερφή του που έτρεξε και τον έσφιξε στην αγκαλιά της τσακισμένη. Δούλησαν στο ίδιο γραφείο. Εκείνος σάσισε. Τα δάκρυά της έτρεχαν καυτά στο μπράτσο του. Είχαν μοιραστεί τις εικόνες του Ολύμπου ως παιδιά στο Λιτόχωρο. Καταλάβαινε ότι τα αισθήματά τους ήταν τα ίδια. Κάτι ψέλλιζε μέσα στο σπαραγμό... Τα λόγια της δεν έφταναν στα αυτιά του.

« Έσβησε... Τα κατάφεραν. Πριν φτάσει ψηλά στο χωριό... Την έσβησαν... Πάει...», είπε και τα χέρια της σκέπασαν το βαλάντωμένο πρόσωπό της. Έτρεξε να πλυθεί.

Οι γροθιές του βρήκαν δυο τρεις τον τοίχο. Τόσα χιλιόμετρα μακριά κόντευε να χάσει τα λογικά του. Τα δάκρυα που πάλευαν να παγώσουν στο βλέμμα του από το πρωί, τώρα του γρατζουνούσαν απαλά το πρόσωπο με ορμή. Επιτέλους, ένωσε ανακούφιση. Άνοιξε το κουτί της ψυχής του και τακτοποίησε με δέος και σεβασμό τα παιδικά του βιώματα. Δεν χρειάστηκε να τα σκεπάσει το φλεγόμενο μαύρο πέπλο. Τα κοίταξε στοργικά για λίγο, τους χαμογέλασε αδρά και φοβισμένα και τα επέστρεψε στη βασιλική θέση του μυαλού του.

Είχε να γράψει και το άρθρο του. Η εφημερίδα τυπωνόταν σε λίγες ώρες. Τι να έγραφε τώρα; Η αγωνία του ξεχείλιζε κι έπνιξε την πόλη απόψε. Νύχτωνε. Τα δάχτυλά του ήταν πικραμένα. Κάθε πάτημα του πληκτρολογίου δενόταν με πόνο. Ο πιο ακριβός του πίνακας έλαμπε θαμπά με στάχτες και με πράσινο. Ένα κομμάτι του είχε πληγωθεί. Πώς να σωθεί η αγάπη για τα αθηναίκα σε τόσο δύσκολους καιρούς; Όταν ο άνθρωπος γλιστράει στο συμφέρον και βουλιιάζει στο εφήμερο;

Ο Θεός με τα μεγάλα Του μάτια δακρύζει μαζί του. Άρχισε να βρέχει. Κάθε σταγόνα ένας καθρέφτης. Να μια χαρουπιά, μια δάφνη, μια αγριοκερασιά, μια φτελιά, ιτιές και πηλατάνια... Αγαπημένα όλα, στολισμένα με μελένιο άρωμα μοσχοβολούν στο σύμπαν. Πώς αλλιώς ναιώσει ένα παιδί που γεννήθηκε σκαρφαλωμένο στα βουνά;

Τα χέρια του σκάρωσαν τις πρώτες λέξεις. Αναρίθμητα λόγια τώρα ξεβράζονταν από το κεφάλι του. Για τη ζωή. Για τη φύση. Η γραφή του γρήγορη. Νοήματα γλυκά και ήρεμα για την ομορφιά του κόσμου που μαρτυρούσε η καρδιά του αμετανόητη. Μία ελπίδα φώτιζε

Ταξίδι στο πράσινο και το μαύρο

Ελενη Σιδηροπούλου

τώρα το βλέμμα του. Η ελπίδα της προστασίας του μέλλοντος. Ήθελε ν' αφεθεί στη σκέψη ενός καλύτερου αύριο, ενός καλύτερου κόσμου. Εκεί όπου τα πουλιά και τα ζώα και τα φυτά όλης της γης θα ήταν ελεύθερα και ασφαλή.

Λαχταρούσε να στείλει αυτό το μήνυμα παντού. Τώρα η φωτιά είχε απλωθεί πάνω στα πλήκτρα του υπολογιστή του. Κανείς δεν μπορούσε να τον σταματήσει. Ούτε ο εαυτός του. «Ο καθένας μας μπορεί να υιοθετήσει ένα δεντράκι, ένα ζωάκι», έπλεαν οι σκέψεις μες στο όνειρό του. Και τότε, οι αριθμοί στο σημειωματάριο του πλανήτη μας θα ανασταίνονταν και η ζυγαριά θα έφερνε δικαίωση.

Τελείωσε. Είναι έτοιμο. Και το τέλος ήταν βουτηγμένο σε υπέροχο φυσικό φόντο. Στο πλαίσιο που εκείνος ήθελε να περιφράξει την ίδια του την ύπαρξη σε αρμονία με τη γήινη πραγματικότητα και όλα τα έμβια και άβια όντα.

Έξω σταμάτησε να βρέχει. Μπόρα ήταν. Τα σύννεφα σαν να αραιώσαν. Η φωνή του έβγαине δυνατή διαβάζοντας τις τελευταίες προτάσεις του οράματός του:

«Τα δάση μας παρέχουν οξυγόνο στο σώμα μας, αλλήλα πάνω από όλα θρέφουν την ψυχή μας. Μας χαρίζουν κάθε μας ανάσα. Γαλουχούν ευτυχισμένα πλάσματα. Τι πολυτιμότερο υπάρχει; Τα πράσινα ζωντανά διαμάντια του πλανήτη μας είναι ο μεγαλύτερος θησαυρός μας. Και το μόνο που τους αξίζει είναι αγάπη».

Άποψη του Λιτοχώρου πιο πάνω από το Δίον και στις παρυφές του Ολύμπου.

Τα Δάση - Η ανάσα της γης

Ειρήνη Ντούρα-Καββαδία

Αθήνα, Ελλάδα

Έπειτα από την τεράστια εκμετάλλευση που έχει διαπράξει αιώνες τώρα το ανώτερο, έλληλογο είδος μας στον πλανήτη, είναι αναγκαίο να κάνουμε κάποιες πικρές παραδοχές. Οφείλουμε να αναλογιστούμε πως ήρθε η ώρα να θερίσουμε τα αποτελέσματα δράσεων και πράξεων, των άτακτα ερριμένων καταστροφικών κόκκων που τόσα χρόνια σπείραμε. Εκ των καταστάσεων είμαστε υποχρεωμένοι πλέον να κάνουμε τον απολογισμό, σε ό,τι αφορά τα πεπραγμένα μας πάνω στη γη αυτή, που τόσο φιλόξενα μας έχει περιβάλλει εδώ και εκατομμύρια χρόνια. Δυστυχώς ο άνθρωπος έχει εκλάβει τον πλανήτη αυτό - αν όχι ως νεκρό, τουλάχιστον ως αδρανή - και ως εκ τούτου τον κρατά δέσμιό του, αφότου τον κατέλαβε δια της βίας. Θεωρεί τον εαυτό του ως τον μόνο κυρίαρχο των πάντων, τον μοναδικό που έχει λόγο πάνω στο τι πρόκειται να συμβεί ή όχι. Ακόμη δε χειρότερα, ως εκείνον που έχει την τελική επιλογή σχετικά με ποιο είδος ζωής μπορεί να επιβιώσει και ποιο να εξαλειφθεί.

Αυταπατάται ωστόσο οικτρά!

Αν δεν έχει ήδη κατανοήσει ο «παντογνώστης», όπως αρέσκει να αυτοαποκαλείται ή κρυφά να αυτοθαυμάζεται, άνθρωπος του εικοστού-πρώτου αιώνα, ο άνθρωπος της τρίτης μετά Χριστό χιλιετίας, το θαύμα της φύσης που εκτυλίσσεται ολόγυρά του, σίγουρα έχει αισθανθεί - έπειτα από τη σωρεία παρεμβάσεών του - ότι τα πράγματα έχουν φθάσει πλέον στο απροχώρητο. Με άλλα λόγια, οφείλει να ομολογήσει ότι διαβίει πάνω σε έναν πλανήτη που αγκομαχά να ανασάνει κάτω από τα πόδια του. Έναν πλανήτη που πασχίζει να επιβιώσει, να κρατηθεί στη ζωή με νύχια και με δόντια. Προφανώς δε έχει ακόμη αντιληφθεί - ή δεν έχει θελήσει να αντιληφθεί - το μεγαλείο της ζωτικότητας που έχει φέρει στην επιφάνεια αυτή η γη. Έχει κατορθώσει τουλάχιστον έως τώρα να ζήσει παρέα με - αλλιώς και υπό - τα αποτελέσματα των επιπόλαιων πράξεών του, των αλόγιστων ζημιών που έχει, εκούσια ή ακούσια, επιφέρει. Τα βιώνει άλλωστε τώρα πλέον από τόσο κοντά ημέρα με την ημέρα, ακριβώς διότι πρόκειται για τελικά προϊόντα που βλάπτουν τη δική του πάνω από όλα υγεία και θέτουν σε άμεσο, όσο και βέβαιο κίνδυνο, τους απογόνους του.

Συνεπώς, παρά τον συσσωρευμένο όγκο γνώσεων ολόκληρων γενεών, την πληθώρα των πληροφοριών με τις οποίες τον βομβαρδίζουν τα μαζικά μέσα ενημέρωσης σε καθημερινή βάση, και παρά τις μυριάδες επιστημονικές έρευνες που έχει κάνει κατά την πάροδο των αιώνων ο τεχνοκράτης άνθρωπος, ο "homo electronicus", δεν έχει κατορθώσει να συλλάβει το μεγαλείο του πνεύματος και της ανεξάρτητης, αδέσμευτης και προπαντός μη κατευθυνόμενης σκέψης και διανόησης του αρχαίου ανθρώπου. Ούτε κατά διάνοια έστω εκείνου του, απαίδευτου βεβαίως, γερο-σοφού μιας μικρής, στα βάθη της ζούγκλας λησμονημένης από θεού και ανθρώπου, φυλής της Αφρικής ή του Αμαζονίου, που ζει απομονωμένη μέσα στα τροπικά δάση. Δεν έχει καταφέρει να αισθανθεί ούτε στο απειροελάχιστο ο αστικοποιημένος άνθρωπος το δέος που βιώνουν εκείνοι εμπρός στη γέννηση μιας νέας ζωής, είτε αυτή αποτελεί κάποιο γνωστό ή άγνωστο είδος του φυτικού ή του ζωικού βασιλείου. Δεν έχει ευλογηθεί να ανοίξει διάπλατα την καρδιά του νιώσει ρίγος, να αισθανθεί ασήμαντα ταπεινός και μωρός εμπρός στο μέγιστο των θαυμάτων - εμπρός στο θαύμα της ζωής. Άλλωστε δόλια όσο και στοχευμένα έχει πασχίσει να απομυθοποιήσει όλα τα θαύματα του Θεού και της φύσης. Είναι γεγονός ότι με ένα σωρό προφάσεις κατόρθωσε με επιτυχία να

Τα Δάση - Η ανάσα της γης

Ειρήνη Ντούρα-Καββαδία

τα γκρεμίζει ύπουλα από τα βάθρα τους με μέσον τη σκαπάνη της επιστήμης και της υπερβολικής ανάληψης. Τέλος δεν έχει καν το ψυχικό σθένος να παραδεχθεί πως ο πλανημένος τεχνοκράτης φωτίστηκε μετά από μόχθος και κόπους κατά την πάροδο των αιώνων, υπό το φως μιας πληθώρας ανακαλύψεων, εφευρέσεων μα και αμέτρητων θεωριών. Απλά και μόνο κατόρθωσε να κατανοήσει ή να εξηγήσει τα φυσικά φαινόμενα ή τις λοιπές διεργασίες της εξέλιξης. Αυτό εννοείται πως διαπράχθηκε αφού πρώτα τα κατακρεούργησε όλα επάνω στο ανατομικό κρεβάτι του εργαστηρίου του, ωσάν νέος Προκρούστης. Δεν ήταν σε θέση τα σεβαστεί, πόσο δε μάλλον να τα αναπαράγει! Μόνο για αναλύσεις ήταν ικανός στα επιμέρους τμήματα. Και το αποτέλεσμα; - Οικτρό...

Το τραγικότερο δε είναι πως ακόμα καυχάται γι' αυτήν την αλαζονική και φρικτά απάνθρωπη συμπεριφορά του προς τη χλωρίδα και την πανίδα, τη φύση εν γένει, σαν να είναι αυτός ο θεός των πάντων. Μάλιστα διατρανώνει τον ισχυρισμό του θρασύτητα τόσο με τα λεγόμενα όσο και με τις δράσεις του, ενώ στο διάβα του αφήνει μονάχα συντρίμμια, ερείπια και πτώματα. Φυσικά δεν θα μπορούσε ποτέ να είναι ο θεός της ζωής και της δημιουργίας, κι έτσι προτίμησε να γίνει ο θεός της αντίπερα όχθης : ο θεός του ολέθρου και της καταστροφής! Έχοντας πείσει τον εαυτό του πως είναι ο μοναδικός ισχυρός επί της γης, προσπαθεί να στερήσει και από τον πλανήτη στον οποίο κατοικεί την αναπαραγωγική του ικανότητα, την ικανότητα σύνθεσης νέας ζωής. Έπειτα, όταν πλέον θα έχει επιτύχει πλήρως το στόχο του, θα παραπετάξει και αυτόν τον ίδιο τον κόσμο που τον γέννησε και τον ανέθρεψε, ψάχνοντας για άλλη γη, τη γη «νούμερο δύο» κάπου μακριά στο σύμπαν. Ενδεχομένως και πιο κοντά στο δορυφόρο της, τη Σελήνη. Με αυτόν τον απώτερο στόχο θα καταστρέψει με τη «σοφία» του ένα ζωντανό πλανήτη για να εποίκισι έναν νεκρό. Είναι σα να αφαιρείς τη ζωή επί τούτου από ένα έμβιο ον για τη "χαρίσεις" σε ένα άλλο, που έχει ήδη αποβιώσει!

Σύμφωνα με τα πιστεύω ωστόσο μιας φίλης της Τανζανίας, που την ξέχασε ο άνθρωπος κι ο χρόνος, ένα πιστεύω που ταιριάζει τόσο με αυτό των ανθρώπων της Αϊτής και όλων των υπολοίπων λαών - συμπεριλαμβανομένου φυσικά και του δικού μας σοφού λαού των αρχαίων Ελλήνων - που θεοποιούν ακόμη και στη σύγχρονη εποχή μας τα δάση, τα βουνά, τα ηφαίστεια, τη φύση γενικά και ειδικά, η γη μας είναι ζωντανή. Κι όχι όπως την νοούν οι επιστήμονες, αλλά με ψυχή και λογική. Ας πάρουμε επί παραδείγματι τη θεώρηση των δικών μας προγόνων. Λαμβάνοντας υπόψη το θεό Ήφαιστο, που ήταν πάντα μουντζούρης κι ηλιοκαμένος και είχε το εργαστήρι του μέσα σε κάποιο βουνό - ή κατ' άλλους ηφαίστειο - τον οποίο οι Ρωμαίοι μεταγενέστερα ταύτισαν με τη ρωμαϊκή θεότητα της φωτιάς Vulcanus, κατανοούμε πόση σημασία προσέδιδαν οι αρχαίοι ανά τον κόσμο λαοί στη ζωοποιό δύναμη της γης και της φωτιάς.

Η γη μας είναι πράγματι ζωντανή! Το μαρτυρούν τα δάση, που ακόμη αντιστέκονται στα σημεία των καιρών και φθιαρούν ιστορίες μυστικές όχι μονάχα στους μύστες, μα και στους περαστικούς. Δεν απαιτείται ιδιαίτερη νοημοσύνη για να βιώσει κανείς - έστω και ιδεατά - τις δονήσεις της μητέρας γης είτε τη θέρμη που αναδίνει ακόμη και ο αιώνας θεωρητικά ανενεργός κρατήρας ενός ηφαιστείου. Είναι ακριβώς η ανάσα της γης, που βγαίνει μέσα από

Τα Δάση - Η ανάσα της γης

Ειρήνη Ντούρα-Καββαδία

τα έγκατά της κατά κύματα - άηλιote σιωπηλή και τρυφερή και άηλιote βίαιη κι εκρηκτική. Δεν υπάρχει πιο απτή και σαφής απόδειξη του ότι η γη ζει! Τα παραπάνω αποτελούν απλά ένα απειροελάχιστο δείγμα κι ένα μέσον έκφρασής της, που προσπαθεί να δείξει ότι ακόμα επιμένει πεισματικά - πάρα τις συμφορές και τα βάσανα - να ζει. Υπομένει τα πάντα και δηλώνει περίτρανα και ευθαρσώς ότι έχει κατορθώσει να επιζήσει. Ξέρει να δίνει το παρόν με το δικό της τρόπο άηλιote για επιβράβευση και άηλιote, δυστυχώς, για να μας να τιμωρήσει. Δεν απαιτείται τρομερή ευφυΐα για να αντιληφθεί κανείς το τι πραγματικά συμβαίνει - ίσως μοναχά λίγη παρατηρητικότητα και ένας ευρύς νους. Ένας νους που θα έχει αποσπαστεί από την εγωιστική και καθόλη εγωκεντρική σκέψη που αποπνέουν τα λόγια και οι πράξεις του σημερινού άπληστου για δύναμη ανθρώπου, και θα έχει γυρίσει μερικές εκατοντάδες αιώνες πίσω στις αρχές της ανθρωπιάς. Τότε που όλοι σέβονταν και δεν άγγιζαν κάτι το σεπτό, το ιερό, την πηγή που τους ποτίζει, το δέντρο που τους δροσίζει στη σκιά του ή το χωράφι που τους ταΐζει. Τότε που δεν τοίμούσαν να τα βάλουν με μια δύναμη κατά πολύ ανώτερή τους, την οποία εξάλλου ποτέ δεν κατόρθωσαν να χαλιναγωγήσουν.

Ενδεχομένως τελικά να είναι τόσο απλό να βρει κανείς το δρόμο μέσα από το λαβύρινθο στον οποίο είμαστε αναγκασμένοι να ζούμε. Είναι ο δρόμος που χάραξαν εκείνοι που περιδιάβαιναν τη φύση και διαηγογίζονταν κάτω από τα άστρα. Εκείνοι που φιλοσοφούσαν περιπατώντας και, χωρίς την εξελιγμένη μας τεχνολογία, ήξεραν να αποδίδουν φόρο τιμής στη Φύση και τα δημιουργήματά της και να είναι πάνω από όλα ευτυχισμένοι. Ήξεραν πώς να περιορίζονται στα απαραίτητα και τα σημερινά όπως κι Εκείνος, ο Μέγας Παρών. Προφανώς ήταν μακρύτερος ο δρόμος της αναζήτησής τους, σαφώς πιο κρύος ή πιο ζεστός και σίγουρα πιο κοπιαστικός. Ήταν όμως και ο πιο βέβαιος ότι οδηγούσε στην υπέρτατη γνώση πέρα από τα στενόμυαλα και προκαθορισμένα από τα κέντρα αποφάσεων όρια και περιθώρια της σύγχρονης κοινωνίας μας.

Στο δάσος

Μαρία Ολυμπίου

Ελλάδα

Περπατώ, περπατώ μες στο δάσος

Έχει πια ξημερώσει. Το φως της μέρας μίκρυνε τις σκιές και μεγάλωσε τα αντικείμενα. Έβαλε τους ανθρώπους μες στους δρόμους και μένα μέσα στο δάσος .

Περπατώ, περπατώ μες στο δάσος όταν ο ήλιος δεν είναι εδώ ... Λύκε, λύκε είσαι εδώ; Απάντηση δεν παίρνω. Βρίσκομαι σε ένα δάσος έξω από την πρωτεύουσα της Δανίας. Η μέρα είναι μεγάλη. Μπορώ να περπατώ μέχρι τις δέκα το βράδυ και να βλέπω καθαρά τα παπούτσια μου που δεν είναι καθαρά.

Θέλω να φτάσω βαθιά μέσα στο δάσος, να βρω την καρδιά του δάσους... ίσως να βρω κι εμένα .

Περπατώ...

Απ' το μυαλό μου περνά η πιθανότητα , κι αν χαθώ; Μα δε νομίζω να χάνεται κανείς μέσα στα δάση. Μάλλον θα βρίσκεται, ή το πιο πιθανό, κάτι θα βρίσκει.

Προχωρώ κοιτάζοντας προσεκτικά τα δέντρα. Πάντα στη θέασή τους μου έρχονταν στο μυαλό διάφορες σκέψεις... τα δέντρα πεθαίνουν όρθια, τα δέντρα δείχνουν πάντα μεσάνυχτα ...

Δειλινό

Δειλινό ...τα χρώματα του δειλινού είναι πάντα όμορφα όπου κι αν βρίσκεσαι. Κοιτάζω ένα δέντρο που γέρνει προς τα κάτω. Αποκοιμήθηκε, το νανούρισε ο άνεμος. Τα άλλα παίζουν με τις βελόνες και τα φύλλα τους .

Περπατώ μέσα στο δάσος. Δεν έχω ιδέα πού πάω. Δεν έχω ιδέα πού θα φτάσω. Δε ρίχνω χαλίγια πίσω μου για να τα βρω το γυρισμό. Νομίζω ότι από στιγμή σε στιγμή θα βγουν από τα χαμόκλαδα ο Κοντορεβιθούλης μαζί με τα αδέλφια του. Θα με προσκαλέσουν και μένα στην παρέα τους για να βρούμε το παλάτι του δράκου. Εγώ όμως θα αρνηθώ ευγενικά. Ο Κοντορεβιθούλης δεν είναι από τα αγαπημένα μου παραμύθια. Κι αν ξετρυπώσει από τα χαμόκλαδα το ασχημόπαπο του Άντερσεν; Ε τότε τα πράγματα αλλιάζουν. Θα ακολουθήσω το ασχημόπαπο για να ζήσω τη χαρά της μεταμόρφωσης ... από την ασχήμια στην ομορφιά...

Επί του παρόντος όμως βρίσκομαι ακόμα στο δάσος. Κανένας ήρωας παραμυθιού δεν μου έκανε τη χάρη να με πλησιάσει και να με πάρει απ'το χέρι . Ανοίγω περάσματα . Θα βρω άραγε μπροστά μου κανένα σοκολατένιο σπίτι; Κανένα καραμελόσπιτο; Υπόσχομαι πως αν τα βρω δε θα κρατήσω όλες τις σοκολάτες και τις καραμέλες για μένα.

Παράξενο να ακούς τις σκέψεις σου

Συνεχίζω. Κάτω τα φύλλα έχουν στρώσει ένα ανοιχτόχρωμο χαλί. Είναι πανέμορφο. Κάπου κάπου ακούγεται νερό, ακούγεται και το ελάφι που τρέχει, ακούγονται και πουλιά που ίσως τρομαγμένα από την παρουσία μου εξαφανίζονται. Ήχοι και εικόνες ... παράλληλα ακούγονται και οι σκέψεις μου. Αμάν, ήες να προκαλούν νυχούπανση στο δάσος;

Θυμάμαι τις κουβέντες του Romano Batagglia, που πριν από μένα, αποφάσισε να βρει την αλήθεια μέσα στο δάσος . Το μυστήριο της ζωής κρύβεται στο δάσος. Βαδίζοντας προς το άγνωστο θα γνωρίσεις τη σοφία της αμφιβολίας και θα συνειδητοποιήσεις πως ψάχνοντας μακριά ανακαλύπτεις την αλήθεια που κρύβεται μέσα σου ...

Καλημέρα Πυκνοφύλλη ...

Πάντα πίστευα ότι τα δέντρα μιλούσαν μεταξύ τους. Καλημέρα Πυκνοφύλλη, καλημέρα Ισκιερέ. Πώς περνάς καλέ μου φίλε, Βελονοφρίδη. Μιλούσαν και αγγίζονταν με τα κλωνιά τους, χορεύουν με τον άνεμο, κοιμούνται με τη βροχή .

Και η φωνή αυτού που περπάτησε πριν από μένα το δάσος ακούγεται σιγανή αλλήλα σταθερή ...

Ο άνθρωπος πρέπει να παρατηρεί με μεγάλη προσοχή τον κορμό ενός δέντρου τουλάχιστον μια φορά στη ζωή του. Με τη φαντασία του πρέπει να το αγγίζει, να ακούει τους αμέτρητους ήχους, τους χτύπους, την ανάσα του, όλα τα πλάσματα που ζητούν καταφύγιο στα φυλλώματά του και να αισθάνεται κάθε πνοή του ανέμου που το διαπερνά. Πρέπει να φέρνει στη σκέψη του το δέντρο το πρωί, μόλις ξεπροβάλλει το αμυδρό φως του ήλιου και τη νύχτα, όταν απλώνεται το σκοτάδι και η σιωπή ...

Αγγίζω τον κορμό ενός γέριου δέντρου. Νιώθω τη ζωή του που κτυπά.

Η δύναμη του ουρανού και της γης με συγκινεί . Λένε πως τα πανύψηλα δέντρα συμβολίζουν τρεις κόσμους, τον κατώτερο όπου οι ρίζες αναζητούν τροφή στη γη, το μεσαίο, όπου ο κόσμος παλεύει με τον άνεμο και τέλος, τον ανώτερο, όπου τα κλαδιά υψώνονται μέχρι τον ουρανό αναζητώντας το φως.

Κοιτάζω τον ουρανό, τις πέτρες, τον ήλιο που μοιάζει τώρα με μια τεράστια καραμέλα πορτοκαλιού . Μιλάω μαζί του χαμηλόφωνα .

Ήλιε μου, πρώτη φορά περπατώ σε ένα τόσο μεγάλο δάσος. Πρώτη φορά αγγίζω τα δέντρα. Νιώθω περίεργα. Είναι τόσα πολλή γύρω μου . Νιώθω πλούσια ενώ δεν έχω τίποτα. Τόσα πολλή φύλλα πεσμένα στο έδαφος. Αν ήταν μετοχές; Τόσες πολλές βελόνες στα δέντρα. Αν ήταν εκατομμύρια; Τόσες πολλές πέτρες χάρω , αν ήταν σοκολάτες;

Το γαλάζιο πουλί

Φαντάζομαι πως το γαλάζιο πουλί που συντρόφευε αυτόν που περπάτησε πριν από μένα στα δάση με συντροφεύει και μένα. Μου λέει κουβέντες που μου ανοίγουν διάπλατα τα αυτιά της ψυχής . Η ψυχή μου παίρνει κόκκινο μελάνι και τα γράφει. Δε θέλει να τα ξεχάσει. Το γαλάζιο πουλί πετά ψηλά ενώ εγώ στα χαμηλά γίνομαι όλο και πιο σίγουρη ότι το δάσος είναι η καρδιά που ο Θεός χάρισε στη γη για να μετράει με τους χτύπους της το πέρασμα του χρόνου, την αλληλαγή των εποχών. Η βροχή είναι η φωνή του και ο άνεμος η αναπνοή του.

Φυσάει ένα αεράκι που μου δροσίζει την ψυχή. Της ξυπνά τα χαμόγελα. Αγαπώ τον άνεμο. Υπάρχει και η εσωτερική πλευρά του ανέμου. Αυτή που γονιμοποιεί τα φυτά, που σκορπιά το άρωμα των λουλουδιών, χαϊδεύει τα δέντρα, κινεί τα σύννεφα στον ουρανό .

Το γαλάζιο πουλί μου μιλά ...

- Καθώς πετώ πάνω από το δάσος, τη μητέρα όλων των δέντρων, τον πράσινο πνεύμονα του κόσμου, το μεγαλείο του Δημιουργού με όλα τα πλάσματά του, θα σου μιλήσω για τη γέννησή του... το δάσος σχηματίστηκε από τρεις επάλληλους κόσμους, τον κόσμο όπου μεγαλώνουν τα δέντρα, το μυστήριο κόσμο που βρίσκεται κάτω από τις ρίζες τους και τον κόσμο του ουρανού ...

Αυτά τα ξέρω γαλάζιο πουλί . Τα δέντρα βρίσκονται ανάμεσα ουρανού και γης . Είναι οι κοιλότητες που στηρίζουν τον ουρανό . Κάθε φορά που κόβεται ένα δέντρο είναι σαν να

καταρρέει και μια κοιλόνα που στηρίζει τον ουρανό. Ξαφνικά το γαλάζιο πουλί τρομαγμένο φεύγει μακριά μου. Ένα φίδι!

Ένα φίδι μπροστά μου με κοιτάζει όλο έχθρα .Πάντα σε κάθε ιστορία εμφανίζεται ο κακός για να ανατρέψει τις ισορροπίες.

Ακούγεται το φίδι...

- Τι γυρεύεις εσύ μέσα στο δάσος; Δεν πρόκειται να βρεις αυτό που ζητάς και το ταξίδι σου θα κρύβει κινδύνους. Έχω συναντήσει κι άλλους σαν κι εσένα, που θέλησαν να ριψοκινδυνέψουν κι όμως γύρισαν πίσω τρομαγμένοι και αποθαρρυσμένοι. Εμπιστεύεσαι το γαλάζιο πουλί; Δε βλέπεις ότι ούτε αυτό ξέρει πού πηγαίνει και σε οδηγεί στα τυφλά; Δεν είσαι τίποτα άλλο παρά ένας κακομοίρης ονειροπόλος που νομίζει ότι θα βρει τη σωτηρία του ανάμεσα στα δέντρα ...

Τρομοκρατήθηκα

Τι γύρευα εγώ μέσα στα δάση; Πώς θα γυρίσω πίσω; Πού πήγε το γαλάζιο πουλί;

Σκέφτομαι να κάνω μεταβολή και να αφήσω για πάντα το δάσος κυνηγημένη από ένα φίδι που σέρνεται κάτω στη γη και μισά τα γαλάζια πουλιά.

Κλείνω για λίγο τα μάτια. Για μια στιγμή νομίζω πως ακούω το αίμα να κυλά μέσα στις φλέβες μου. Είμαι ζωντανή άρα έχω υποχρέωση να προχωρήσω όσο πιο βαθιά μέσα στο δάσος γίνεται. Να βρω αυτό που πρόκειται να βρω .Δίχως θάρρος και μια δόση τρέλας η ζωή δεν είναι τίποτ' άλλο παρά πριονίδια στο έδαφος .

Νυχτώνει ...

Το φεγγάρι φανερώνεται σαν μια μπάλα στου ουρανού το μπιλιάρδο . Έφυγε ο ήλιος. Όλα τα προβλήματα της καθημερινής ζωής φαντάζουν εδώ ασήμαντα μπροστά στις σκιές των δέντρων που όλο και μεγαλώνουν. Τα πουλιά της νύχτας κάτι λένε. Μα πού να καταλάβω; Κανείς δε με δίδαξε πώς να καταλαβαίνω τα πουλιά. Περπατώ με μεγάλα βήματα. Το μυαλό πάει σε αυριανά πρωτοσέλιδα ... άγνωστη βρέθηκε στα δάση μας. Μάλλον κάτι θα έπαχνε. Η άγνωστη είμαι εδώ. Στα σύνορα κανένας δεν έλεγξε το διαβατήριό μου. Κανένας δεν ξέρει ότι είμαι εδώ. Πήρα το λεωφορείο από τη Σουηδία. Στο Γκετεμποργκ φορτώθηκε σε πλοίο που μας έφερε στη Δανία. Ο αστυνομικός στα σύνορα απλά μας κοίταξε στα μάτια, έλεγξε αν υπήρχε κανείς κρυμμένος στην τουαλέτα του λεωφορείου και έφυγε. Άρα εδώ είμαι ανύπαρκτη. Ούτε καν στο δικό μου πρόγραμμα δεν ήταν να επισκεφτώ το δάσος. Μουσεία ήθελα να επισκεφτώ. Αντί αυτών βρέθηκα σε ένα δάσος. Στο δάσος για να ανακαλύψω ότι τούτο είναι ένας μαγικός κόσμος όπου το μυστήριο είναι κρυμμένο πίσω από ένα θάμνο και περιμένει να αποκαλυφθεί.

Ξημερώνει ...

Ένας ήλιος μου χαμογελά . Τα κατάφερες , μου λέει και μου κλείνει το μάτι. Φύτεψες την ψυχή σου με δέντρα.

Μπορεί να μην έχω φυτέψει την ψυχή μου με δέντρα τουλάχιστον έχω αρχίσει να της σκαλίζω το χώμα ...

Τα δάση μας οι ζωές μας

Ραφαέλα Δήμου (16 ετών)

Θράκη

Δεν θυμάμαι και πολλά από τη ζωή στο χωριό. Δεν είμαι σίγουρη εάν ήμασταν 5 ή 10 παιδιά στη τάξη. Μπορεί να ήμασταν και 12. Δεν θυμάμαι καν ποιο ήταν το σπίτι μας μετά τη μεγάλη καταστροφή. Αυτό που θυμάμαι όμως καλά είναι το μεγάλο εκείνο δάσος που εκτεινόταν στην ανατολική πηλιά του λόφου. Οι γιαγιάδες το είχαν συνδυάσει με διάφορους θρύλους περί τεράτων, γι αυτό το λόγο μας συμβούλευαν να το αποφεύγουμε. Εμένα το δάσος με μάγευε. Το έβλεπα από μακριά και φάνταζε όνειρο. Ζητούσα συχνά από τους γονείς μου να πάμε μια εκδρομή. Πάντα το απέφευγαν. Μα γιατί? Η μητέρα μου έλεγε: " ένα "μάτσο" δέντρα είναι μόνο, τίποτα το ιδιαίτερο".

Δεν είχε δίκιο. Το ήξερα πως δεν είχε δίκιο. Το δάσος δεν είναι μόνο δέντρα. Είναι ένα σύνολο διάφορων οργανισμών, όμορφων φυτών και ζώων που συνυπάρχουν μεταξύ τους. Είναι ένα οικοσύστημα, μια μικρή κοινωνία με τους σωστούς κανόνες και το μέτρο, παίζει σημαντικό ρόλο στη βιολογική ισορροπία της φύσης. Έτσι το έβλεπα το δάσος..κι ήμουν σίγουρη πως εάν πήγα να εκεί θα συναντούσα τα πιο όμορφα πλάσματα.. Πλάσματα που ποτέ άνθρωπος δεν έχει βάλει στο νου. Ποτέ δεν κατάφερα να επισκεφτώ αυτό το δάσος.

Όταν σπούδαζα έμαθα πως το κατέστρεψαν. Αυτή η πηγή ζωής αντικαταστάθηκε από ένα μουντό γκρι εργοστάσιο έτοιμο να κατασπαράξει τα πνευμόνια των κατοίκων της περιοχής. Είλικρινά δεν μπορώ να κατανοήσω τη σκέψη του ανθρώπου. Έρχεται ενάντια ακόμα και στον ίδιο του τον δημιουργό για λίγα "ψωροκρήματα". Ας πάρουμε τα πράγματα όμως από την αρχή. Μετά τη μεγάλη έξοδο του ανθρώπου από τις σπηλιές το δάσος του στάθηκε πολύ γενναίο. Του εξασφάλισε τη στέγη του, τη τροφή του ακόμη και την ψυχαγωγία του. Θα λέγαμε πως το δάσος αποτελεί πηγή έμπνευσης και ζωής γι αυτό και ταυτίζεται συχνά με την ιστορία του ανθρώπου πάνω στη γη.

Ο άνθρωπος στεκόταν ανέκαθεν δίπλα στα δάση σαν φίλος, όμως με τον ερχομό της τεχνολογίας άλλαξαν πολλά. Πλέον ο άνθρωπος κρατάει μια εχθρική στάση. Με διάφορες καταστρεπτικές επεμβάσεις υποβαθμίζει και περιορίζει συνεχώς κάθε ενέργεια των δασών. Τα αστικά πρότυπα πλέον έχουν την κυρίαρχη θέση στη ζωή μας, σχεδόν μας κατευθύνουν.

Στέκομαι στη κάμαρα μου και φοβάμαι να βγω έξω. Φοβάμαι να αντικρύσω τον κόσμο αυτό που καταστρέφει συνεχώς τη ζωή και κάνει παρέα με το βέβαιο θάνατο. Φέρνω στο μυαλό μου το χωριό, το δάσος. οι 4 τοίχοι του σπιτιού μου με πνίγουν. Ζαλίζομαι.. Θέλω λίγο αέρα .. μα πλέον δεν μπορώ να τον εξασφαλίσω από πουθενά.. Τα καυσάκια έχουν τρυπήσει τα πνευμόνια μου. Θέλω να φωνάξω.. δεν αντέχω άλλο αυτούς τους δήθεν προοδευτικούς ανθρώπους που νομίζουν πως εάν φτιάξουν ένα εμπορικό στη θέση του δάσους θα εξελιχτεί ο κόσμος. Κατακρεουργούν τη φύση, νομίζουν πως έχουν κάποια εξουσία και στο τέλος καταλήγουν υποχείρια του ίδιου τους του εαυτού. Στριφογυρνάω στο κρεβάτι μου.. ακόμα δεν κατάφερα να κοιμηθώ. Σκέφτομαι. αργοπεθαίνω. Σε μια κοινωνία χωρίς δάση όλοι αργοπεθαίνουμε. <<είναι ένα "μάτσο" δέντρα μόνο, τίποτα το ιδιαίτερο>> αυτός ο λόγος αντηχεί ακόμα στ αυτιά μου.

Αν ζούσες τώρα, μαμά, ίσως καταλάβαινες. Η φύση είναι η γενέτειρά μας, τα δάση είναι το σπίτι μας. Κανένας άνθρωπος δεν καταστρέφει το σπίτι του. Ότι δεν κατασκευάσαμε εμείς, δεν σημαίνει πως δεν υπάρχει. Όπως ένα σκουληκάκι ψάχνει απεγνωσμένα υγρή γη, έτσι και εμείς χρειαζόμαστε απεγνωσμένα τη φύση. Βρισκόμαστε στην εποχή της πληροφόρησης και νομίζουμε πως θα μας σώσει η τεχνολογία από τη βέβαιη καταστροφή.

Τα δάση μας οι ζωές μας

Ραφαέλα Δήμου (16 ετών)

Όμως εάν ψάξουμε καλύτερα το μυστικό βρίσκεται στη φύση , κάπου εκεί κρυμμένο στα δάση , χιλιάδες χρόνια πίσω. Εκεί είναι το σπίτι μας. Η τεχνολογία και ο νέος τρόπος ζωής είναι κάτι ξένο για μας γι αυτό και διαβάζουμε ώρες ατελείωτες για να τον κατανοήσουμε. Η αγάπη για τη φύση είναι ένα ένστικτο που λίγο πολύ όλοι έχουμε μέσα μας.

Γυρνώ πίσω στο δάσος, κάθομαι κάτω από την αγαπημένη μου βελανιδιά και αναπολώ. Έχω κάνει τίποτα σπουδαίο στη ζωή μου άραγε. Μια μικρή πεταλούδα κάνει κύκλους γύρω από το κεφάλι μου , δυο τρία ελαφάκια παίζουνε ανέμελα δίπλα στη λιμνούλα. Το δάσος προσφέρει ζωή. Μια ζωή δίχως άγχος. Εκεί χρόνος δεν υπάρχει και μόνο η γαλήνη κυριαρχεί. Ξαπλώνω, βυθίζομαι ανάμεσα στα πολύχρωμα φύλλα, ο αέρας δεν μυρίζει καμένη βενζίνη ,παρά μόνο διακρίνεται η ευωδιά των πολύχρωμων λουλουδιών. Κουρνιαζω σε μια γωνιά και αφήνω τη φύση να με συνεπάρει. Κλείνω τα μάτια όσο πιο σφιχτά μπορώ ώστε να μείνει αυτή η εικόνα χαραγμένη για πάντα στο μυαλό μου. Τώρα πια, είμαι ευτυχισμένη.

Το δάσος της ζωής

Άρτεμις Βαζιριαντζίκη

Αθήνα

Ο σαμάνος με συνόδεψε ως εκεί που άρχιζε το δάσος. Καθίσαμε ώρα πολλή, σιωπηλοί, ο ένας απέναντι από τον άλλον. Μου έδωσε να πιω ένα πικρό τσάι. Επικαλέστηκε τους θεούς· τον ήλιο, τον ουρανό, τα αστέρια, τη σελήνη. Του φάνηκαν ευνοϊκοί. Κούνησε το σείστρο του και φύσηξαν άνεμοι.

Στη μεριά του νότου σχηματίστηκε η μορφή του φιδιού. Ο βορράς έστειλε το κολιμπρί. Ο άνεμος της δύσης έφερε τον ιαγουάρο, κι' από την ανατολή ήρθε ο κόνδορας.

Ο γέροντας χόρεψε με τη βοήθεια των ανέμων. Αγκάλιασε τη γη και τα δέντρα. Έδειξε με το δάχτυλό του στο βορρά. Το κολιμπρί ζωντάνεψε. Πέταξε απαλά και κάθισε στον ώμο μου.

Γνώριζα πως αυτό το πουλί συμβολίζει τις ψυχές των προγόνων. Θα με συντρόφευε στο ταξίδι.

Θα βρεις την κάτω χώρα, μου είπε με τη σκέψη του ο σοφός. Εκεί που η φωτιά ανάβει, μα δε σε καίει. Εκεί που το ποτάμι κυλάει, μα οι πέτρες του δε χορταριάζουν.

Θα συναντήσεις το δικό σου ζώο, το ζώο τότεμ. Θα σε βοηθήσει να θεραπεύσεις τον πόνο των χεριών σου. Να παρατηρείς τη φύση και τα σημάδια της. Μην αγγίζεις κρέας, μόνο σπόρους και καρπούς. Να πίνεις το νερό των καθαρών πηγών...

Περπάτησα αρκετά μέσα σ' ένα πυκνό δάσος. Το κολιμπρί φτερούγιζε δίπλα μου. Διέσχισα σύδεντρα από βελανιδιές, φτελιές, οξιές, καστανιές, έλιτα και σημύδες.

Τα βήματά μου μ' έφεραν σε μια λίμνη. Ένας πληγωμένος κάστορας προσπαθούσε να φτιάξει το φράγμα του. Αποφάσισα να τον βοηθήσω. Κουβαλούσα ξύλα και πέτρες για αρκετές μέρες. Όταν τελειώσαμε, ο πόνος στα χέρια μου είχε γίνει αφόρητος.

Συνέχισα το δρόμο μου, εξαντλημένη. Οι πέτρες κάτω από το στρώμα των ξερών φύλλων μου πλήγωναν τα πόδια. Προχωρούσα σκοντάφτοντας ορθόενα, ώσπου ένα πουλί έπεσε μπροστά μου. Ήταν ένας κορυδαλλός, από αυτούς που ποτέ δεν κουρνιάζουν. Σύρθηκα, προσπαθώντας να του φτιάξω μια φωλιά.

Αγκάλιασα μια βελανιδιά και τότε... μια γυναικεία μορφή εμφανίστηκε. Στο πρόσωπό της αναγνώρισα τη μητέρα μου. Κρατούσε ένα μωρό που έκλαιγε. Ήταν τυλιγμένο σ' ένα μεγάλο ιστό αράχνης.

Σ' αγαπώ μητέρα, όμως φτάνει πια... ψιθύρισα και έκοψα τα νήματα από τον ιστό.

Έφτιαξα ψωμί κοπανίζοντας σπόρους σιταριού σε μια πέτρα. Τους έδωσα να φάνε. Το μωρό μου χαμογέλασε, το ίδιο και η μητέρα. Κατάλαβε ότι ο ιστός έπρεπε πια να κοπεί. Την άφησα να νανουρίσει το μωρό της, που δεν ήταν πια δέσμιο.

Λούστηκα στον ποταμό. Ένωσα τα δάκρυά μου με τα καθαρά νερά του.

Έκοψα τους καρπούς μιας οξιάς. Μοιράστηκα το φαγητό μου με έναν σκίουρο. Αυτός άρχισε να τρέχει, μετά σταμάτησε, και μετά πάλι, ώσπου κώθηκε σε μια τρύπα.

Τον ακολούθησα. Η τρύπα έμοιαζε με λαβύρινθο. Μύριζε μούχλα και ένιωθα την υγρασία να με τρυπάει. Πολλά πλάσματα που αγαπούσαν το σκοτάδι ζούσαν εκεί.

Ίσφνικά ένιωσα να βουλιάζω μέσα σε λάσπη. Ήταν κάτι σαν βάλτος. Είχα κωθεί μέχρι το λαιμό. Δεν πρέπει να φωνάζω, σκέφτηκα. Θα χάσω δυνάμεις και δε θα με ακούσει κανείς. Θεέ μου, παρακάλεσα, βοήθησέ με. Δεν αδίκησα ποτέ κανέναν.

Το κολιμπρί άρχισε να τραγουδάει. Τότε ήρθε ο σκίουρος. Μου πρότεινε ένα ευλύγιστο κλωνάρι. Βγήκα στην επιφάνεια και μέσα από ένα στενό πέρασμα οδηγήθηκα στο φως.

Το δάσος της ζωής

Άρτεμις Βαζιριαντζίκη

Βρέθηκα σε μια εξωτική ζούγκλα με πυκνή βλάστηση. Πολλιά ζώα με πλησίασαν εκεί, όμως κανένα δεν ήταν το δικό μου.

Έκλεισα τα μάτια μου. Ένιωσα κάτι ζεστό και υγρό στο αριστερό μου χέρι, αυτό που πονούσε περισσότερο.

Ένα πούμα μου έγλειψε το χέρι και με κοίταζε. Ανέβηκα στη ράχη του, μαύρη σαν τη νύχτα. Με πήγε μέχρι τις όχθες ενός ποταμού. Μια σειρά σταυροί είχαν φυτρώσει κατά μήκος του.

Κοίταξα το πούμα, και τότε είδα στα μάτια του ένα πεδίο μάχης.

Ήμουν κι' εγώ εκεί. Ένας άντρας στρατιώτης που σκότωνε και έσφαζε συνεχώς.

Τότε κατάλαβα. Έπεσα στα γόνατα. Έκανα προσφορές, ζητώντας εξιλέωση από τους σκοτωμένους.

Το μέτωπό μου έκαιγε. Ξάπλωσα σ' ένα σωρό από φύλλα.

Πρέπει να είχα πυρετό για πολλές μέρες, ιδρώνω και παραμιλούσα, ώσπου εμφανίστηκε μπροστά μου η μορφή του σαμάνου.

Μου έδωσε να πιω το ίδιο πικρό υγρό. Κατάφερα να σηκωθώ και να τον ακολουθήσω. Το κοιλμπρί κάθισε στον ώμο μου. Ο ήλιος χαμογέλασε. Εμφανίστηκαν τα υπόλοιπα ζώα των ανέμων: ο ιαγουάρος, ο κόνδορας, το φίδι.

Όλα μαζί σχημάτισαν ένα φωτεινό σταυρό. Οι σταυροί στο ποτάμι έλαμψαν. Είχα πάρει συγχώρεση. Ο πόνος στα χέρια μου εξαφανίστηκε.

Ο γερο-σοφός με οδήγησε πίσω, στο δρόμο της επιστροφής. Ο λαβύρινθος δεν ήταν πια εκεί. Στη θέση του εκτεινόταν ένα μεγάλο, φωτεινό μονοπάτι.

Το δάσος του δέντρου

Γιώτα Τσιλίκη

Ελλάδα

Το τσεκούρι καθώς τριβόταν πάνω στον τροχό σύριζε, αφήνοντας σπίθες σε μια μικρή ακτίνα. Το ροζιασμένο χέρι το σήκωσε ψηλά περιστρέφοντάς το. Η λεπίδα του γυάλισε στο φως. Το έβαλλε ανάμεσα στα γόνατά του και πήρε το ακόνι στην άλληλη χούφτα. Για λίγη ώρα το έτριβε ρίχνοντας ρινίσματα στη ράχη της γάτας που είχε κουρνιαώσει μπροστά στα πόδια του αδιάφορη για το τι γινόταν πάνω από το κεφάλι της. Σαν τέλειωσε το στήριξε στο δοκάρι της κάμαρας και βγήκε να σελιώσει το άηλογο του. Πήρε λίγο ψωμοτύρι κι ένα χλωρό κρεμμύδι στο δισάκι και καθαλώντας μονόπαντα το άηλογο βγήκε στο σοκάκι σκουπώντας το ελαφρά. Στο δρόμο ξεκαβαλίκηψε, χάιδεψε το άηλογο και κρατώντας το χαλαρά από το καπίστρι περπατούσε πηλά του σφυρίζοντας ένα ρυθμό. Έφτασε ανάμεσα στις πρώτες ράχες του βουνού πριν ο ήλιος ανέβει κατακόρυφα. Το πρωινό ήταν δροσερό με κάτι αραιά συννεφάκια. Έβγαλε την καπνοσακούλα από την τσέπη του και έστριψε ένα τσιγάρο. Το μάτι του έπαιζε γύρω. Μέτρησε τα δέντρα και κρατώντας το τσεκούρι σαν δισκοπότηρο, ανηφόρισε λίγα μέτρα. Στάθηκε κάτω από το δέντρο και το κοίταξε καλά. Βρήκε ψαχουλευτά το σημάδι που είχε αφήσει πέρσι. Έκανε το σταυρό του, έφτυσε ανάμεσα στις παλάμες του και ανέβηκε στα πρώτα κλαδιά. Σταθερά και δυνατά άρχισε να ρίχνει τσεκουριές στο ξερό κλαδί που γρήγορα αποχωρίστηκε από τον κορμό του. Μετά γύρισε και ανέβηκε λίγο πιο πάνω. Σε μία ώρα καθάρισε το δέντρο από τα γέρικα κλαδιά που δεν είχαν πια δύναμη να τραβήξουν χυμούς από τη γη. Δούληψε έτσι για πέντε - έξι ώρες.

Σκούπισε το μέτωπό του με την τραγιάσκα του και κάθισε κάτω από τον ίσκιο του Δέντρου. «Τα καταφέραμε και φέτος» του είπε χαϊδεύοντας τον τεράστιο ακανθώδη κορμό του. Ο Δέντρος σα να ανατρίχιασε κούνησε τα κλαδιά του και έριξε μερικά βελανίδια. Ο Νικολός τέλειωσε το κολιτασιό του και τράβηξε μέσα από το δισάκι μια φλογέρα. Οι ήχοι της βγήκαν από το ξύλινο σώμα αρμονικοί και έσμιξαν με το τραγούδι της πετροπέδικας. Κάποιοι από την άλληλη ραχούλα του φώναξε – Ειη και η φωνή του ήρθε δυό τρεις φορές με την ηχώ. Ήταν κοντά στην τρύπα του Αράπη. Σε λίγο έφτασε κοντά του και χωρίς κουβέντα κάθισε κατάχαμα και πήρε να τραγουδάει συνοδεύοντας το σκοπό του.

Ο ήλιος ήθελε ακόμα τρεις παλάμες για να γύρει. Ο Νικολός μάζεψε τα ξύλα σε δυό τρεις σωρούς και σφύριξε στο άηλογο που ήρθε τρέχοντας για την ταγή του. Όση ώρα έτρωγε το φόρτωσε με τα λιανόξυλα που ήθελε η κυρά του για το φούρνο. Έσφιξε την τριχιά και ξεκίνησε για το χωριό με την καρδιά γεμάτη και την προσμονή της πίττας στον ουρανίσκο του.

Έσταξε λάδι στην αλυσίδα, γέμισε το δοχείο με βενζίνη και με σφιγμένα δόντια τράβηξε το σχοινί. Το αλυσοπρίονο ξεκίνησε αφήνοντας λίγα καυσαέρια. Το δέντρο δεν αντιστάθηκε πολύ στη δύναμη της μηχανής. Σε λίγο έγειρε το ψηλό του κορμί και έπεσε σηκώνοντας κουρνιαχτό. Δυό χελώνες που ζευγάρωναν σάστισαν και έμειναν ακίνητες κάμποση ώρα. Το πρώτο δέντρο διαδέχτηκε ακόμα ένα κι ακόμα ένα, σύνολο δεκαπέντε. Μερικοί εργάτες δούλησαν τεμαχίζοντας τους κορμούς που μετέφεραν στο φορτηγό. Μέχρι το βράδυ το μέρος είχε αραιώσει σαν κεφάλι ψωριάρη. Τίποτα δεν ακουγόταν τριγύρω. Όλα είχαν σκεπαστεί από τον ήχο των βενζινοκίνητων πριονιών και τις ανυπόμονες φωνές. Λίγο μετά το μεσημέρι το φορτηγό γεμάτο ξύλα και ανθρώπους πήρε στο δρόμο για το πριονιστήριο. Ο κορδελιάς κοίταξε την καρότσα κατσουφιασμένος, γκρίνιαξε στον πωλητή και με χέρι σφιχτό του μέτρησε τα χρήματα. Εκείνος ανέβηκε σβέλτα στο φορτηγό του και φτάνοντας στο σπίτι

Το δάσος του δέντρου

Γιώτα Τσιλική

μπήκε κατευθείαν στο μπάνιο χωρίς να χαιρετήσει. Βγήκε αρωματισμένος και άφησε ένα χιλιάρικο στη γυναίκα του να κάνει κουμάντο το φαί της βδομάδας. Με μια οδοντογλυφίδα ανάμεσα στα δόντια κατέβηκε τα σκαλιά της σκοτεινής σκάλας. Τσίμπησε μια βαλκάνια γκαρσόνα στα κωλομέρια και κάθισε να συμπληρώσει το καφέ.

Σήκωσε τα μανίκια του πουκαμίσου του και άνοιξε τα τεράστια τοπογραφικά του πάνω σε δύο ενωμένα τραπέζια καφενείου. Οι συνεργάτες του έσκυψαν πάνω από τα χαρτιά και σημάδεψαν εδώ και κει το χάρτη. Παράγγειλαν ψητό, κρασί και σαλάτες. Αφού έφαγαν με όρεξη, άρχισαν να ρωτάνε τους ντόπιους σε ποιόν ανήκαν τα χωράφια που είχαν σημάδεψει στο χάρτη. Εκείνοι τους κοίταζαν με καχυποψία μα σαν άκουσαν τα ποσά, το μάτι τους γυάλισε. Άρχισαν να τσακώνονται μεταξύ τους. Άλλοι έληγαν να πουλήσουν, άλλοι όχι. Την άλλη μέρα οι άνθρωποι με τις γραβάτες ξαναήρθαν. Άνοιξαν πάλη τους μεγάλους χάρτες και άρχισαν να μιλάνε μεταξύ τους σε μια ξένη γλώσσα. Ήπιαν μόνο καφέ. Μετά μάζεψαν βιαστικά τα χαρτιά τους και έφυγαν με τα καλογοητισμένα τους αυτοκίνητα. Οι χωρικοί σαστισμένοι άνοιξαν καινούριο πόλεμο. Να πουλήσουν, να περάσει ο δρόμος, ο πολιτισμός, παρακάτω θα γίνει εργοστάσιο να έχει ο κόσμος δουλειά που ρήμαξε το τόπος. Να μην πουλήσουν, οι τιμές ήταν ξεφτίλα, αυτοί έχουν μεγάλα σχέδια, πολλά λεφτά, μην πιαστούν κορόιδα. Μια βδομάδα αυτό το γαϊτανάκι γινόταν.

Ο νεαρός έβγαλε τη γραβάτα του και την παράτησε πάνω στα χαρτιά χτυπώντας τη γροθιά του στο τραπέζι. Επιτέλους η καταγωγή του ήταν απ' αυτά τα μέρη και ήθελε την πρόοδο του τόπου. Είχε βάλει στοίχημα να φάει τη γραβάτα του αν δεν τα κατάφερνε. Οι επενδυτές περίμεναν σήμερα την απάντηση.

Ο Ηλίας με την οδοντογλυφίδα ανάμεσα στα δόντια πλησίασε και είπε ότι δίνει το δικό του χωράφι. Τον μιμήθηκαν κι άλλοι. Στα τραπέζια άρχισαν να έρχονται τα πρώτα καραφάκια. Οι ξένοι ανάμεσα στα φιλήματα και τις πολλές κουβέντες, έκοψαν, έραψαν το ύφασμα του τόπου, το έφεραν στα μέτρα των ανθρώπων που είχαν μεγάλη στομάχια και μικρές καρδιές. Η δουλειά έκλεισε. Ο γέροντας πλησίασε το νέο και του είπε να μην το κάνει, το κακό θα είναι μεγάλο, το κρίμα στο λαιμό του θα πέσει. Αυτός σήκωσε το φρύδι και παράγγειλε ένα ούζο κέρασμα για το γέροντα. Ο γέρος σήκωσε το ούζο το έχυσε στο πάτωμα και αναποδογύρισε το ποτηράκι πάνω στα χαρτιά.

Έφτασε ο εργολάβος, έστησε μηχανές με σιδερένια σαγόνια κι έσκιζε τη γη. Έπεσαν τα πουρνάρια, οι πατουλιές, τα βάτα, έφεξε ο τόπος. Λαγοί, αλεπούδες, φίδια και πουλιά έτρεξαν στα ψηλότερα να κρυφτούν. Την πρώτη μέρα χάλασε το μηχανήμα, έφεραν άλλο, χάλασε κι αυτό. Την δεύτερη μέρα άρχισε η γη να φεύγει, οι επιστήμονες δεν μπορούσαν να το εξηγήσουν, οι μελετητές επέμεναν ότι το έδαφος ήταν σταθερό. Την τρίτη μέρα εκεί που έσκαβαν οι εργάτες άνοιξε η γη στα δύο, φάνηκε μια τρύπα σκοτεινή, βαθιά σαν άβυσσος. Έγινε μεγάλο σουσούρο, άρχισαν ντόπιοι και ξένοι εργάτες να ψάχνουν για το θησαυρό του Αράπη. Τη μέρα έσκαβαν το δρόμο, τη νύχτα άνοιγαν το στόμα της τρύπας. Ήρθε το μεγάλο αφεντικό, βρήκε ένα μάτσο ανθρώπους άπνους και κουρασμένους. Έμαθε. Την πέμπτη μέρα έφερε μηχανήμα για το χρυσό. Ο γέρο Νίκος του ξαναείπε να μην πάει, κατάρα θα πέσει πάνω του, να αφήσει την τρύπα και το δρόμο να τον περάσει απ' αλλού. Γέλασε αυτός, προλήψεις είπε, στον 20ο αιώνα δεν υπάρχουν προληπτικοί, υπάρχουν έξυπνοι. Έπιασε ο ίδιος να ψάχνει μέρα και νύχτα. Την έβδομη μέρα την ώρα που ο

Το δάσος του δέντρου

Γιώτα Τσιλίκη

αυγερινός έβγαινε, άκουσαν το ουρλιαχτό του και τον βρήκαν με το πόδι κομμένο από τη σκουριασμένη ηλικοπαγίδα.

Ο Δέντρος κοίταξε ένα γύρω τη φαμελιά του και κούνησε τα κλαδιά του ρίχνοντας μερικά βελανίδια στο άσπρο κεφάλι του γέρο Νικοηού που καθόταν ακίντος στη ρίζα του, με την τραγιάσκα χαμηλά και δεν καταλάβαινες αν πέθανε από χαρά ή αν βλέπει όνειρο ξυπνητός καθώς γελοούσε κάτω από τα κιτρινωμένα του μουστάκια.

Ο Θρήνος των Αμαδρυάδων

Ελένη Μανιωράκη-Ζωϊδάκη

Ηράκλειο,
Κρήτης

«Όταν φυτρώνει ένα δέντρο
γεννιέται μια Δρυάδα
και πεθαίνει όταν αυτό χάνεται»

Πρώτα το δάσος. Μετά ο ήλιος. Μετά μια χρυσακτίνα που ξέφυγε και τύλιξε σαν ζώνη το δάσος και μετά η κόλαση.

Τα δέντρα ύψωναν το φλεγόμενο ανάστημά τους, δέηση ελλέους, στις δυνάμεις του σύμπατος. Αυτός απλός παρατηρητής στη μέση της πύρινης λιαίλαπας, την αναζητά. Και τότε την είδε να στέκεται εκεί «εν τω μέσω των φλογών» με τα μαλλιά ανακατωμένα, με ηλιοθούδια κι αγριοβότανα, ξεριζωμένη Αμαδρυάδα να θρηνεί. Τα ζώα του δάσους (λαγοί, χελώνες, κουνάβια, νυφίτσες) στα πόδια της ζητούσαν προστασία, ενώ ο ανάπηρος κοκκινοχάιμης είχε κουρνιαώσει γεμάτος σιγουριά στη χούφτα της.

Τις σπαρακτικές του κραυγές τις ρούφηξε το τραγούδι της φωτιάς. Αμαρυλλίιιις... Αδιάφορη στις επικλήσεις, μέσα στους καπνούς και στην αντάρα, η νεράιδα του, λαμπάδα αναμμένη, ανελήφθη στους ουρανούς. Αμαρυλλίιιις...

Ξύπνησε από την ίδια του την κραυγή.

Πετάχτηκε από το κρεβάτι αθαφισμένος. Ένωθε ακόμη τις φλόγες να γλιύφουν το πρόσωπό του. Το εφιαλτικό όνειρο είχε ξανακτυπήσει.

Βρέθηκε στην κόλαση του Δάντη για πολλοστή φορά. Τον τρόμαζε το όνειρο αλλήλ το προσπενούσε. Πρώτευαν αλλήλα. Τώρα όμως ήταν τόσο ζωντανό που δεν μπορούσε να το αγνοήσει.

Ξάπλωσε στην αναπαυτική πολυθρόνα του και βάλθηκε να ξεδιπλώνει της ζωής του το κουβάρι. Το βλέμμα του ωθούμενο ήες από αόρατες δυνάμεις έπεσε στον απέναντι πίνακα. Αυτός ο πίνακας κουβαλούσε πάνω του όλα τα χρώματα κι όλα τα αρώματα του δικού του χωριού, όλα τα μυστικά και τις μνήμες μιας αλήστου κάλλους εποχής!

Αυτό το δάσος που τόσο το είχε περπατήσει στα εφηβικά του χρόνια και ο ίδιος το είχε αποτυπώσει σ' αυτό στον θαυμάσιο πίνακα, έγινε σπίθα που άναψε του νου το ηυκναράκι, άνοιξε τις πύλες του χρόνου και τον οδήγησε σ' άλλων εποχών κι άλλων τόπων στέκια.

«Πέταξε επιτέλους αυτά τα μολύβια από τα χέρια σου και πήγαινε να βοηθήσεις τον αδερφό σου στο άρμεγμα» άκουσε σαν να ήταν τώρα τη βραχνή φωνή του πατέρα του, ενώ ταυτόχρονα τον έβλεπε να πετάει πινέλα και μπογιές και να τσαλαπατάει τις ζωγραφιές του.

Ζούσε με την οικογένεια του σ' ένα ορεινό χωριό της Κρήτης με σήμα κατατεθέν το πανέμορφο αιωνόβιο δάσος του.

Ήταν το προτελευταίο παιδί μιας πολύτεκνης φτωχής οικογένειας.

Ήδη τα μεγαλύτερα αδέρφια του είχαν ξενιτευτεί στη μακρινή Αυστραλία για μια ζωή πιο ανθρώπινη.

Ο ίδιος ήταν το μεγάλο πρόβλημα της οικογένειας.

«Το παιδί αυτό είναι άηλου κόσμου» έλεγε με πίκρα η μητέρα του, ενώ για τον πατέρα του

Ο Θρήνος των Αμαδρυάδων

Ελένη Μανιωράκη-Ζωϊδάκη

ήταν το μίασμα. Μόνιμα απομονωμένος σε άγνωστες κρύπτες του κοντινού δάσους προσπαθούσε να αποτυπώσει στο χαρτί όλα όσα έβλεπαν αλλήλα και δεν έβλεπαν τα μάτια του.

Απευθύνθηκαν και στο δάσκαλο. Η διάγνωση του δασκάλου ασαφής.

«Εισ τα μαθήματα, κάτω της βάσεως, έχω όμως διακρίνει μίαν κάποιον κλίσην εις τα εικαστικά».

Γρίφος η ενημέρωση του δασκάλου και ο καημός του πατέρα στα ύψη.

Ο μικρός Υάκινθος (αυτό ήταν το όνομά του) το χαβά του. Μετά την επιβαλλόμενη από τον πατέρα του καθημερινή εργασία, με το μπλοκ ζωγραφικής υπό μάλης έτρεχε στην κρυψώνα του για να αποδείξει την κλίση του εις τα «εικαστικά».

Είδαν κι απέιδαν οι δικοί του ότι δεν έπαιρνε από λόγια ο κανακάρης τους, το εξέλαβαν σαν τιμωρία για κάποιο προπατορικό τους αμάρτημα και τον άφησαν ήσυχο.

Μεγαλιουργούσε στο χαρτί ο νέος «Πικάσο» αλλήλα δεν υπήρχε κανένας να αξιολογήσει την εργασία του. Έτσι νόμιζε γιατί κάποια μέρα που πήγε να εναποθέσει το τελευταίο του έργο στην ασφαλή κρυψώνα μιας σπηλιάς κατάδικής του την είδε να αναδύεται από το πουθενά σαν ξωτικό του δάσους.

Με Δρυάδα έμοιαζε που εγκαταλείποντας τον ασφαλή κοιτώνα της στον κορμό της παρακείμενης βελανιδιάς βγήκε να ταράξει τη μονότονη ζωή του.

Τα κατάξανθα σγουρά μαλλιά της ανακατωμένα με χόρτα κι αγριολουλούδα χύνονταν σαν χείμαρος στις γυμνές της πλάτες. Τρέχοντας σαν ελαφίνα ανάμεσα στα περιπλεγμένα δέντρα, ρίχνοντας κρυφές ματιές πίσω της, με ένα ακαθόριστο χαμόγελο χαραγμένο στα χείλη χάθηκε μέσα στις πυκνές συστάδες του δάσους.

Τον παραξένεψε η παρουσία αυτού του ξωτικού αλλήλα του άρεσε κι έδωσε άλλη διάσταση στον καθημερινό του περίπατο.

Οι πληροφορίες για το πρόσωπό της δεν τον τρόμαξαν. «Μακριά παιδί μου από την άλληλα, είναι σκιαγμένη και θα σου κάνει κακό». Τα λόγια της μάνας του τού εξήψαν την φαντασία. Την είδε ξανά και ξανά.

Ήταν ένα πλάσμα διαφορετικό. Όλοι την κορόιδευαν κι αυτό έγινε αιτία της καθημερινής της απομόνωσης. Ο κόσμος της το δάσος κι αυτή αναπόσπαστο κομμάτι του. Έγινε ένα με τα δέντρα, με τ' αγρίμια. Πίστευαν μάλιστα ότι συνομιλούσε μαζί τους. Μωρό ακόμη, όπως έλεγαν, της έκλεψαν τη λαλιά τα ξωτικά, όταν καταμεσήμερο την απόθεσε η μάνα της αποκοιμισμένη κάτω από τη συκιά του σπιτιού τους. Τη λαλιά ναι, αλλήλα όχι και τα μυαλά έμελλε να διαπιστώσει ο Υάκινθος.

Ξεθάρρεψε κι ερχόταν όλο και πιο κοντά του. Κοίταζε τις γραμμές πάνω στο χαρτί να μεταμορφώνονται σε πουλούδια, πηγές, ποτάμια, θάλασσες, πουλιά κι αστέρια και εκδήλωνε με χίλιους τρόπους το θαυμασμό της. Η πρώτη αξιολόγηση είχε γίνει από την αλληλοπαρμένη όπως την έλεγαν Αμαρυλλίδα. Έτσι τη γνώρισε ο Υάκινθος, αγρίμι κι άλληλαξε η ζωή του. Όχι όμως για πολύ. Η είδηση έπεσε σαν κεραυνός εν αιθρία.

«Ο Υάκινθος απεδείχθη ανίκανος δια πάσαν εργασία δια τούτο θα μεταβεί εις Αυστραλία για ενδεχόμενην επαγγελματικήν αποκατάστασιν» ανεφώνησε με τα χαλασμένα καθαρευουσιάνικά του ο αρχηγός της οικογένειας.

Ο Θρήνος των Αμαδρυάδων

Ελένη Μανιωράκη-Ζωϊδάκη

Τά 'χασε ο Υάκινθος. Όχι δεν θα το άντεχε. Πώς θα ζήσει αυτός μακριά από τον κόσμο του; Πώς θα ζήσει χωρίς την Αμαρυλλίδα του;

Πόσο έμοιαζαν αλήθεια οι δυο τους! Διωγμένοι από την κοινωνία των ανθρώπων, βρήκαν καταφύγιο στην κοινωνία των αγριμιών, αγρίμια του κόσμου κι οι ίδιοι.

Έκλαψε, χτυπήθηκε. Η πατρική όμως απόφαση αμετάκλητη.

Πριν φύγει ο Υάκινθος θέλησε να αποτυπώσει στο χαρτί το παρθένο δάσος με τα αγρίμια, τα πουλιά, τα ερπετά, τα ζουζούνια, τα αγριοπούλια, τη δροσερή του πηγούλα. Στον πίνακα δέσποζε η μορφή της δικής τους Δρυάδας, ενώ διάσπαρτες αόρατες οντότητες συμπλήρωναν την ομορφιά του. Αυτός ο πίνακας κουβαλούσε πάνω του όλα τα χρώματα, όλα τ' αρώματα και τις μοσχοβολιές της Κρήτης.

Η Αμαρυλλίς, εξημερωμένο αγρίμι δίπλα του, παρακολουθούσε τις προετοιμασίες της αναχώρησης πλήρως ενημερωμένη μέσα στην άγνοιά της.

Η ώρα του αποχωρισμού μοναδική. Η Αμαρυλλίς πλησίασε διστακτικά. Μοσχοβολούσε άνοιξη κι όλες του Μαγιού τις μυρωδιές. Οι χούφτες της ήταν γεμάτες απ' όλων των λογίων τα αγριοπούλια. Σαν σε ιεροτελεσσία, αφού τον έρανε με τα πολύχρωμα άνθη, γονάτισε με ευλάβεια, πήρε μες στα ντελικάτα χεράκια της το πρόσωπό του κι εναπόθεσε φίλημα παρθενικό στα αφίλητα χείλη του. Δυο δάκρυα αγνά, ανόθευτα έσταξαν πάνω στον πίνακα, ανεξίτηλα σημάδια ενός έρωτα που δεν πρόλαβε να καρποφορήσει.

Πριν προλάβει να συνέλθει ο Υάκινθος από το ανέλπιστο χάθηκε σαν Δρυάδα μέσα στις πυκνές φυλλωσιές του δάσους.

Τα μάτια του τότε, θυμάται, γέμισαν δάκρυα μα αυτά τα τωρινά τον εξέπληξαν. Νόμιζε ότι είχε στερέψει η πηγή τους!

Με αργές κινήσεις σκούπισε τα δάκρυα από γα γερασμένα μάτια του. Το ταξίδι στο τότε είχε τελειώσει.

Σαράντα χρόνια πέρασαν από τότε. Ο Υάκινθος θέλησε να αποδείξει στον πατέρα του ότι δεν ήταν άχρηστος. Πέταξε τα πινέλα και τις μπογιές και ρίχτηκε με πάθος στη δουλειά. Δεν παντρεύτηκε. Εξάλλου ήταν αδύνατο να βρει στην μακρινή Αυστραλία την Αμαρυλλίδα του. Έγινε μεγάλος και τρανός. Και ο πίνακας ξεχασμένος πάνω στον άψυχο κρύο τοίχο.

Έστρεψε ξανά το βλέμμα του στον πίνακα που απεικόνιζε το πυκνό πλούσιο δάσος της πατρίδος του. Όλα τα άντεχε μα αυτό το μπουτράκι με τα ξανθά μπερδεμένα μαλλιά και τα φωτεινά μάτια που τον κοίταζαν μέσα από τα φυλλώματα των δέντρων του έλιωσε τα σωθικά. Ήταν μια προσθήκη της τελευταίας στιγμής.

Η νοσταλγία μέσα του έγινε θεριό που ζητούσε να σπάσει τα σύνορα του χώρου και του χρόνου και να τον ξαναφέρει πίσω στις αθώες εποχές της πρώτης νιότης του.

Την άλλη μέρα ένα υπερατλαντικό ταξίδι θα τον φέρει στην γενέτειρα. Τίποτα δεν βρήκε από όσα άφησε. Η ζωή, η χαρά, η ομορφιά, η αθωότητα άφαντες. Έκλαψε στον τάφο των γονιών του μα πιο πολύ έκλαψε για το θάνατο του δάσους.

«Μια πυρκαγιά» του είπαν «μια πυρκαγιά χωρίς όρια που κύκλωσε το δάσος κι εγκλώβισε μέσα όλους τους ανυποψίαστους ενοίκους του, τα εξαφάνισε όλα.

Ο Θρήνος των Αμαδρυάδων

Ελένη Μανιωράκη-Ζωϊδάκη

Όλα κάκκαν, μόνο τα πετούμενα σώθηκαν χάρις στο πέταγμα που τους εξασφάλισαν τα φτερά της, κι αυτά όχι όλα. Δίπλα στο καψαλισμένο σώμα της άτυχης Αμαρυλλίδος εκτός από αλεπούδες, χελώνες, λαγούς, κουνάβια, νυφίτσες κι άλλα μη αναγνωρίσιμα, βρέθηκε κι ένα πουλάκι κρυμμένο στην ασφάλεια της κοριτσίστικης χούφτας της».

Ζαλίστηκε ο Υάκινθος. Ο κόσμος άδειασε, όλα αναποδογύρισαν μέσα του. Κατάλαβε, τώρα εξηγήθηκε το επαναλαμβανόμενο όνειρο, εφιάλτης.

Προχώρησε μέσα στ' αποκαϊδία μόνος, καταμόναχος όπως παλιά. Μαυρίλα εκεί που κάποτε δέσποζε μια πανδαισία χρωμάτων. Απόλυτη σιωπή εκεί που κάποτε κυριαρχούσαν οι συναυλίες των πουλιών. Η μυρωδιά του καμένου εκεί που μοσχοβόλαγαν οι ευωδιές του δάσους. Το δάσος που συγκρατούσε τα νερά της βροχής που γέμιζε τα πνευμόνια τους με οξυγόνο, τα μάτια τους με ομορφιά, την ψυχή τους με μουσική, το δάσος που τους χάριζε τα προϊόντα του, τη δροσιά του αυτό το δάσος αφανίστηκε προδιαγράφοντας και τον δικό τους αφανισμό.

Έπεσε μπρούμυτα και φίλησε τη μαυρισμένη γη του.

Τα μάτια ποτάμια, ήες και ήθελαν να ξεπλύνουν τη μαυρίλα του τοπίου. Έκλαψε για την Αμαρυλλίδα, για το δάσος, για τα φευγάτα χρόνια, για τα άσαρκα όνειρα και τότε άκουσε, άκουσε το θρήνο των Δρυάδων να τρυπώνει στα σώψυκά του, να τον διαλύει, να τον αφανίζει. Κάθε κούτσουρο κι ένας θλιγμός, κάθε χαμένη ψυχούλα του δάσους κι ένα θρόισμα θρηνητικό.

Έμεινε ώρες πολλές στην ίδια θέση ακίνητος και θρηνών. Όταν ήρθε το πλήρωμα του πόνου ανασκώθηκε με τα σημάδια της πυρκαγιάς τυπωμένα στο σώμα του. Κι έτσι καταμουτζουρωμένος σε θέση προσευχής ψελλίζει λόγια συγνώμης στη μάνα γη φορτωμένος τις αμαρτίες όλων.

«Συγνώμη, μεγάλη Μητέρα, συγνώμη που σκεπάσαμε τη σάρκα σου με τσιμέντο, που κατατριπήσαμε τα σπλάχνα σου, που διώξαμε τις Δρυάδες από τα καμένα δάση, της Νηρηίδες από τις στερεμένες πηγές, τις ωκεανίδες από τις μοιησμένες θάλασσες. Συγνώμη ΓΑΙΑ ΘΕΑ ΜΟΥ».

Κι εκεί ανάμεσα στα δάκρυα και στις συγνώμες, την είδε αερικό, γέννημα του νου να τον προσπερνά χαμογελαστή σέρνοντας πίσω της όλη την κουστωδία (ζώα, φυτά, πετούμενα) ενώ στη χούφτα της κούρνιαζε αναπαυτικά ο κουτσός κοκκινοχάιμης.

Το πήρε το μήνυμα, χαμογέλασε αχνά και ορκίστηκε.

Ξαφνιάστηκαν οι χωριανοί όταν είδαν στη θέση του καμένου δάσους να ξεφυτρώνει ένα καινούριο κατ' εικόνα και ομοίωση του παλιού.

Ο Υάκινθος κράτησε το λόγο του. Το αποτυπωμένο στον πίνακα δάσος γίνεται η μακέτα του καινούριου, από το πιο μεγάλο δέντρο ως το πιο απίθανο λουλουδί κι αγριόχορτο. Οι ζωντανόι ένοικοι θα έβρισκαν από μόνοι τους το δρόμο.

Ο Υάκινθος αφιέρωσε όλα του τα πλούτη κι όλο του το χρόνο για την αναδάσωση της απανταχού καμένης γης, της πατρίδας του. Η ζωή, η ομορφιά, η χαρά κι η πρόοδος επαναπατρίστηκαν στο ορεινό χωριό της Κρήτης με την επιστροφή του Υάκινθου. Ποιος είπε ότι έληπε η Αμαρυλλίς; Εκεί, δίπλα του με τον κοκκινοχάιμη στη χούφτα μοιράζεται τις ώρες της μοναξιάς του και αξιολογεί τις προφητικές ζωγραφιές του.

Γραφικές οι παραστάσεις

Ελένη Λύτρα-Χαραρά

Ελλάδα

«Κούραι αμαδρυάδες, φιλοπαίγμονες, υγροκέλευθοι,
Νύσσαι, μανικαί, παιωνίδες, ειαροτερπείς
Συν Βάκκω Διοί τε χάριν θνητοίσι φέρουσαι
Έλθετ' επ'ευφήμοις ιεροίς κεχαρηότι θυμώ
Νάμα χέουσαι υγιεινόν αεξιτρόφοισιν εν ώραις.»

Ορφικός ύμνος νυμφών.

Στο δάσος με τις βελανιδιές ξεχύνεται βουητό. Ηχηρό ερωτικό μурμουρητό αγκαλιάζει τα δέντρα. Δυνατός άνεμος τραντάζει τα κλαδιά τους. Η πανδαισία χρωμάτων, αρωμάτων και ήχων ξυπνά το κάλεσμα των συντρόφων για σμίξιμο. Για δημιουργία.

Έρος δ'ετίναξέ μοι φρένας, ως άνεμος κατ'όρος δρύσιν εμπέτων, καθώς ήέει κι η Σαπφώ.

Μπαίνει η άνοιξη. Γραφικές οι Παραστάσεις. Εναηλλάσσονται. Εδώ ο Σειληνός κι οι φαύνοι. Εκεί η Δήμητρα, η μητέρα του ιερού δάσους. Κι οι νύμφες, οι ακόλουθες της Αρτεμης, κι οι Δρυάδες κι οι Αμαδρυάδες, που ξεπετιούνται κι αρχίζουν αισθησιακό χορό. Πέπλη τυλίγονται και ξετυλίγονται. Ο έρωτας στις κοριτσιστικές αέρινες κινήσεις κατευνάζει το δυνατό άνεμο και τα άγρια ένστικτα των στοιχείων του δάσους. Έχει νυχτώσει.

Η μικρή αμαδρυάδα όμως, η Μελία, η πιο όμορφη απ'τις συντρόφισσες με τα πελώρια ελαφίσια μάτια και τα ξέπλεκα ξανθά μαλλιά ν'ανεμίζουν, γίνεται το επίκεντρο στον ξέφρενο χορό. Κάθε κίνησή της και τα κλαδιά της τεράστιας παλιάς βελανιδιάς, πούναι το σπιτικό της, ιερό της Δήμητρας, σείονται ρυθμικά. Λίκνισμα ερωτικό. Κι η θεά αρωγός στις χαρούμενες φωνές των κοριτσιών. Και σ'αστεία πειράγματα, στα γέλια και στην ερωτική πρόκληση που απλώνεται σ'όλη τη συστάδα από βελανιδιές που ακολουθεί το τεράστιο δέντρο της.

Ο έρωτας πανηγυρίζει. Κι ο χορός της Μελίας, πότε γλυκός, πότε πικρός, πότε άγριος, πρωτόγονος, ζωντανεύει κάθε οργανισμό του δάσους. Ξυπνά κι ο Πάνας. Κατηφορίζει απ'το βουνό, και με τη σύριγγα, το σουραύλι του, μοιράζει τη χαρά σαν το ψωμί και το κρασί στους συνδαιτημόνες. Κι όλα καρπίζουν.

Ο χειμώνας παραμερίστηκε για τα καλά. Τα χρώματα και τ'αρώματα κι οι ήχοι απ'το θρόισμα των φύλλων με την υπόκρουση της μουσικής του Πάνα, μαγεύουν ζώα και πτηνά κι όλα ξυπνούν απ'τη νάρκη. Κι οι κόρες τ'ουρανού ακούραστες συνεχίζουν τον ολονύχτιο ερωτικό χορό τους. Κι ήρθαν κι άηλτες, νύμφες και δρυάδες κι αμαδρυάδες απ'την άκρη του δάσους κι ενώθηκαν κι αυτές στο ξέφρενο πανηγύρι. Ζωή απλώνεται παντού.

Η μικρή Μελία τις καλωσορίζει και λικνίζοντας το κορμί της ανεμίζει ανέμελα τα πέπλη της και στέκει στη μέση του κύκλου παραδίνοντας σκυτάλη για το παιχνίδι του έρωτα.

Έχει πια ξημερώσει. Ο ήλιος στέλνει τις πρώτες του ακτίνες, χρυσάφι στα μαλλιά των κοριτσιών. Κι εκεί που το κεληριστό γέλιο τους αντηχεί, εκεί που το βλέμμα γεμάτο έρωτα ξυπνά τη σκοτεινιά του δάσους, η Μελία ξαφνικά κλωμιάζει. Τα φύλλα της βελανιδιάς της κουνιούνται πέρα-δώθε, άτακτα.

Τα κορίτσια σιωπούν και χαμηλώνουν τα μάτια να μη δουν τα μελιούμενα. Η ώρα της

Γραφικές οι παραστάσεις

Ελένη Λύτρα-Χαραρά

προδοσίας έχει φτάσει.

Η μικρή αμαδρυάδα αφήνει το χορό γεμάτη ανησυχία. Στρέφεται προς το δέντρο της, το κυττά και μένει στήλη άλατος. Ακούγεται σούρσιμο. Η φλούδα της βελανιδιάς της σιγά-σιγά σπάει, τρίβεται κι ύστερα πέφτει στο χώμα. Η Μελία τρέμει σύγκορμη και με δυσκολία πλησιάζει το δέντρο της. Το δικό της σπίτι. Το αφιερωμένο στη θεά, μητέρα. Η στιγμή παραμονεύει. Απλώνει το χέρι να τ'αγγίξει και προτού προλάβει, το δέντρο απογυμνώνεται από φύλλα κι από φλούδα. Τα κλαδιά του πέφτουν το ένα μετά το άλλο. Κι ο κορμός του σχίζεται στα δυο. Σαν το σπασμένο ρόδι.

Το τέλος έρχεται, ώριμο, αδυσώπητο. Κι η μικρή Μελία μένει ακίνητη και άπνοη. Η ψυχή της φεύγει. Πετάει μακριά, ψηλά κι αποχαιρετά το φως του ήλιου. Τη λευκότητα των κοριτσιών. Την αθωότητα της ψυχής του δάσους.

Για ποιά δικαιοσύνη ο ήλιος ανατέλλει; Για ποιά αθωότητα;

Γραφική παράσταση, η επόμενη. Είναι εκείνος, ο Ερυσίχθονας. Ο γιος του Τροπία. Καλός τεχνίτης. Ξέρει καλά και κουλαντρίζει το ξύλο. Στόχος του να φιάξει την ξύλινη διακόσμηση της αίθουσας των συμποσίων. Το δάσος με τις βελανιδιές είναι πρόσφορο. Ρίχνει ματιές σ'όλα τα δέντρα. Η πιο μεγάλη βελανιδιά είναι η καλύτερη, σκέφτεται. Ότι πρέπει για την ξυλεία που χρειάζεται. Θα αμειφθεί γερά. Ξέρει ότι ανήκει το δέντρο στη θεά. Μα ποιός νοιάζεται! Άλλωστε και πώς θα τον αντιληφθεί εκεί στον Όλυμπο!

Παραμερίζει το χορό των νεαρών αμαδρυάδων και χωρίς να τους δώσει σημασία πλησιάζει το δέντρο. Ορμά με το τσεκούρι του και το χτυπά. Πρώτα πέφτει κατά γης η φλούδα. Μετά τα φύλλα. Τα κλαδιά. Και τέλος ο κορμός σχίζεται στα δυο, σαν το σπασμένο ρόδι, μαζί με την τελευταία πνοή της όμορφης Μελίας.

Βαρύ το φονικό. Αυτό που κλίνει τη λύτρωση από αμαρτήματα χιλιάδων ανθρώπων. Αυτό που ξεπλένει ματωμένα μαχαίρια.

Κι άλλη γραφική παράσταση. Οι αμαδρυάδες έρχονται έντρομες στη θεά και της ανακοινώνουν την καταστροφή του δέντρου της. Καθώς και το θάνατο της Μελίας. Ικετεύουν κλαιώντας για παραδειγματική τιμωρία του Ερυσίχθονα.

Της κομπορημοσύνης και της κερδοσκοπίας.

Γραφική παράσταση, η τελευταία. Η θεά οργίζεται και καταδικάζει τον Ερυσίχθονα σε αιώνια πείνα. Σε μια αδηφαγία δίχως τελειωμό. Είναι πια η ζωή του δοσμένη στο να καταναλώνει, ότι βρει. Έτσι πορεύεται πια. Και στο τέλος, αφού έχει εξαφανίσει τα πάντα και τίποτα δεν έχει απομείνει τρώγει τα ίδια του τα μέλη. Τις σάρκες του.

Καταναλωτισμός κι αυτοκαταστροφή.

Και τα ματωμένα μαχαίρια πώς θα ξεπλυθούν; Μετά από μια τέτοια τιμωρία, γυρίζουν πάλη βαριά στα θηκάρια τους. Κι εκεί παραμονεύουν. Για ένα καινούργιο Τέλος.

Ίσως πάλι και τώρα ή κάποτε να ξημερώσει μ'ένα καινούργιο χορό από νύμφες, δρυάδες, αμαδρυάδες.

Ίσως μια καινούργια αρχή να ξαναφανεί. Κι η ζυγαριά της θεάς να βαρύνει για χάρη του ανθρώπου.

Ίσως μια νέα γραφική παράσταση να χαραχτεί σ'όνειρο.

Φίλοι και φίλες μου, γεια σας...

Παρθένα Τσοκτουρίδου

Ελλάδα

... Είμαι η καλή σας Νεράιδα από τις Αμφικτυονίες... Η Νεράιδα της Πόισης των ορυχείων της ΔΕΗ... Είμαι αυτή που ζούσα κάποτε στο εδώ παλιό Παρθένο Δάσος, στο Ιερό Ναό των Θεών κι εσείς μου χάσατε την ταυτότητα του με τις παρεμβάσεις σας...

Ο τόπος λιοπόν των ορυχείων της ΔΕΗ ήταν κάποτε τόπος ανάτασης για μένα. Μέσα σ' αυτόν αναγεννιόμουν... Μετουσιωνόμουν... γιατί ο τόπος αυτός ήταν το Ιερό Δάσος με τα δέντρα από χρυσούς κλώνους του μαγικού ιξού ή γκυ που ήταν αφιερωμένα στους θεούς: Η μυρτιά στην Αφροδίτη και η δρυς στον Δία.

Τα ιερά δέντρα μου εξέφραζαν όλα τα θεϊκά μηνύματα και του αιωνού, όμως η υπόγεια αποδυνάμωση τους από τους καλικάντζαρους υπονόμωσε το οικοσύστημα από τις παρασιτικές ανθρώπινες δραστηριότητες που μόλυναν, διατάραξαν και κατέστρεψαν το περιβάλλον.

Το δε ιερό δέντρο Υγκραζύλη, το δέντρο της ζωής και των Χριστουγέννων, το δέντρο που συνιστούσε τον κορμό ολόκληρης της Δημιουργίας, μου το έκοψαν οι άνθρωποι και το θρήνησα με φυσιολατρική μυσταγωγία.

Μέσα στα σπήλαια, που υποδηλώνουν τη γενεσιουργό μήτρα της φύσης, στους μυστηριακούς εκείνους τόπους, είδα να αναγεννιέται το θείο βρέφος, ο Διόνυσος Λικνίτης.

Οικο-ασυνείδητοι άνθρωποι!... Με την καταλυτική σας παρέμβαση καταστρέψατε τον χώρο μου! Έναν χώρο απaráμιλλησ ωραιότητας και αρμονίας που τον μετατρέψατε σε λιγνιτική αγριότητα.

Εκτός τούτου, έχασα εξαιτίας σας και την μήτρα που με γέννησε: Τη μητέρα Φύση. Τον απέριπτο ναό που ευσεβώς και μεγαλοπρεπώς μου αποκάλυπτε συνεχώς τα μυστικά του! Το αλχημικό εργαστήρι σύνθεσης κι αρμονίας των παλιμικών δονήσεων κάθε έμβιας και έμψυχης δημιουργίας και μη που μαζί με το ανθρώπινο σώμα και το ευρύτερο κοσμικό γίνεσθαι εργαζόταν μεταστοιχειωτικά, δημιουργικά, ανασυνθετικά.

Αισθανόμουν το Πνεύμα της Φυσικής Δημιουργίας γύρω μου να τελετουργεί και να δένει με τα στοιχεία της Φύσης και το Πνεύμα της Γης. Οι Ισημερίες και τα Ηλιοστάσια είχαν ως σημείο αναφοράς τους θεούς Πάνα, Αρτέμιδα, Διόνυσο και Δήμητρα.

Ο Πάνας και η Αρτέμιδα επόπτευαν τα δάση και τις ένοικες οντότητες. Επέφεραν επίσης ισορροπία και ορθή λειτουργία του οικοσυστήματος.

Ο Διόνυσος, ο Βηλαστικός θεός, αποκαλούμενος Δενδρίτης, συντελούσε στην ετήσια βλάστηση και στην προαγωγή του φυτικού βασιλείου έχοντας την ιδιότητα να μεταμορφώνεται ως Ζαγρέας σε φυτά και ζώντα, εμψυχώνοντας τα και καθιστώντας τα ένθεα κι αυτά.

Καταναλωτές αδηφάγους και αβάσταχτα εγωκεντρικούς μόνο μπορώ να σας χαρακτηρίσω. Μέσα σ' αυτό το ιερό δάσος ηρεμούσα κι έγραφα την ποίηση μου. Ανάμεσα στα φυλλοβόλα δέντρα. Ο Ήλιος συνέβαλε καθοριστικός στο δημιουργικό μου γράψιμο διαχύνοντας στο πνεύμα μου το φυσικό του φως. Το ίδιο συνέβαλε και η Σελήνη με τη βλάστηση και τη γονιμότητα της.

Φίλοι και φίλες μου, γεια σας...

Παρθένα Τσοκτουρίδου

Τραγουδούσα μαζί με τις φίλες μου, τις Μελίες Νύμφες τους εξής στίχους:

Δασάκι όμορφο
με τις πηγούλες και τις θυμωνιές
που' χεις πεύκα και θυμάρια
κι ευωδιάζουν οι μυρτιές.

Δασάκι όμορφο
έχεις τοπία που' ναι ζωγραφιές
και φαντάζεις μες τη γη μας
με ωραίες πινελιές.

Δασάκι όνειρο
που βασιλεύεις και κυριαρχείς
μες τη φύση αφεντεύεις
μες το χάρτη όλης της γης.

Επίσης, με τις φίλες μου φτιάχναμε λόγχοι κι ακόντια με τα ξύλα των δένδρων. Εγώ είμαι που χάρισα στη θεά Νέμεση, τη θεά της δικαιοσύνης, το ραβδί της. Το έφτιαξα από κλαδί φράξου και συμβολίζει τη σκληρότητα και τη νηφαλιότητα της. Είχα χάρισει κι ένα ραβδί από σφένδαμο στον Φόβο, τον δαίμονα της φρίκης, για να έχει εξουσία, ο οποίος μου χάρισε κι ένα ποίημα...

Πηγή έμπνευσης μου όμως ήταν τα τριαντάφυλλα με το εύοσμο και το πανέμορφο άνθος τους. Αυτά φύτρωναν από κάθε δάκρυ της Αφροδίτης για τον χαμό του Άδωνι.

Πολλοί ποιητές ασχολήθηκαν με αυτά, όπως ο Όμηρος κι ο Αρχίλοχος, αλλή κι ο Ανακρέων που τα παραβάλλει με τη γλυκιά των θεών ανάσα, τα θεωρεί ως χαρά των θνητών και τα ωραιότερα κοσμήματα.

Μα μη θαρρείτε πως δεν εμπνεόμουν κι από τα ρεύματα των νερών με τους υδάτινους σχηματισμούς που ήταν σπάνιας ομορφιάς! Έγραφα ποίηση με τη διάχυση του φωτός, την πτώση των φύλλων και τα θροίσματα τους από τον δασογέννητο άνεμο. Έφτιαχνα καλάθια με κλαδίσκους πλεύκας και περιφερόμουν στα μονοπάτια του δάσους μαζεύοντας άνθη.

Από κάποτε έγραψα το αμέσως παρακάτω ποίημα με θέμα: «Αμφικτυονίες - Ολυμπιακή ιδέα: δύο πανάρχαιοι διαχρονικοί θεσμοί», διαγωνίστηκε στην «Αμφικτυονία Ελληνισμού» και απέσπασε το βραβείο του Αμφικτύονος «Πινδάρου»...

Φίλοι και φίλες μου, γεια σας...

Παρθένα Τσοκτουρίδου

Ω, Αγαθήματα πνεύματα
των συνδακτυλίων Αμφικτυονιών
μακρινά και άγνωστα στην αψυχομάχητη έκκληση
και τον αγκύλιο θαυμασμό μου
μαρμαρωμένα, - ακίνητα, - στα μακρινά, γεράνια πέλαγα
ενωμένα στις γάργαρες πηγές
και στα ποσειδωνιάτα βάθη των θαλασσών
βασανισμένα στη σφοδρή νοσταλγία της αγαπημένης σας πατρίδας
κληισμένα στους διάσημους μύθους
και στους κιονόκρανους ναούς σας!...
Ποια διπλομαγευμένη Αμφικτυονία ν' αποικίσω;
Ποια ξακουστή Πυθία σας να ρωτήσω;
Σε ποιο άρμα ν' ανεβώ,
το επιτήδειο πνεύμα του Όξυηλου να πάω ν' ανταμώσω;
Και που να' ναι άραγε αυτό;
Μήπως στην Ολυμπία ανάμεσα σ' ερείπια,
πλίνθους μ' αερικά και θεία;
Ή μήπως ν' αγωνίζεται αεί στην ιστορία,
να κάνει ιερό θεσμό το πνεύμα το ελληνικό
στην τέλεση της άθλησης κι αείρων αγώνων,
για μια ειρήνη ποθητή προγόνων κι απογόνων;
Ω, μεθυστική Άλτις, ιερή,
με τις σταχτοπράσινες αγριελιές και τα σκιερά πλάτανια σου!...
Στεφάνωσε τους άσπιλους νικητές μ' όλη τη θεσπέσια ομορφιά σου,
θυσία ιερή, στην Ήρα να προσφέρω,
κρέας του μόσχου ευωδιαστό
που με λαχτάρα έθρεψα αυτούς για να ταΐσω,
την δοξασμένη τους μορφή στην πλάκα, τη μαρμάρινη, αιώνια να στήσω!
Της Νίκης τ' ανοιχτά φτερά
οι Νύμφες με φύληλα ελιάς θε να στολίσουν
για να πετάξει ανάλαφρα πάνω στ' αγάληματα της
και να φωνάξει στις Στοές
μ' αντίλαλο μεγάλο, στις Αμφικτυονίες της,
το όνομα του νικητή!
Ω, Ολυμπία θάνατη, αστέρι της ψυχής μου, σε προσκυνώ!...
Χειροκροτώ τον Θρίαμβο! ...

Φίλοι και φίλες μου, γεια σας...

Παρθένα Τσοκτουρίδου

Να υψώσω θέλω Αετό στο Στάδιο σου το τρανό, να το υπεραρματώσω,
να' ρθουν κι οι Αμφικτύονες, κριτές και αθλητές, ν' αγωνιστούνε τίμια,
- περήφανα,- στο Δία ν' ορκιστούν, ευθύμαχοι να δοξαστούν
σε ουρανό και γη, με ποιήματα να στολιστούν από τους ποιητές
η δόξα και η φήμη τους να γίνουμε γνωστές.

Το Ιερό Δάσος με κοιτούσε πάντα αγέρωχο και υπεροπτικό. Απαιτούσε τον θαυμασμό μου!
Με φιλόξενοσε μέσα στις ζωϊκές και φυτικές του υπάρξεις, ασύλληπτα διακοσμημένο απ'
αυτές.

Στα μεγάλα υψόμετρα συναντούσα συμμετρικούς κι αρμονικούς αγριόκρινους που στεκό-
μουν και τους ζωγράφιζα. Άκουγα τις φωνές τους, άκουγα και τις φωνές των Μουσών και
συμφωνούσα πως ήταν ίδιες. Μύριζα τις ρίζες των ίριδων και ξετρελαινόμουν.

Μ' αυτές αρωμάτιζα και το κρασί που έπινα. Σαν από κάποτε να έβλεπα καμιά Ίριδα, που
ήταν Αγγελιοφόρος των θεών, να οδηγεί κανένα νεκρό στον Άδη από τον ιριδίζοντα δρόμο
της διαδρομής του ουράνιου τόξου και τότε έγγραφα μοιρολόγια. Άλλες φορές πάλη θρη-
νούσα για τα κακά που πάθαινε το δάσος, όπως:

Πύρινες φλόγες ζώσανε το δάσος να το κάψουν
Άνθρωποι το πυρπόλησαν, πήγαν να το ρημάξουν
Εκείνο δεν ανάσανε, μαύρισε η θωριά του
και οι καπνοί κυκλώσανε τα δέντρα τα ψηλά του.
-«Βοήθεια άνθρωποι ζητώ, καίγομαι και πονάω
και μέσα στ' αναφιλητά νιώθω πως ξεψυχάω».
Μα οι άνθρωποι κουφάθηκαν, κανείς δεν το αισθανόταν
Το κοίταζαν αμίλητοι, κανένας δεν κινιόταν.
Άκουγαν θόρυβο, κραυγές, βλήπεσαν αποκαΐδια
Καμένες στάνες κι άνθρακες από ανθρώπους, γίδια.
Τα ζώα έτρεχαν παντού να φύγουν να γλιτώσουν
Οι ήλιμες τα σκεπάσανε, ήθελαν να τα σώσουν.
Η φύση όλη φώναζε, καλούσε σε βοήθεια:
-«Σώστε το περιβάλλον μας σ' αυτή την κακοήθεια».
Κανένας δεν το άκουγε το δάσος το καμμένο
Οι άνθρωποι το ζήλεψαν, ήταν αδικημένο.
Η βία το ξολόθρεψε, η μαύρη περηφάνια
κι η δόλια αθλιότητα το' φερε στην αφάνεια.
Το δάσος μοιρολόγησε, έκλαψε τον καημό του
τα δάκρυα του ανέβηκαν μέχρι τον Ύψιστο του.

Φίλοι και φίλες μου, γεια σας...

Παρθένα Τσοκτουρίδου

Το θρήνησαν οι άνεμοι και όλα τα στοιχεία του
έκληψαν την κατάντια του, πάει η αρχοντιά του!
Τα δάκρυα έγιναν βροχή, δροσιά στα χώματα του
μα εκείνο δεν τα άντεξε κι έφυγαν μακριά του.
Κατέβηκαν στους οικισμούς, πλημμύρισαν τους τόπους
τυλίξανε και πνίξανε τους άδικους ανθρώπους.
Τώρα πουλιά δεν κεληαδούν, νερά δεν κεληαρίζουν
παιδιά δεν παίζουν πια σ' αυτό, ηουλιούδια δεν ανθίζουν.
Τα κλήματα όλων των Νυμφών που ζούσαν στα δεντριά του
τώρα το προστατεύουνε κι είναι παρηγοριά του.

Από κάποτε έβλεπα γύρω μου και ορχιδέες στο παλιό Δάσος, αηλιά δεν τοημούσα να τις
αγγίξω, γιατί ήταν αφιερωμένες στους Σάτυρους και τους Σιληνούς, οι οποίοι τις χρειάζονταν
ή λόγω των αφροδισιακών τους ιδιοτήτων.

Τους άκουγα τότε να τραγουδούν και να σατιρίζουν τον εαυτό τους και γελούσα κι εγώ μαζί
τους. Αυτόματα μεταμορφωνόμουν σε παιδιούλα και τραγουδούσα μ' έναν τραγουδοποιό
τους στίχους μου:

Θα' θελα να μουν πορδαλιάς
σάτυρος και κρεμανταλιάς
με κέρατα κι ουρά μακριά
να' χα και μυτερά αυτιά.

Είχε το Ιερό Δάσος τότε μια αξιοθαύμαστη δομή, αδιανόητη για την ανθρώπινη σκέψη. Μια
μίξη από φυτικά και ζωικά πλάσματα ήταν ο αδιατάραχτος φυσικός ιστός που μετεξεηλισσόταν
μέσα από άριστες ισορροπίες.

Μα τώρα, κυριαρχεί η ανθρώπινη επέμβαση εδώ σ' αυτό εδώ το ορυχείο και το Ιερό Δάσος
εξαφανίστηκε από τον άγριο ανταγωνισμό για την κατάληψη όσο το δυνατόν περισσότερου
χώρου του.

Τα ηλιοστά ιερά δένδρα του πεθαίνουν όρθια από τους ρύπους. Δεν προλαβαίνουν να γε-
ράσουν και να κλείσουν τον κύκλο της ζωής τους. Δεν μπορούν να παρέχουν καταφύγιο
και τροφή σε ζωικούς και φυτικούς οργανισμούς. Και το σοβαρότερο είναι πως πεθαίνουν
κι οι άνθρωποι.

Μέσα από ένα ανοικτό παράθυρο στο μέλλιον, ηιοπόν, κάνω πρόταση ζωής, το αιώνιο μά-
θημα σεβασμού και αρμονίας στη Φύση και στο Περιβάλλον. Καλώ να προσεγγίσουν το
παλιό Δάσος και να φτιάξουν ένα νέο μέσα από μια οικολογική κίνηση που θα' χει φίλους
κι εραστές της χλωρίδας και της πανίδας μας. Γράφω ποίηση για τη Φύση και το Περιβάλλον
για να σας συγκινήσω και να σας προτείνω μέτρα για τη διάσωση τους, όπως:

Φίλοι και φίλες μου, γεια σας...

Παρθένα Τσοκτουρίδου

Φίλος της γης γεννήθηκα, είμαι ερευνητής
σχέδια συζητώ κρατών με μέλη όλης της γης
παραγωγές ενέργειας, τροφίμων και ταφής
στο «στίγμα» το οικολογικό της φύσης, της ζωής.
Όλοι να μ' ενισχύσετε, βοήθεια σας ζητώ
καθόρισα διόδια και πρόγραμμα σωστό
για περαιτέρω ανάπτυξη και πρόσβαση στη φύση
ν' αναπτυχθούν η ύπαιθρος, οι πόλεις και η Κτίση.
Θα δράσω, να το ξέρετε, για όλο το περιβάλλον
μ' εταιρους θα συνεργαστώ, με υπαλλήλους μάλλον
να βρούμε τα «εργαλεία» μας για την πολιτική
που θα' χει στόχους, πρακτικές και θαν' κοινωνική.
Σας προσεγγίζω μ' ανοιχτό και πρακτικό το πνεύμα
κι όταν τις «συνταγές» θα πω, κάντε μου ένα νεύμα.
Στόχος μου η αναβάθμιση, οι καινοτόμες λύσεις
ο τρόπος διαβίωσης και οι αυτοδιοικήσεις.
«Κλειδιά της διαχείρισης» για την «κυκλοφορία»
θα εκθέσω με προγράμματα που θα' χουνε πορεία
σ' όλες τις χώρες που' χει η γη, σε όλα τα βιβλία
«μηχανισμούς» θα στήσω εγώ σε πάρκα και σχολεία.
Την ρύπανση θα ελέγξω εγώ με δείκτες, με εκθέσεις
θα αντιδράσω όσο μπορώ σε όλες τις πιέσεις
με αλληλαγές οργάνωσης που θα' χουνε δομές
σ' όλα τα οικοσυστήματα θα κάνω τις τομές.
Φίλοι της γης, πολιτικοί και όλες οι αρχές
ας σχεδιάσουμε όλοι μας χάρτες, στρατηγικές
άνθρωποι περιφερειών και τοπικών αρχών
ας ξεκινήσουμε όλοι μας «ατζέντες συνθηκών»
που θα' ναι οι κατάλληλες για την ισορροπία
θα' ναι κι η προϋπόθεση για την αειφορία.

Μηρρ...πάγωσα από το ψύχος!... Πρέπει ν' αποκοιμήθηκα!... Ξύπνησα κι αντίκρισα μες τον
χρόνο της προϊστορίας την μακριά προβοσκίδα ενός δεινοθήριου που άρπαζε φύλλα δίπλα
μου και τα μασούσε καλά με τα πελώρια δόντια του. Κρύφτηκα για τα καλά μες τις μανόλιες
μου παρατηρώντας γύρω μου διεξόδους φυγής στα παράξενα δέντρα του δάσους.

Φίλοι και φίλες μου, γεια σας...

Παρθένα Τσοκτουρίδου

Μα ο κορμός του καρδιάσχημου μου φάνηκε πολύ ψηλός. Μου ήταν αδύνατο να τον ανέβω δίχως τη βοήθεια κάποιου μεγαθήριου.

Που να φανταζόμουν 300 εκατομμύρια πριν πως αυτό το δέντρο όταν θα νεκρώνονταν, με τα παχιά στρώματα της φυτικής του ύλης, θα δημιουργούσε άνθρακα και θα παράγονταν η θερμότητα κι ο ηλεκτρισμός που σήμερα εκμεταλλεύεται η ΔΕΗ!

Ωχ, βλέπω τους κάτω χαυλιόδοντες του δεινοθήριου να έρχονται κατά πάνω μου σαν πηλατιά φυτάρια για να ξεριζώσουν τις μανόλιες από το έδαφος! Φεύγω, μαμά μου, βοήθεια!... Ουφ, γλίτωσα!

Μα, που βρέθηκα ξαφνικά; Σαν να καταπίνω λιμνίσιο νερό και τα μάτια ενός γιγάντιου τριηλοβίτη που μοιάζει με πηλατύ αστακό, γύρω στα 70 εκ. μήκος με παρατηρούν μέσα από το φαρδοκέφαλο του απλώνοντας τις μακριές κεραίες κατά πάνω μου!

Μηρρ...ανατρίχιασα! Σέρνεται κολλημπώντας με τα ενωμένα πόδια του τρώγοντας μικροσκοπικά κομματάκια τροφής μέσα στη λήσπη του νερού.

Εντελώς ασυναίσθητα έβγαλα το μαγικό μου ραβδί ν' αμυνθώ σε τυχόν επίθεση του και ... ω, μα τι έκπληξη, κουλουριάστηκε σε μια μπάλα για να προστατευθεί!

Ωχ, ωχ, ωχ!... Με πλησιάζουν κάτι ψάρια που δεν έχουν καθόλου σαγόνια! Και λέω «ωχ», γιατί αυτά δεν μπορούν να με δαγκώσουν φυσικά, αηλιά μπορούν να με καταπιούν μαζί με τη λήσπη και να με χωνέψουν μια χαρά!

Μα τι λέω! Να και τα ακανθώδια, με τα δυνατά σαγόνια, τα κοφτερά δόντια, τα πτερύγια με τα δυνατά αγκάθια και τη δυνατή ουρά! Πόσο γρήγορα διασχίζουν το νερό!...

-«Μαγικό μου ραβδί, κάνε κάτι στην καλή σου Νεράιδα να βγει από εδώ μέσα και πήγαινε την όπου θέλεις εσύ!» είπα.

Κάτι σαν δυνατός αέρας να με παίρνει και να με σπκώνει καταλαβαίνω και ...ω!... κάπου αηλήου βρίσκομαι, αηλήα που; Ε, δεν ήμαστε καλά! Βρίσκομαι πάνω σ' ένα κερατοειδές ράμφος ενός πτεναρόδοντα που πετάει με άνοιγμα των φτερών του στα 7 μέτρα ακριβώς πάνω από το νερό, έτοιμος να πιάσει ψάρια για να τραφεί!

Με αντιλήφθηκε όμως κι ενοχλήθηκε απ' ότι καταλαβαίνω! Ωω...μα που με πετάει πάνω απ' το νερό; Τον οργίλο! Ωπα!... Που βρέθηκα έτσι μαλακά; Ωωω!...στα μαλλιά ενός πιθήκου! Θα' χει δε θα' χει 1.50 μ. ύψος. Περπατάει σχεδόν όρθιος. Το κεφάλι του προεξέχει λίγο μπροστά από το σώμα του. Πίθηκος είναι όμως ή άνθρωπος;

Βλέπω πως χρησιμοποιεί τη φωτιά και τρελαίνομαι! Ετούτος, βάζει φωτιά στα λιβάδια! Γιατί; Μάλλον θέλει να παρασύρει τα ζώα στα έλη για να τα χτυπήσει εύκολα και να τα σκοτώσει. Έτσι το κατάλαβα, από τα πέτρινα εργαλεία πυριτόλιθου που χρησιμοποιεί και τα πελεκάει κατασκευάζοντας αιχμηρές άκρες.

Πόσο άγαρμπα περπατάει και τρώει μούρα και φύλλα! Ααα, δεν το πιστεύω!.. Πιάνει και μικρά ζώα! Τι είναι; Για να δω καλύτερα...αααα...σαύρες και ποντίκια...τα τρώει...!...

Ας κρύψω καλύτερα το ραβδί μου. Το χρειάζομαι για μένα, γιατί αν το πάρει είδηση ετούτος, είναι σε θέση να μου το πάρει και να σκάβει να βρει ρίζες για να φάει!

Αμάν!... Μας περικύκλωσαν!... Μια αρκούδα με μια ομάδα πιθηκάνθρωπων!... Αίμα και αγριότητα βλέπω!...

Φίλοι και φίλες μου, γεια σας...

Παρθένα Τσοκτουρίδου

Μαγικό μου ραβδάκι, φοβάμαι! Πάρε με από δω! Πήγαινε με σε παρακαλώ εκατομμύρια χρόνια μπροστά! Εκεί, όπου ο άνθρωπος θα έχει γυμνώσει αυτές τις μεγάλες εκτάσεις από τα άγρια δάση και θα έχει αηλιάξει όλο αυτό το φυσικό τοπίο καταστρέφοντας τις φυσικές πηγές διατροφής του με τη διένεξη των ορυχείων της ΔΕΗ!...

-«Φεύγεις!», ακούω το μαγικό μου ραβδί να μου λέει, «Φεύγεις από τον χρόνο της προ-ϊστορίας, αηλιά προτού βρεθείς εκεί που θέλεις και συγκεκριμένα στο γραφείο σου, θέλω να δεις το σπαραγμό ενός ζαρκαδιού, που το σκότωσε ο πιθηκάνθρωπος που ήσουν πάνω στο κεφάλι του. Θέλω να δεις όλο το σκηνικό, καθώς επίσης και την τιμωρία του και να το γράψεις. Σε ποίημα, παρακαλώ!»

-«Εντάξει!», συμφώνησα.

Έντρομη καθώς κάθομαι στο γραφείο μου τώρα απ' αυτά που είδα κι άκουσα, σας γράφω για το σπαραγμό εκείνου του ζαρκαδιού, που σπάραξε την καρδιά της γυναίκας του κυνηγού κι όχι μόνο! Σπάραξε την καρδιά όλης της Φύσης, αηλιά και την δική μου!...

Μα, να! Έχασα τη χτένα των ονείρων μου μέσα στο ιερό δάσος κι εκείνο μου αφιέρωσε το παρακάτω ποίημα ως ενθύμιο της νοσταλγίας μου...

Όμορφη νεράιδα της Λίμνης,
η μαγική η χτένα σου
πως βρέθηκε στα χέρια ενός θνητού;
Στα χέρια του Νεραιδοθαού;
Κανένας δεν την άγγιξε
άντρας δεν την πλησίασε
μα φίδια τη φιλούσαν
έντομα την τριγύριζαν
με βόμβους μελωδούσαν
την ομορφιά την ξωτική
την τέχνη να μαγεύεις
στα παραμύθια να περνάς
μύθους να διαφεντεύεις.
Θεότητα είσαι; Ξωτικό;
Ποιήτρια ή μούσα; Μα να!
Ο θνητός σου άρπαγας
δρόμους χτενίζει, ανοίγει
για να μπορούν οι κόσμοι σας
να επικοινωνήσουν...
Πάρε τη χτένα, χτένισε
τα ολόχρυσά μαλλιά σου

Φίλοι και φίλες μου, γεια σας...

Παρθένα Τσοκτουρίδου

ο δαίμονας του έρωτα
μέσα από τη σκιά σου
αντήχησε από τις φωνές
τους μαγικούς χορούς σου
σαν χτύπησε στον Άνεμο
καμπάνες ασημένιες
και η καρδιά του άρπαγα
μηνύματα και ήχους
σκάει με θόρυβο απαλό
στη χτένα των ονείρων
στο άηλογο της Νύχτας του
σε παίρνει, σε σπκώνει,
στοιχειό όλο μυστήριο
τη φύση αναστατώνει
γιατί είσαι η βασίλισσα
απ' όλες τις Νεράιδες,
η όμορφη, η θρυλική
τρελαίνεις νεραιδόκαυτους
κι ερωτοκτυπημένους
τη χτένα σου συμμαζέψε
ξόρκι σε κυνηγάει
τραγούδι μες τα ξέφωτα
εσένα νοσταλγιάει.

Στη θύμηση μου ήρθε η ανάμνηση πως κάποτε, μια νύχτα, μεταμορφώθηκα σε γοργόνα μέσα στο Ιερό Δάσος τραγουδώντας, όταν με είδε ένας θνητός ποιητής, ο οποίος μαγεύτηκε από την υδάτινη παρουσία μου ανάμεσα στα φυλλώματα των δένδρων και όταν εξαφανίστηκα αφήνοντας του το χρυσό μου χτένι και το καθρεφτάκι μου, μη μπορώντας να δώσει καμία εξήγηση, μου αφιέρωσε ένα ποίημα που εμπνεύστηκε μυστηριωδώς εκείνη τη στιγμή και μου το έγραψε με το μαγικό μου ραβδί πάνω σε ένα ιερό δέντρο...

Το πρόσωπο μου έκρυψα από το φως του φεγγαριού
κυκλωμένος από θάλασσα και μύθους
μπρος τον περιπλανώμενο πόθο μου
να σε δω, άπιαστη γοργόνα μου,
στους αδιανόητους αφρούς της μνήμης μου
να περιπλανιέσαι με τη στοιχειωμένη ομορφιά σου,

Φίλοι και φίλες μου, γεια σας...

Παρθένα Τσοκτουρίδου

συ γυναίκα, με το απaráμιλλο κάλλος
και τους ξανθούς φιδίσιους βοστρύχους
τραγούδι μεγαλόπρεπο, γλυκό, θέλω ν' ακούσω
από το στόμα τ' όμορφο που μέλι μόνο σάζει
να γίνω πέτρινο απολίθωμα απ' τη ματιά σου
τη θαμπή που είναι όλο μαγεία.
Σανδάλια φτερωτά ημίθεου να φορέσω
ονειρικός κι αόρατος να γίνω
να' ρθω να σ' ανταμώσω, αγαπημένη, στις μουσικές
τις φλέβες σου αίμα του έρωτα γόνιμα να μπολιάσω
με όνειρα θαλασσινά, μυστήρια, με αναμνήσεις αήμιυρές,
τη βακχική σου τη ζωή με αγάπη να γεμίσω
το πάθος μας να δώσουμε μες τον αμίλητο βυθό
αίμα και σάρκα ίδιο χρώμα να γίνουν και τα δυο
μες τα κρυστάλλινα υπόγεια παλάτια
τη θρυλική ψυχή και τη ηλιγγεία να μ' αφήσεις
γοργόνα μου, ακνή μορφή.
Το φως του φεγγαριού αηλιώτικο έχει γίνει
ειν' επικίνδυνο για με τον ποιητή!
Αφήνω πίσω τα όνειρα και έρχομαι σιμά σου
μα συ απομακρύνεσαι μες τη σιωπή της νύχτας
το χτένι σου που' ναι χρυσό και καθρεφτάκι αφήνεις.
Να εξηγήσω δεν μπορώ τα μυστικά της νύχτας
ούτε να δώσω απάντηση κι εξήγηση καμία.

Ω, Φύση, Παμμήτειρα θεά! Πότε θα εναρμονιστούν οι άνθρωποι με τους ρυθμούς και τις επιταγές σου;

Πότε θα κάνουν τη ζωή τους πιο ποιοτική και ουσιαστική;

Πότε θα εναρμονιστούν με τον Συμπαντικό Νόμο που διέπει τα πάντα;

Μέσα στο δάσος

Έφη Αξαρή

Ελλάδα

Μέσα στο δάσος φύτρωσαν από μονάχοι τους οι κέδροι και θεριεύουν οι καρυδιές. Δέντρα βλοημένα κι αγαθά. Τα πετροβολιάς και τούτα μοσχοβολούν. Σαν πυρώσει το θέρος και μεστώσει ο καρπός, ανοίγουνε στη μέση τα χλωρά κουκούλια και πέφτουν καταγής τα καρύδια. Από ψηλά πέφτουν και κροταλίζουν σαν τις ποταμόπετρες. Τα τζίτζικια ξαφνιάζονται και σταματούν για λίγο το τραγούδι τους, μα πάλη ξαναρχίζουν. Και σαν έλθει η Μεγάλη Πέμπτη, τσακίζονται τα κεδρόξυλα για να καρφωθούν. Εκεί πάνω θα σταυρωθεί ο Αμνός του Θεού, η Σταυρική Αγάπη. Αχάριστη η καρδιά του ανθρώπου. Τα κοράκια σταματούν για λίγο το τραγούδι τους, μα πάλη ξαναρχίζουν. Κάθε χρόνο σωριάζονται τα ωχροκίτρινα πηλανόφυλλα πάνω στην αναπαυμένη γη. Έτσι σωριάζεται κι ο λιόκαρπος, μαυροπράσινος τόσα χινόπωρα τώρα. Μέσα στα πεύκα ξεσηκώνονται οι πεταλούδες κατά την άνοιξη. Αφήνουν τα κουκούλια τους κενά, για να μεταλάβουν το εαρινό φως. Ρίχνουν περίτεχνα χλωρά σκοινιά οι περιπλοκάδες. Ανεβαίνουν πάνω στα μοσχοβολιστά έλλατα και κρεμούν ανάμεσά τους γιρλιάντες φορτωμένες με κρόσια από άλικά λουλούδια. Τ' ανθισμένα τσαμπιά της βελανιδιάς βουίζουν από το χρυσοκόκκινο μελισσολόι. Εκεί πάνω έστησε τις κερήθρες του το μελίσσι, καταπρόσωπα στον ήλιο και βουίζει. Η κίτρινη γύρη απλώνεται χορευτά και κάνει τις νιογένντες νυφίτσες να φταρνίζονται. Έντομα πολύχρωμα πάνε κι έρχονται βιαστικά μέσα στον αέρα. Είναι μαγικές σαΐτες που υφαίνουν αέναα το υφάδι της νιόλουστης μέρας. Και τα νερά να φωνάζουν, να μιλούν, να τραγουδούν. Ρητορεύουν και παρακαλούν. Μουρμουρίζουν μικρά, αθώα παραμύθια, που ρέουν ολοχρονίς προς τ' Αρχιπέλαγος. Πάνω από τούτα τα δέντρα περνούν και ξαναπερνούν αμέτρητα χρόνια μυριάδες πουλιά. Οι φτερούγες τους γαλάζεις και χρυσαφιάς φεγγοβολούν τεντωμένες μέσα στο πανηγύρι του ήλιου. Τσιρίζουν τρεμουλιάρικα από την αγάπη τούτου του βλοημένου δάσους. Κι όλα τα δέντρα τεντώνουν τα βλασάρια τους προς τον ουρανό, διαισθανόμενα το άπειρο. Γυρεύουν ακόμη κι άλλο πιάσιμο, ν' αρπαχτούν και ν' ανεβούν ψηλά. Γιατί πιστεύουν -σαν τα παιδιά- πως από εκεί πάνω μπορούν ν' αγγίξουν με τις χλωρές τους βέργες τον Θεό! Εκεί θα γατζωνότανε στο στερέωμα, θα πιανότανε με τα κλαδιά τους σ' όλο τον ουρανό. Και θα δένανε τ' αστέρια, το φεγγάρι, τον ήλιο και τον άνθρωπο μαζί μέσα στο ακατάλητο στεφάνι της βασιλείας Του ! Έτσι λοιπόν τα δέντρα μας, τα δάση μας, οι ίδιες οι ζωές μας!

Μια απρόσμενη συνάντηση...!

Ελευθερία Σταμούλη

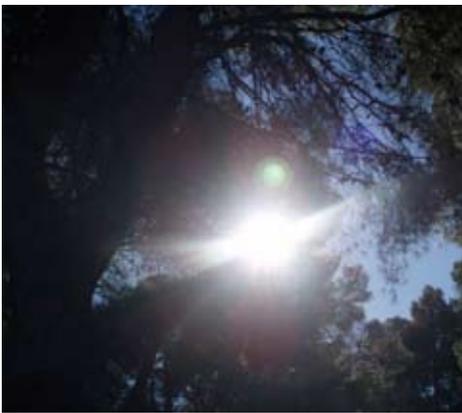
Ελλάδα

Κυριακή πρωί... ο ήλιος δεν έχει ανατείλει ακόμα. Στριφογυρνάω στο κρεβάτι μου χωρίς σταματημό. Η ώρα κυλά πολύ αργά. Το μυαλό μου γεμάτο από περίπλοκες ασκήσεις φυσικής και μαθηματικών, αθλήματα και λογοτεχνίας και αρχαίων. Σηκώνομαι από το κρεβάτι μου και ντύνομαι. Έπειτα, κοιτάω έξω από το παράθυρο και αντικρίζω μια μουντή και υγρή ατμόσφαιρα. Ωστόσο, ήμουν αποφασισμένος να πάω την συνηθισμένη κυριακάτικη βόλτα μου στο δάσος Πνιατόρου, κοντά στις Καταβόθρες. Σήμερα όμως, ένιωθα ότι τίποτα δεν ήταν ίδιο με τις προηγούμενες φορές.

Φόρεσα το μπουφάν μου, έκλεισα την πόρτα πίσω μου και ξεκίνησα. Ο δρόμος μέχρι να φτάσω είναι γεμάτος μικρά κι μεγάλα πεύκα, τα οποία είναι οι συνοδοιπόροι μου σ' αυτή μου τη βόλτα. Περπατάω μόνος ανάμεσα στα σιωπηλά δέντρα, νιώθοντας τις χλιαρές σταγόνες της βροχής να πέφτουν πάνω μου, να μουσκεύουν τα μαλλιά μου και να σχηματίζουν μικρά ρυάκια γλιστρώντας σιγά σιγά πάνω στα μάγουλά μου. Το μονοπάτι είναι γεμάτο λιάσπες και μικρά ζουζούνια που έχουν βγει από τις κρυψώνες τους και ψάχνουν για φαγητό. Καθώς ξημερώνει ακόμη περισσότερο, ο αέρας δυναμώνει και η θάλασσα ηυσομοιανέει χτυπώντας με ρυθμό τα απότομα και τραχιά βράχια. Κάποια στιγμή, καταφέρνω να δω ένα μέρος του λευκού φάρου, ο οποίος έχει χτυπηθεί πάμπολλες φορές από την αλμύρα της θάλασσας κάθε φορά που φυσά με τέτοιο τρόπο.

Μετά από κανένα τέταρτο, το μονοπάτι δίπλα στη θάλασσα με οδηγεί σε ένα άηλο πιο τραχύ και στενό μέσα στην καρδιά του δάσους. Με την είσοδο μου στο δάσος, ένιωσα κάτι έντονο που δεν το είχα ξανανιώσει ποτέ άλλοτε στους περιπάτους μου. Ο μουντός και υγρός καιρός τώρα πια έχει φύγει μακριά και ένας τεράστιος ήλιος υψώνεται στον ουρανό. Τα παιχνιδίσματα του ήλιου με τις πευκοβελόνες είναι η πιο καθησυχαστική εικόνα μέσα στο δάσος που σε συνεπαίρνει και αποβάλλει από το μυαλό σου οποιαδήποτε κουραστική και επίμονη σκέψη σε βασανίζει.

Έκατσα για λίγα λεπτά σε μια πλατφόρμα από μπετόν και απορροφήθηκα από τους ήχους του δάσους. Από τη μια, ακούω το θρόισμα των φύλλων καθώς ο αέρας περνά ανάμεσα τους και από την άλλη ο ήχος των κυμάτων της θάλασσας αντηχεί ακόμα στα αυτιά μου. Αναρωτιέμαι τι χρησιμότητα μπορεί να έχουν αυτές οι τεράστιες πλατφόρμες από μπετόν, γεμάτες με βρύα και ξεραμένα φύλλα μέσα στο δάσος... Το μυαλό μου πήγε κατευθείαν σε άμυαλους ανθρώπους που αναζητούν μονάχα τη δική τους ευχαρίστηση και καταστρέφουν τις ελάχιστες

Μια απρόσμενη συνάντηση...!

Ελευθερία Σταμούλη

πηγές οξυγόνου για το Αργοστόλι. Η επόμενη μου σκέψη είναι που ευτυχώς δεν έχει ολοκληρωθεί αυτή η ιδέα, γιατί το περιστατικό αυτό δάσος θα είχε καταστραφεί πλήρως. Σηκώνομαι λοιπόν από εκεί, μετά από αυτούς τους προβληματισμούς μου και τραβάω το δρόμο για να εξερευνήσω περισσότερο το δάσος.

Καθώς ανεβαίνω πιο ψηλά, το τοπίο όλο και περισσότερο μ' ανταμείβει. Τα πεύκα τόσο όμορφα και απολαυστικά λικνίζονται στο χορό του αέρα, που κοπάζει σιγά σιγά. Άλλα με μικρότερο, άλλα με μεγαλύτερο κορμό, άλλα καταπονημένα από τις φωτιές, άλλα από την ανθρώπινη παρέμβαση κι άλλα ζουν μακριά από το άηλο τους μισό. Μερικά από αυτά είναι στολισμένα με κουκούλια μικρών εντόμων που σε λίγο θα είναι έτοιμα να γυρίσουν ολόκληρο τον κόσμο, μέχρι να πεθάνουν. Στον κορμό των πεύκων, λεπτεπίλεπτες, μωβ ανεμώνες απολαμβάνουν την ανυπέβλητη ομορφιά του δάσους μαζί με εμένα. Την παράσταση κλέβουν, ωστόσο, τα τιτίβισματα των πουλιών, τα οποία γαληνεύουν τη ψυχή και του πιο μικρόψυχου ανθρώπου. Οι γαλιότσες μου είναι γεμάτες από σταγόνες δροσιάς καθώς περνώ μέσα από τα μικρά τριφυλλιάκια που προσπαθούν να βρουν λίγο ήλιο. Για άλλη μία φορά, αφήνω το βλέμμα μου να ξαποστάσει σαν τη πεταλούδα σε κάθε λεπτομέρεια του πολύχρωμου αυτού παραδείσου.

Το δάσος Πνιατόρου συνεχίζει να με εκπλήσσει ευχάριστα. Σκύβω για λίγο και κάθομαι σε μια πέτρα με παράξενες αποχρώσεις του γκρι, πάνω στην οποία ένα κομψό και κοκκινοπράσινο λουλουδάκι έχει βρει τη θέση του. Το μάτι μου στιγμιαία βλέπει και μια πεταλούδιτσα σε αποχρώσεις του καφέ που πήγε και στάθηκε πάνω σε ένα χαμομήλι. Εκεί δίπλα, ανάμεσα στη χλόη δύο μικρά μανιτάρια έχουν φυτρώσει και λίγο πιο πέρα... ουπς... ένα πηγάδι ξεπροβάλλει μπροστά μου. Το πηγάδι αυτό είναι γνωστό ως «Κοντό πηγάδι» και έχει ανοιχτεί από τους Τούρκους το 1538. Στο μυαλό μου έρχονται ιστορίες που έχω ακούσει από κατοίκους της περιοχής για τον περιβόητο πόλεμο, κατά τον οποίο εκατοντάδες Γερμανοί και Ιταλοί έχασαν τη ζωή τους. Λίγα μέτρα πιο πάνω, κρυμμένο πίσω από τα πεύκα και τα άλλα δέντρα είναι ένα μισογκρεμισμένο κτήριο. Υποθέτω ότι είναι ένας στρατώνας, γεμάτος αναμνήσεις για όσους έζησαν εκείνες τις μέρες εκεί. Βέβαια, το δάσος με εντυπωσιάζει κι αρνητικά, ή μάλλον η συμπεριφορά των ανθρώπων που δεν διστάζουν να πετούν τα απορρίμματα τους χωρίς να σκέφτονται τις συνέπειες των πράξεων τους.

Παρόλ' αυτά, η ώρα κυλούσε και κόντευε μεσημέρι. Τότε ήταν που άκουσα για πρώτη φορά το τραγούδι της. Στην αρχή δεν το είχα προ-

Μια απρόσμενη συνάντηση...!

Ελευθερία Σταμούλη

σέξει, συγχέοντάς το με τον ήχο του ανέμου που χαϊδεύει τα φύλλα. Όσο πλησίαζα όμως - γιατί τώρα ήμουν σίγουρος ότι κάπου πλησίαζα - αυτό κέρδιζε συνεχώς σε δύναμη και ομορφιά. Σε πολύ μικρό χρονικό διάστημα είχε ξεπεράσει σε ένταση το σφύριγμα του αέρα, είχε πνίξει το μελωδικό πλατσούρισμα της βροχής... με είχε κυριεύσει. Όταν αργότερα με ρωτούσαν, το περιέγραφα σε μια μεικτή χορωδία αγγέλων και δαιμονικών να τραγουδά μόνο μια νότα, μια νότα που ήταν συγχρόνως θρήνος και ενθουσιασμός, που ο νους δε μπορούσε να τη συλλήβει αλλιώς μόνο να τη ζησει· γιατί καθώς ένωθα το τραγούδι της αυτό ν' αγγίζει την ψυχή μου και η φωνή της να διαπερνά το μυαλό μου, ήξερα πως αυτό το τραγούδι δεν ήταν ανθρώπινο, μα κάτι παραπάνω...

Άξαφνα, φτάνοντας στην κορυφή ενός λασπωμένου υψώματος, εκεί όπου ο ήλιος γέμιζε με το φως του το άδειο μονοπάτι, αρχικά είδα την σκιά της, τόσο επιβλητική και συνάμα κομψή και ύστερα είδα και την ίδια. Αν και καθόταν πάνω στον πεσμένο κορμό μιας βελανιδιάς, το παράστημά της παρέπεμπε σε βασίλισσα που κάθεται στο θρόνο της. Τ' ολόλευκο φόρεμα που αγκάλιαζε το κορμί της αρχίζοντας από τους ώμους και φτάνοντας μέχρι τους λεπτοκαμωμένους αστραγάλους της μου θύμιζε κύκνο, μόνο που καμιά βασίλισσα δε μπορούσε να έχει τόση χάρη, και κανένας κύκνος δεν ήταν τόσο όμορφος. Τα χρυσοκόκκινα σγουρά μαλλιά της, καθώς τα φυσούσε επίμονα ο άνεμος, χύνονταν ατίθασα πάνω στους ώμους της, περιβάλλοντας σε φωτιστέφανο αγγέλου ένα πρόσωπο με τέλειες αναλογίες που έμοιαζε βγαλμένο από παραμύθι, γεμάτο φακίδες σπαρμένες εδώ κι εκεί στα ζυγωματικά της. Σταμάτησα παραπατώντας κι έμεινα άφωνος να την κοιτάω, μ' ένα παιδικό χαμόγελο ευχαρίστησης ζωγραφισμένο στο πρόσωπό μου. Ήταν ήες κι είχα γνωρίσει αυτό που αναζητούσα μια ζωή.

Το σώμα μου είχε παραλήσει· η καρδιά μου χτυπούσε σε δαιμονισμένη, τόσο δυνατά που νόμιζα πως άκουγα εντονότερα τον ήχο της παρά τον αέρα που ολόενα και δυνάμωνε. Η οπτασία συνέχιζε να τραγουδά το πανέμορφο και γοητευτικό τραγούδι της με τα βαθυγάλινα μάτια της κλειστά, ενώ μέσα μου η ηδονή των αισθήσεων πάληε με το φόβο του υπερφυσικού. Από το μυαλό μου πέρασε η σκέψη πως σίγουρα ονειρεύομαι, είμαι αναισθητός σ' ένα λασπωμένο μονοπάτι μέσα στο δάσος Πνιατόρου κι όλα αυτά τα φαντάζομαι ή ακόμα ότι κάτι μου συνέβη κι αυτός είναι ο παράδεισος. Η αναλλοίωτη ομορφιά της μόνο σ' έναν άγγελο θα μπορούσε να ανήκει. Γονάτισα και τώρα το χώμα ποτιζόταν απ' τα ήσυχα δάκρυά μου.

Μια απρόσμενη συνάντηση...!

Ελευθερία Σταμούλη

Όμως, αυτή η στιγμή δεν διήρκησε πολύ. Ένωσα μια εκτυφλωτική λάμψη να με διαπερνά από την μια άκρη στην άλλη, παίρνοντας μπροστά από τα μάτια μου την μορφή της οπτασίας αυτής. Στην καρδιά μου όμως πρόβαλε να αποτυπωθεί πλήρως η μορφή της και ιδιαίτερα τα εκφραστικά, βαθυγάλινα μάτια της. Το τελευταίο πράγμα που θυμάμαι είναι τα βλέφαρά της να κλείνουν για μια στιγμή και να μου χαρίζει το πολυπόθητο χαμόγελό της.

Ξάφνου, μπροστά μου εμφανίζεται η οικογένεια μου, η οποία με έψαχνε ακατάπαυστα ολόκληρο το απόγευμα, διότι είχαν ανησυχήσει που έλειπα τόσες ώρες. Από τύχη και μόνο θεωρώ ότι με βρήκαν. Εγώ σίγουρα δε θα είχα καταφέρει να βγω απ' αυτό μόνος μου. Ανακουφίστηκαν όταν με αντίκρισαν, αλλήλ βέβαια κανείς τους δεν πίστεψε την ιστορία μου. Μόνο μια φορά, μετά από πολλά χρόνια, ο εγγονός μου, μου είπε ότι, όπως ήξει το παραμύθι που του διαβάζει η μαμά του κάθε βράδυ, η οπτασία που συνάντησα εκείνη τη μέρα ήταν η νεράιδα του δάσους, που η ομορφιά της τυφλώνει όποιον άτυχο ρίξει το βλήμα του πάνω της, επειδή δεν θέλει κανένας να ενοχλήσει τις ψυχές των νεκρών στρατιωτών. Χαϊδεύοντας τα σγουρά του μαλλιά, χαμογέλασα και του απάντησα πως έβλεπα μια χαρά και τίποτα δεν ήταν της φαντασίας μου. Ωστόσο, είμαι σίγουρος ότι κανείς δεν γνωρίζει πραγματικά τι μπορεί αυτό το δάσος να του επιφυλάσσει...

Είναι πραγματικά περίεργο...

Κατερίνα Ρομανένκο

Ελλάδα

Είναι πραγματικά περίεργο το συναίσθημα όταν φτάνει η ώρα και καταλαβαίνουμε ότι έχουμε «τσακωθεί» με τη φύση. Ας βρεθούμε, με τη φαντασία μας για την ώρα, σ' ένα δάσος, ένα κοινό δάσος με τα πουλάκια να κληπαδούν και τη χαρακτηριστική μυρωδιά από τα σάπια φύλλα. Ας περπατήσουμε. Δίπλα μας, ένα πελώριο πλάτανη, και στα κλαδιά ανάμεσα, δυο τρομαγμένα ματάκια να μας κοιτούν, κι απ' την τρομάρα να μασουλήει το πλάσματάκι αυτό την ουρά του. Προχωρώντας, σε στοιχειώνει το πράσινο, σου εμφανίζονται μικρά, μοβ λουλουδάκια και ο ήχος των φύλλων, που χορεύουν με τους παναρμόνιους ρυθμούς του ανέμου, σου φέρνουν το αίσθημα μιας πρωτόγνωρης γαλήνης. Ξαφνικά, καταλαβαίνεις πως κάτι ακούς, και δυο βήματα πιο πέρα ανακαλύπτεις ένα μικρό ρυάκι, που αφήνοντας σταγόνες στα φύλλα που φύτρωσαν δίπλα του, επιτρέπει στον ήλιο να παιδιαρίζει, πετώντας τις ακτίνες του από 'δω και απηλό 'κεί και να μετατρέπει τις σταγόνες σε μικρά διαμαντάκια. Αηλιά ας μην παρασυρθούμε για την ώρα, κι ας επιστρέψουμε σε αυτό που ονομάζουμε πραγματικότητα. Το κέρδος, θα γίνει κτήμα κάποιων ανθρώπων, που θα κόψουν το πλάτανη δίπλα στο οποίο περάσαμε προ ολίγου, για πρώτες ύλες. Εκείνο το πλάσματάκι που μας κοίταζε, θα βρει το θάνατο, ή θα αναζητήσει κάποιο άλλο «σπίτι». Αφήνουμε το κέρδος και περνάμε στον μιμητισμό: «Σε μια ταινία είδα τον Μπραντ να κυνηγάει και μετά να ψήνει επιτόπου το θήραμά του.» Κι ένα σαββατοκύριακο αργότερα, πάμε οικογενειακώς να σημαδεύουμε ανυποψίαστα πλάσματα, με 2-3 εξάλληλο δεν εξαφανίζεται το είδος (!), και να στήνουμε πιν-νικ με μπάρμπεκιου, αφήνοντας πίσω μας καμένη γη και τους σκαντζόχοιρους να περιεργάζονται τα άδεια κουτάκια κόκα-κόλλας. Χάσμα. «Βρε τους προγονόπληκτους, ο προπάππος μου έβασκε γίδια στα βουνά. Εγώ θα κάτω σπίτι να δω ταινία, δεν πάω βόλτα» Μετά από αμέτρητες ταινίες, άπειρα πατατάκια και δέκα χρόνια στον καναπέ, εκείνος ο «προοδευτικός» δεν θα μπορεί πια να «γευτεί» το δάσος, όπως τότε που τα έλεγε. Κι αν δει κι εκείνος την ταινία με τον Μπραντ και πάει να κυνηγήσει και να φάει στη φύση, θα δει τον άλληλο να πετάει τη κόκα-κόλλα και ούτε που θα στραβοκαταπιεί, παρά θα γυρίσει αδιάφορα το κεφάλι. «Σπίτι μου είναι; Ας πετάξει ό,τι θέλει, ποιος τον βλήπει;» Τα παραδείγματα αυτά είναι ελάχιστα, μπορεί και να μην συμβούν σε εμάς η μπορεί και να είμαστε πρωταγωνιστές τους. Όμως ποιο το νόημα να τα εξετάζουμε από οποιαδήποτε οπτική γωνία, αν δε σκεφτούμε πως τα «πρέπει» απέναντι στη φύση, πρέπει να γίνουν «θέλω»;

Ας επιστρέψουμε στο κοινό, όμως γνωστό σε μας πλέον δάσος. Ας μη διακόψουμε τα πουλάκια που κληπαδούν κι ας μη συντελέσουμε στη διάβρωση του εδάφους, για να μείνει για λίγο ακόμα η μυρωδιά των σάπιων φύλλων. Περπατάμε. Πάμε στο ρυάκι με τον ζωντρό, «ανώριμο» ήλιο. Το ποταμάκι σε καλεί να το ακολουθήσεις και περπατώντας, βρίσκεις πετρούλες να πετάς σε αυτό. Εδώ πείστηκε ο ήλιος, δεν θα πειστείς εσύ να παιδιάρσεις με το ποταμάκι; Έτσι λοιπόν περπατάς, περπατάς (...), ώσπου να δεις το ποταμάκι να απλώνεται και να γίνεται ένα σεβαστό ποτάμι. Αφήνεις τα παπούτσια σου σ' έναν κορμό και κάθεσαι στην όχθη μ' ένα βατράχι να σε κοιτάει περίεργα. Κι εκεί που

Είναι πραγματικά περίεργο...

Κατερίνα Ρομανένκο

πας να παρεξηγηθείς με το αδιάκριτο βατράχι, ακούς θόρυβο. Το βατράχι εξαφανίζεται, όμως στην αντίπερα όχθη εμφανίζεται κάτι άλλο. Είναι δυο άνθρωποι, δε σε βλέπουν, και αδειάζουν κάτι βαρέλια, το περιεχόμενό τους μάλιλον, σ' εκείνο το καθαρό νερό. Αφού τα άδειασαν, παίρνουν τα βαρέλια, μπαίνουν στο αυτοκίνητο και φεύγουν. Ας πούμε ότι δεν ξέρεις ποιοι είναι και τι κάνουν, φορές ενστικτωδώς τα παπούτσια σου και προχωράς για κανένα πεντάλεπτο. Εκεί που περπατάς, βλέπεις ένα όμοιο βατράχι να παρασέρνεται, ανάποδα βαλμένο, απ'τα νερά. Υπό αυτές τις συνθήκες του είναι δύσκολο να σε κοιτάξει, μιας και είναι απασχολημένο με το να ετοιμάζεται να αντικρίσει το δημιουργό του. Και τότε σκέφτεσαι αν ένα αδιάκριτο βλέμμα αξίζει μια εκδίκηση «από μηχανής» τόσο σκληρή και βίαιη. Εκδίκηση όχι με το να αντικρίξει το δημιουργό του, μα να Τον αντικρίξει μια ώρα αρχύτερα.

Ας πούμε ότι ήρθε καιρός να φύγεις. Ξεχνάμε τη στεναχώρια μας για το χαμό του αδιάκριτου βατράχου και ψάχνουμε για μονοπατάκι, για να φύγουμε. Περνάμε από σειρές δέντρων, προσπερνάμε τα κούτσουρα, και κάποια στιγμή, καταλαβαίνουμε πως σαν πολλὰ δεν είναι τα κούτσουρα (:), όμως περπατάμε, και θέλουμε να γυρίσουμε. Κάποια στιγμή καταλαβαίνουμε πως δεν περπατάμε χαλαρά, σαν όταν μπήκαμε, μα τρέχουμε να ξεφύγουμε από έναν περίγυρο που μας πνίγει. Τρέχουμε, σκοντάφτουμε, και προσγειωνόμαστε δίπλα σε μια ψόφια, εμφανώς πυροβολημένη καρδερίνα, καρδερίνα που τώρα θα μας κληπαδούσε και θα μας ξεπροβόδιζε. Σηκωνόμαστε, τιναζόμαστε. Πόσο ανόητο είναι να τρέχουμε; Δεν μας κυνηγά κανείς. Πάμε να μαζέψουμε δυο-τρία λουλουδάκια, κι ανάμεσα στα χόρτα βλέπουμε κάτι κόκκινο. Λες, θα διακοσμήσει το μπουκέτο σου. Κι εκεί που καταβάλλεις προσπάθεια να το φτάσεις, αγγίζεις ένα πλαστικό. Μαζεύεις τα χέρια σου με απογοήτευση, δεν θέλεις να συλλήψεις άλλο ανθάκια. Βγαίνοντας, το μονοπατάκι καταλήγει στην άσφαλτο, όπου στη μέση είναι πατημένος, ανατριχιαστική εικόνα, ένας σκίουρος, μ' έναν σταματημένο οδηγό να βλαστημάει την ώρα και τη στιγμή που ο σκίουρος του λέρωσε τα λάστιχα με αίμα. Φρίκη. Αυτός μπροστά σε χαιρετά, γιατί είναι ο συνεργάτης σου, ο οικογενειακός σου φίλος, ο λογιστής σου... Τι να πεις; Πως δε φτάνει που το 'λιωσε επειδή έτρεχε, μα πως δεν του φτάνει που τυχάνει να έχει αίματα που λερώνουν, σαν τα δικά μας; Στιγμές αμχανίας. Ας'το. Μπαίνεις σ'αμάξι σου, πας σπίτι σου, προσγειώνεσαι σ'έναν καναπέ και ξεχνάς ό,τι κι αν έζησες, αφού σε λίγο έχει το επεισόδιο που περιμένες. Αλήθεια, κάπως έτσι δεν είναι τα πράγματα καμιά φορά;

Ανόητο δέντρο που φύτρωσες, ανόητο βατράχι που κολυπούσες στο φυσικό σου περιβάλλον, ανόητα λουλουδάκια που φύτρωσαν εκεί που πέταξες το πλαστικό, κακέ σκίουρε που δεν κοιτάς το δρόμο! Πόσο παράλληλη πρέπει να είναι η πραγματικότητα για να ισχύουν όλα αυτά; Κάποια στιγμή, οι δικαιολογίες γίνονται γελοίες και καταλαβαίνεις πως φταις εσύ που ξέφυγες από τη φύση και τη βλάβη, ο βλάσφημος, κι όχι το ζώο που γεννήθηκε και επιτελεί το σκοπό του. Στο σημείο αυτό ήες τι να κάνεις, κι αν κάνεις, τι σκοπό έχει, αφού μέχρι να πιάσουν τόπο αυτά που ήες, θα έχεις ακολουθήσει το αδι-

Είναι πραγματικά περίεργο...

Κατερίνα Ρομανένκο

άκριτο βατράχι. Όμως πως είναι δυνατόν να μένεις αδρανής, τη στιγμή που ξέρεις πως τα εγγόνια σου θα διαβάζουν για τα δάση σε ιστορικά βιβλία, ήες και είναι μεσαιωνικά παραμύθια, και για να δουν ένα φύλλο, σε 100-200 χρόνια, θα πρέπει να πηγαίνουν σε μουσεία φυσικής ιστορίας; Αυτό κι αν είναι εγωιστικό. Γι' αυτό, ας αναθεωρήσουμε τη συμπεριφορά μας, κι ας στραφούμε στο να βάλουμε ο καθένας μας από ένα μικρό λιθάρκι στο έργο της διατήρησης της κληρίδας και της πανίδας, της περιοχής μας έστω. Γιατί όπως έχουμε ακούσει επανειλημμένα, «τη γη δεν την κληρονομήσαμε απ' τους παπούδες μας, μα τη δανειστήκαμε απ' τα παιδιά μας».

Τόση ώρα μιλώ για εμάς τους αχρείους που δεν κάνουμε τίποτα, όμως αντί να κατηγορούμε ο ένας τον άλλον, πρέπει να περάσουμε στη δράση, και να σκεφτούμε τρόπους πρακτικούς, που ο καθένας μπορεί να εφαρμόζει χωρίς να «διαταράσσει» τη ροή της καθημερινότητάς του. Οι τρόποι είναι πολλοί, για παράδειγμα μπορούμε να περιμένουμε να πετάξουμε τα σκουπίδια μας σ' έναν κάδο, να κάνουμε ανακύκλωση, να βοηθάμε στην αναδάσωση που διοργανώνει ο δήμος μας, να ωθούμε τον δήμο μας να διοργανώσει την αναδάσωση... Άλλα πολλά. Όμως κατά την ταπεινή μου άποψη, τίποτα δεν είναι τόσο σημαντικό, όσο το να καταλάβουμε τη διάσταση του προβλήματος, και να προωθήσουμε το αληθινό νόημα του πόσο σημαντική είναι η διαφύλαξη του περιβάλλοντος, μέσω της εκπαίδευσης, των ΜΜΕ και των πολιτικών. Οι άνθρωποι, που με τόσο σθένος μιλούν για μια κρίση αξιών και του χώρου της οικονομίας, ας αφιερώσουν μια παράγραφο του λόγου τους στα οικολογικά θέματα. Οι γονείς και οι δάσκαλοι, όταν ήνε στα παιδιά τους να μην πετούν κάτω το μπουκάλη, ας ερμηνεύσουν το λόγο, ας ευαισθητοποιήσουν τα μικρά όσο είναι καιρός. Δεν είναι δύσκολο, ούτε θέλει πανεπιστημιακή μόρφωση υψηλού επιπέδου. Με δυο φράσεις, κάποιος μπορεί ν' αγγίξει δυο ανθρώπους, κι εκείνοι οι δυο άνθρωποι με τη σειρά τους άλλους τέσσερις... Έτσι, θα αναπτυχθεί όχι μόνο η σωστή ενημέρωση, μα και η συλλογικότητα, εφόσον οι άνθρωποι θα έχουν ένα σκοπό, ένα κοινό, αυτόνοτο γι' αυτούς σκοπό, που θα συνδέει τις διάφορες ηλικιακές ομάδες, κοινωνικές τάξεις, ακόμα και εθνικότητες. Αλήθεια, πόσο υπέροχο θα ήταν αν δυο απ' τις εκατομμύρια φράσεις που ξεστομίζουμε καθημερινώς, έβρισκαν αντίκρισμα δυο, για να γεννηθεί μια ελπίδα. Πως αλλιώς μπορούν να συσχετιστούν τα δάση με τις ζωές μας, αν δεν προβάλλουμε μια σχέση άρρηκτη, που να προσφέρει αρμονία στον εαυτό μας και τον συνάνθρωπό μας; Αλλιώς δύσκολα μπορούν, όμως με δυο φράσεις, ένα παραμύθι στο παιδί και την προβολή ενός καλύτερου αύριο όχι σαν επιστημονική φαντασία, μα σαν εύκολος, με λίγες θυσίες στόχος, είναι κάτι προσιτό σε όλους μας. Γιατί, ας μην κρυβόμαστε, από τα δάση προήλθαμε και χάρη στα δάση ζούμε, δεν ταυτίζονται με τις ζωές μας τα δάση, πολύ απλά, είναι οι ζωές μας.

Έργα μελών εκτός διαγωνισμού

Θέατρο

Theatre Teatro

Στην αγκαλιά της φύσης

Ευαγγελία-Αγγελική Πεχλιβανίδου

Θεσσαλονίκη, Ελλάδα

(θεατρικό έργο για
(και με) μικρά και μεγάλα
παιδιά)

pechla@sch.gr

ΠΡΟΣΩΠΑ

- Παππούς
- Γιαγιά Αυγή
- Μπαμπάς
- Μαμά
- Υπηρέτρια Διαμάντω
- Αγόρι
- Κορίτσι
- Πλάτανος
- Θυμάρι
- Αγριάδα
- Τριανταφυλλένια
- Χαμομήλι
- Ρίγανη
- Δυόσμος
- Ανεμώννα
- Τσουκνίδα
- Λεμονιά
- Ανθένια
- Τριζόνι
- Κατσικούλα
- Πειρασμούλης Α΄
- Πειρασμούλης Β΄
- Γάτος - Γατούλα
- Μηλιά
- Προβατάκι
- Αγελάδα
- Σκύλος
- Κόττες
- Δασκάλα και 8 μαθητές

(Μπορούμε να βάλουμε και άλλα βότανα, φυτά και ζώα, εάν θέλουμε να πάρουν μέρος και άλλα παιδιά και αυτός είναι ο στόχος μας ή και να τα προσαρμόσουμε στους ηθοποιούς που έχουμε. Στο τέλος του θεατρικού έργου, υπάρχουν σχετικά βοτανοποιημάτια).

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ

(Η οικογένεια βρίσκεται στο σπίτι. Όλοι αισθάνονται ότι δεν μπορούν να αναπνεύσουν, είναι κουρασμένοι, αγχωμένοι, νευριασμένοι. Πρέπει να φανεί ότι το περιβάλλον, το φορτωμένο σπίτι, η τηλεόραση και οι θόρυβοι τους κούρασαν αφόρητα. Έχουν σχεδόν αποφασίσει να φύγουν απ' την πόλη και να ζήσουν στην εξοχή).

Παππούς

Είμαι ο γέρος ο παππούς
Δεν αντέχω πια στην πόλη
Όλοι θα πνιγούμε, όλοι
Εσύ, Άνθρωπε, ακούς;
Πάρτο απόφαση και όλα
τα υπάρχοντά σου πάρε...

Γιαγιά Αυγή (κρατάει τσουβάλι και το γεμίζει με πράγματα)

-Όλα; Τι μας λες, μωρέ ξερόλα!

(στο κοινό)

Μην ακούτε τι σας λίει
Τα απαραίτητα μονάχα
βάλτε μέσα στο σακούλι
Φτάνει πια να 'μαστε όλοι
των πραγμάτων μας οι δούλοι.
Ξέχασα να συστηθώ:
Είμαι η Γιαγιά Αυγή
που ξυπνώ πρωί πρωί.
Γιατί όποιος δεν ξυπνάει
Κι ύπνο ως το μεσημέρι
άδεια μένει η κοιλιά του

Στην αγκαλιά της φύσης

Ευαγγελία-Αγγελική Πεχλιβανίδου

κι αδειανό θα 'ναι το χέρι.
Αχ! Να ξέρετε, παιδιά μου
Πρωί βάζω την ποδιά μου
Και σκουπίζω, ξεσκονίζω
ράβω , πλήνω και μπαλιώνω
κι ετοιμάζω το φαί ...

Μαμά

(κρατάει ξεσκονιστήρι)
- Α! μα! πια! Φτάνει ως εκεί.
Κι αν πω κάτι , θα μου πούνε.
Είμαι τρελλονευρική.
Ε! μα ! πλήρον δεν ορίζω
Όλη μέρα συγυρίζω
Είν' τα νεύρα μου σμπαράλια
Λες και κάθομαι όλη μέρα
Κουβεντούηλα και...αέρα
Όλα μου τα κάνουν χάλια
Και γω τρέχω πάνω κάτω
χέρια και μυαλά στην τσίτα
κι απ' την κούραση το σώμα
έχει γίνει σκέτη πίττα.
(πέφτει σε μια πολυθρόνα κουρασμένη)

Υπηρέτρια Διαμάντω (κρατάει φαράσι

και σκούπα και απευθύνεται στο κοινό
σιγανά)
Και μπαγιάτικη πολύ...
Ξέρετε αυτή ποια ήταν;
Η κυρά μου η παχουλή.
Και εγώ η καημενούηλα
όλη μέρα πέρα δώθε,
χωρίς μία παρεούηλα,
με μια σκούπα και φαράσι.
Είμαι της οικογενείας,
(στο κοινό), έτσι ήεν μετά μανίας,

αηλιά μόνο στις δουλειές
Κι από την πολληή τρεχάηλα
θα μου φύγει το καφάσι.
Όμως, μάθετε πως, είμαι
και γεμάτη πονηριές.
Όλα θέλω να τα ξέρω
Κι αν μιλούνε στα κρυφά
εγώ στ' αλήθεια υποφέρω.
Δε μπορώ τα μουσικά.

Είμαι η Αρχικουτσομπόηλα
ήεν' αντί για τ' όνομά μου
κι είν' τιμή μου και...μαγκιά μου
όηλα να τα ξέρω , όηλα.

Μπαμπάς

-Διαμαντένιασασα, Αδαμαντίασασα, βρε
Διαμάντωωωω
Έηλα 'δω

Υπηρέτρια

-Τι φωνάζεις και φωνάζεις
Έφτασα αφεντικό!

Μπαμπάς

-Πάρ' τις κούτες , τα χαρτόνια
Πέταξε τα πηλαστικά
Πέταξε ό,τι από χρόνια
δεν το χρησημοποιούμε πια.

(στο κοινό)

Αγοράζουν κι αγοράζουν
και στοιβάζουν, δεν πετούν
Τι αχόρταγες γυναίκες!
τα ήεφτά πως τα χαηούν!

Στην αγκαλιά της φύσης

Ευαγγελία-Αγγελική Πεχλιβανίδου

Φτάνει πια τέτοια σπατάλη!
Τέρμα οι κάρτες, τα τεφτέρια!
Τώρα εγώ πια τη σκυτάλη
του σπιτιού θα 'χω στα χέρια.

Υπηρέτρια (στο κοινό)

-Εγώ, την πάσα αλήθεια θα σας πω
Τρελαίνομαι, από χαρά εννιώ,
στη φύση που θα πάμε,
κι αυτό βέβαια γιατί δε θα παιδεύομαι
όλο το σπίτι κάθε ώρα και στιγμή
να καθαρίζω,
να σκουπίζω,
να σφουγγαρίζω,
να τακτοποιώ, ουφ!
να τακτοποιώ,
να τακτοποιώ,
να τακτοποιώ, (επαναλαμβάνει σα να έχει
κολλήσει η βελόνα)...

Μπαμπάς

- Διαμάντωωωω, πάλι χάθηκες στις σκέψεις
Το πήρα απόφαση επιτέλους σταθερά
θα αφήσουμε την πόλη, τη βαβούρα
τη μόλυνση, την νχορύπανση, τους ρύπους
Και θαρρετά
καινούργια θα αρχίσουμε ζωή με τα παιδιά.

Υπηρέτρια

-Ωχου, για δείτε, σε δυο χτύπους,
πάλι θα αρχίσει η συζυγική φαγούρα,

Μαμά

- Τι είπες μόλις, σύζυγέ μου;
που νομίζεις ότι είσαι συ ο αφέντης μες στο
σπίτι.

Κι η γυναίκα αποφασίζει, να το ξέρεις,
αρχηγέ μου.

Υπηρέτρια

Τι σας έλεγα εγώ;
Θε ν' αρχίσουμε χορό;

Γιαγιά

Τώρα πρέπει να επέμβω
πριν ανοίξει καμιά μύτη
και διαλύσουνε το σπίτι
Πρέπει πάντοτε κι οι δυο μαζί να
αποφασίζουν.
Είν' των δυο τους η ζωή να το γνωρίζουν.
Πάντοτε όλοι μαζί να συμφωνούνε
σαν καινούργιες αποφάσεις ξεκινούνε.
(στο γυιό και τη νύφη της)
Σκεφτείτε το ξανά οι δυο, παιδιά μας
μαζί σας πάντα θα 'μαστε και μες
Θα 'στε μ' αγάπη μες στην αγκαλιά μας.
Εμείς για σας και σεις για μας,
στηρίγματα ζωής.

Τραγούδι (ακούγεται)

**Κι έτσι ξεκίνησαν μαζί συζήτηση ζωής
ν' αποφασίσουν αν μπορούν να ζήσουν
σ' άλλη γη.**

**Κοίταξαν μπρος και άνοιξαν στο μέλλον
άλλο δρόμο**

**Πήραν μ' ελπίδα λιγοστά υπάρχοντα
στον ώμο**

**και κίνησαν με το όνειρο για σπίτι και
για στρώμα**

**να βρουν και να ριζώσουνε σ' ένα
καινούργιο χώμα.**

(Βγαίνουν απ' τη σκηνή)

Στην αγκαλιά της φύσης

Ευαγγελία-Αγγελική Πεχλιβανίδου

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΗ

(Αλληλαγή σκηνικού. Η φύση παντού. Δέντρα και φυτά και ζώα, άλληλα σταθερά όπου μιλούν μόνο οι ηθοποιοί που είναι στον κορμό με τα χέρια σαν κλαδιά, άλληλα, τα φυτά όπου οι ηθοποιοί μπορούν και κινούνται λίγο, και κάποια ζώα.

Μπαίνει η οικογένεια, η οποία στήνει στη μέση ένα φράχτη ξύλινο σαν αυλή και πέφτουν να κοιμηθούν επάνω στα σακιά τους.

Ακούγονται ήχοι του δάσους και της εξοχής - τριζόνια, πουλιά, θρόισμα δέντρων, νερό που κυλά – με απαλή μουσική υπόκρουση.

Η φύση γύρω γύρω ξυπνά σιγά σιγά.

Σημείωση: Όταν θα παίζει η οικογένεια, η φύση θα παραμένει ακίνητη και όταν θα παίζει η φύση η οικογένεια θα παραμένει ακίνητη σαν κάδρο).

Πλάτανος

-Είμαι ο τρανός ο πλάτανος
κι είμαι ευτυχισμένος τόσο
ήρθαν δίπλα στην αυλή μου
επισκέπτες απ' την πόλη
και 'γω μέσ' απ' την ψυχή μου
την σκιά μου θα τους δώσω
να 'φχαριστηθούνε όλοι.

Θυμάρι

-Το θυμάρι είμαι εγώ
Με χαρά θα τους χαρίσω
Λίγη από την αρχοντιά μου
Και θα το μοσχοβολήσω
Το φαΐ απ' τη μυρωδιά μου.

Αγριάδα (τριγυρίζει θυμωμένη)

-Πω, πω, πωωω! ήρθαν παιδιά!
Θα μου μπηξούν τα μαλλιά

Θα χαλάσουν το χαλί μου
πού 'στρωσα πάνω στη γη μου.
Κοίτα, όλοι τους χαρά
πού 'χουν μέσα στην καρδιά!

Τριανταφυλλένια

Η τριανταφυλλένια είμαι εγώ.
Για εμέ τρελαίνονται, για ιδές!
Σε γάμους και σε εκκλησιές
στολίδι είμαι ακριβό.
Κόκκινη, ροζ, κίτρινη αν θες
Είμαι της Άνοιξης παιδί αγαπημένο
Και στην αγάπη με αγάπη χαρισμένο.

Αγριάδα (ειρωνικά)

Χμ! Αν την πιάσεις θα δαγκώσω
Με τ' αγκάθια της κρυφά θα σε πληγώσει.

Χαμομήλι

Το χαμομήλι είμαι εγώ το ταπεινό
Είμαι δικό σας καλοκαίρι και χειμώνα
Και είμαι στις αρρώστιες γιατρικό
Μέσα στις φύσης θα μας βρείτε τον ανθώνα.

Ρίγανη

Και γω η ρίγανη την όρεξη που ανοίγω
Στον κάμπο, στο βουνό για να με βρεις
χρειάζεται να ψάξεις μόνο λίγο
Μοσχοβολώ όπου σταθώ,
θα μ' οσφρισθείς.

Ανεμώνη

Η άγρια είμαι ανεμώνη
Είμαι όμορφη και ντροπαλή
Στη γης κοιμάμαι το χειμώνα
Μα σαν η Άνοιξη προβάλλει

Στην αγκαλιά της φύσης

Ευαγγελία-Αγγελική Πεχλιβανίδου

ανθίζω με χαρά μεγάλη.
Άνθος του Πάσχα με ήεν πολλοί.
Διώχνω απ' τα μάτια τη φλεγμονή.

Αγριάδα (μονολογεί)

Όλο παinueύονται οι... κρύες.
(με περηφάνια)
Μμ! Κοίτα το πράσινό μου χρώμα!
Πρασινίζω όλη τη φύση, όπου δείτε
Κι όπου πάτε
Στα πιο άγρια τα μέρη θα με βρείτε
Με πατάτε.
Μα τις ρίζες μου συλλήγουν
Και τις βράζουν και τις πίνουν
Και προβλήματα από πέτρες
Στον οργανισμό τα σβήνουν.

Τσουκνίδα

Αχ! Αγριάδα πονηρή!
Άσε επιτέλους τις κακίες.
Κλείσε το άχαρό σου στόμα.
Ελπίδα με το χρώμα δίνεις
Χαρίζεις τ' όμορφό σου στρώμα.
Μα, παραδέξου, δεν αφήνεις
κανέναν σε... χλωρό κληρί.

Αγριάδα

Πάντα στα πόδια μου σε βρίσκω
Όλο γκρινιάζεις, κουτσομπόλα,
Νομίζεις πως τα ξέρεις όλα
Είσαι και η πρώτη η κακίστρω.
Εσύ που όλους τους τσιμπάς

Τα φυτά

Χμ! Είπε ο γαίδαρος τον πετεινό κεφάλια

Τσουκνίδα

Άσ' τα λόγια τα πολλήλα και τα μεγάλα
Όλο τον κάμπο θες εσύ να κατακτάς.
Κοίτα και εμένα την κακομοίρα
Φυτρώνω εδώ και εκεί, όπου λάχει
Κι όμως στον ήλιο πάντα έχω μοίρα
σαν το στρατιώτη είμαι στη μάχη.
Φοβούνται όλοι να με ακουμπάνε
αηλιά όσοι ξέρουν με αγαπάνε
Ζιζάνιο όλοι με νομίζουν
αηλιά όμως είμαι θείο δώρο
για όσους έχουν αναιμία
Πρώτο για την κυκλοφορία.,
για τα προβλήματα στομάχου,
για σάκχαρο και για τοξίνες
Θαυματουργές όλες μου οι ίνες
Για την υγεία τους είμαι η ασπίδα
Μάθετε όλοι! Είμαι η τσουκνίδα.

Παππούς (ξυπνάει και σηκώνεται)

Αχ! Τι ύπνος ήταν τούτος
Μες στην όμορφη εξοχή!
Ξύπνα γύρω σου και δεσ
πως γηλυκά ξυπνά η μέρα
και με την ψυχή σου πεs
σ' όλους και όλα: «Καλημέραααα»

(στο κοινό)

Δε μου ήτε σεις, παιδιά
Λέτε σ' όλους Καλημέρα;
(τα παιδιά απαντούν φυσικά Ναι)
Δε σας άκουσα καλά (ξαναπαντούν)
Μηράβο! Πάντα να 'χετε στο νου
Πως η κάθε Καλημέρα
είναι του καηλού Θεού.

Στην αγκαλιά της φύσης

Ευαγγελία-Αγγελική Πεχλιβανίδου

Γιαγιά

Και ακόμη η Καληνύχτα με φιλιά
στα αδέρφια , στους γονείς.
Στους παππούδες μια αγκαλιά!
Θα 'στε τα αγγελοΐδια μας εσείς.

Τραγούδι (όλοι μαζί)

**Τι ωραία να ξυπνάς μες στη φύση το πρωί
ν' αναπνέεις πεντακάθαρο αέρα
Κι όλη γύρω να κοιτάς
σαν μια οδόδροση πηγή
να σου λένε με ειρήνη «Καλημέρα»**

Μπαμπάς

Θα φυτέψουμε ρουλιούδια
στη μεγάλη μας αυλή
να ομορφύνει η ζωή μας
μες στη στολισμένη γη.

Μαμά

Έλα, ροζ τριανταφυλλίτσα, δίπλα εδώ,
να σε αγγίζω,
να μοσχοβολιάς τριγύρω,
να σκορπίζεις ομορφιά.

Μπαμπάς

Και εγώ θα σε κλαδεύω,
πάντοτε θα σε ποτίζω

Μαμά

Τα εκατοπέταλά σου θα τα βάζω σε γλυκά.

Αγόρι

Πως μου αρέσουν τα γλυκά
που η μαμά και η γιαγιά
Με τα φρούτα και μ' αγάπη ετοιμάζουν.

Κορίτσι

Λίγες έχουθε θερμίδες και είναι πιο υγιεινά
Και τι χρώματα! Αχ! Πως μας δελεάζουν!

Παππούς

Α! να κι ο Θύμος ο κοινός
ή το πιο γνωστό Θυμάρι.
Για βήχα και για πυρετό,
Για το στομάχι που πονά,
Για φαγητό, για τα μαλλιά,
Αρθρική, ρευματικά...
Μεσ στα βουνά μικρός μικρός
Αηλιά γεμάτος χάρη

Μπαμπάς

Δέντρα θα φυτέψω καρποφόρα
που τη γη μας με αγάπη θ' αγκαλιάσουν

Μαμά

Και στο κρύο ή τη ζέστη ή τη μπόρα
με καρπούς θα μας χορτάσουν.

Μπαμπάς

Αχλαδιές, μηλιές, καρύδια και κεράσια
Φρούτα τόσα , πορτοκάγια , μανταρίνια

Μαμά

Πάντα θα 'χω να γεμίζω τα καφάσια
Θα μου δώσουν βιταμίνες και υγείααααααα!
-τι θα μου δώσουν, παιδιά;
(γίνεται διάλογος με το κοινό-παιδιά για τις
ωφέλειες των φρούτων)

Παππούς

Θα φυτέψουμε ένα τόσο δα αμπέλι
για να έχουμε σταφύλια και κρασί

Στην αγκαλιά της φύσης

Ευαγγελία-Αγγελική Πεχλιβανίδου

και οι φίλτες μου οι μέλισσες το μέλι
θα μου δίνουν να 'χω βράδυ και πρωί.

(παιδιά **Μελισσούλλες** τρέχουνε γύρω
και τραγουδούν)

Με πουλούδια θα γεμίσει
όλη η καθαρή η φύση
Και θ' αρχίσει το μελίσι
γύρη, νέκταρ να τρυγήσει
που σε νέους και σε γέρους θα χαρίσει.

(Ακούγεται το τραγούδι *Το Μελισσόχορτο*)

**Αχ , Μελισσόχορτο,
Μελισσοβότανο,
Αγριομέλισσα
Και Μελισσάκι!
Πόσο λατρεύουμε
Τ' άνθη σου οι μέλισσες..
(Συνεχίζουν το τραγούδι οι μεγάλοι)
Μέλι μας κάνουνε
Με πλιο μεράκι!
Τ' άνθη , τα φύλλα σου
Καταπραΐνουν
Όλο το σώμα μας,
Νεύρα, μυαλό.
Πόνους και άγχος
Μας τα απαλύνουν
Κι είσαι επί πλέον
Τωνωτικό!**

Γιαγιά (βάζει-φυτεύει φυτά στην αυλή τους
και τους λέει ποιήματα)
Λίγο δυόσμο στη γωνιά.
Άνηθο και μαϊντανό.
Φρέσκα , μοσκοβολιστά.

Να γεμίζουν βιταμίνες
νοστιμιά το φαγητό.
Στο βήχα το καλύτερο
Στους μυϊκούς τους πόνους.
Μάραθο, μαραθάκι μου
Να ζήσεις χίλιους χρόνους.
Την πιο όμορφη τη θέση
έχεις πάντα στην καρδιά μου
Όμορφε , μοσκοβολήνιε,
πράσινε Βασιλικέ μου
Στις 'κκλησιές μας αγιαστούρα,
πρώτο και στη μαγειριά μου.
Στις αυλές μας πηλούσιος είσαι,
πάντα πρώτος, εκλεκτέ μου!

Δυόσμος (με καμάρι)
Το κεφάλι σας αν πονάει
Κι έχετε τόσο πυρετό!
Κρυολόγημα και βήχας
Άγχος αν σας τυραννάει
Ή και τάσεις για εμετό.
Νευραλγία και αϋπνία
Πέτρες, άμμος στη χολή σας
Που σας φέρνουν δυσπεψία.
Βάλτε μέσα στη ζωή σας
Όλα τα καλά του κόσμου.
Γίντε μέγας «φαν» του δυόσμου.

**Ο Παππούς και η Γιαγιά τραγουδούν
και φυτεύουν βότανα**

**Εδώ τα ωραία βότανα
Χίλια καλά που κάνουν
Άιντε , άιντε, χίλια καλά που κάνουν
Πόνους κι αρρώστιες γρήγορα
Και φυσικά που γειάνουν**

Στην αγκαλιά της φύσης

Ευαγγελία-Αγγελική Πεχλιβανίδου

Άιντε, άιντε και φυσικά που γειάνουν.

Ανοιξέτε τα μάτια σας

Δείτε τι σας συμφέρει

Άιντε, , άιντε, δείτε τι σας συμφέρει

Ψάξτε τριγύρω κι έβρετε

Πόσα η φύση φέρει

Άιντε, , άιντε, πόσα η φύση φέρει

Πλούσια η Ελλάδα μας κερνά

Βότανα χίλια δύο

Άιντε , άιντε, βότανα χίλια δύο

Μαζέψτε , βράστε, φάγετε

που είναι δώρο θείο

Άιντε, , άιντε, που είναι δώρο θείο

Ραδίκια κι αγριόχορτα

Τσουκνίδες και θυμάρι

Άιντε, , άιντε, τσουκνίδες και θυμάρι

Όλα τα έχει η φύση μας

Πάρτε το πια χαμπάρι

Άιντε, , άιντε, πάρτε το πια χαμπάρι

Παπούς

Εδώ θέλω να φυτέψω μια πορτοκαλιά

Για να μου δίνει χίλιες βιταμίνες

Η καλύτερη στη γρίπη,

στην εξάντληση γιατρεία

Και δίπλα μια μανταρινιά

που 'ναι αδελφές και φίλες.

Λεμονιά (μπαίνει κλαίγοντας)

Πάλι με ξέχασαν εμέ τη λεμονιά

Κι όμως αν και ξυνούλα νοστιμίζω

τα πιο πολλιά σας φαγητά.

Και τα γλυκά

Χρόνο πολλύ τα συντηρώ.

Σας δυναμώνω , σας δροσίζω.

Παπούς

-Ξέρετε παιδιά ποια άλλα αδέλφια και

ξαδέρφια έχει η πορτοκαλιά;

(Τα παιδιά απαντούν βοηθούμενα απ' τους
ηθοποιούς - λεμονιά, γκρέιπ φρουτ...)

Γιαγιά

Κι όταν θα 'ρθει ο χειμώνας μπρος στο τζάκι

Θα καθόμαστε τριγύρω μαζεμένοι

Θα του πλέκω του παπούλη ένα σακάκι.

Μια ωραία οικογένεια ενωμένη!

Αγόρι (τόση ώρα δείχνει ότι βαριέται)

Δε μπορώ να ζω, σου λέω

Χωρίς το κιντό μου

Μέρα νύχτα εγώ θα κλαίω

Θα πεθάνω , σου το λέω

Χωρίς φίλους και καζούρες

Τι θα κάνω όλη μέρα

Θα σου κατεβάσω μούρες...

Πειρασμούλης Α΄

(σαν καλλιχαντζαράκι)

(στο αγόρι)

Φύγε κι έλα πίσω εδώ

Όλοι οι φίλοι σε προσμένουν

Οι καζούρες ν' αρχινίσουν

Και οι σκανταλιές να... σκίσουν.

Αχ! Τι φίδι μ' έχει ζώσει,

Έλα, κι έχει μαραζώσει

το παλιό σου κιντό.

Στην αγκαλιά της φύσης

Ευαγγελία-Αγγελική Πεχλιβανίδου

Το κορίτσι

Τι θα κάνω όλη μέρα δίχως φίλες και TV;
Για τα tops , τα CD singles ποιος θα με ενημερώνει;
Τα κουτσομπολιά όλη μέρα από πού θα τα μαθαίνω;
Το computer θα μου λείπει , και , αλήθεια, με πληγώνει
Που στο chat δε θα μπορέσω με τους φίλους μου να μπαίνω...

Υπηρέτρια

Chat, chat, chat όλο βλακείες με τις ώρες συζητάει
Κάνει φίλους που δεν ξέρει , με τα πλήκτρα της μιλάει...

Κορίτσι

Τι θα κάνω όλη μέρα;
Με τις κούκλες μου θα παίζω;
Και η Μπάρμπη μου που είναι στα παλιά μαθημένα, θα μου κλαίει η καμμένη.
Τα ωραία της στολίδια και τα ρούχα που αστράφτουν θα χαλάσουν, θα σχιστούνε.
Πώς θα ζήσει, πού θα πάει;
Κι όπως θα 'ναι ηρωμένη το μαράζι θα τη φάει.

Πειρασμούλης Β' (στο κορίτσι)

Φασφουντάδικα , μπαράκια
Καφετέριες, δρομάκια
Τα παλιά σου φιληράκια
Περιμένουνε να 'ρθεις
Ξέχνα φύση και αγέρα
Ζώα, έντομα, πουλιάκια

Κι αποφάσισε μια μέρα
Πίσω πάηι να βρεθείς.

Υπηρέτρια (μονολογεί)

Πρέπει να βρω μια φιλενάδα
Να... θάβουμε κάποιους εν τέλει
Α! Θαρρώ το βρήκα!
Η πράσινη εκείνη αγριάδα
Έχει γεμίσει τη... φαρέτρα της με βέλη.

Αγριάδα (μονολογεί)

Άκουσα πως τηνε λένε Διαμαντένια
Μα το όνομα κι αν έχει,
την αλήθεια να τη λήμε,
λείπει η χάρη
Και αν κατάλαβα, η μόνη της η έννοια
Αυτή η γλωσσίσσα της, αχ!
ποιόν θα πρωτοπάρει.

Υπηρέτρια (μονολογεί)

Μ' αρέσει αυτή η πρασινούλλα
Πού 'ναι λιγάκι και ...ξυνούλλα
(στην αγριάδα)
Να δεις που θα τα χάσουν όλα
Αυτά που οι πειρασμούληδες τους λένε.

Αγριάδα

Ναι , θα τη χάσουνε τη ...φόλλα
Κι έπειτα θα 'ναι αργά να κλαίνε.

Υπηρέτρια

Κοίτα τον, τον πονηρούλη
και τον άλλιο πειρασμούλη

Αγριάδα

Κοίτα πως θα καταφέρει
στα νερά του να τους φέρει.

Στην αγκαλιά της φύσης

Ευαγγελία-Αγγελική Πεχλιβανίδου

Υπηρέτρια

Δεν πειράζει. Πιο καλή
με λιγότερη δουλειά.
Αν θα φύγουν τα παιδιά.

Αγριάδα

Δίκιο έχεις. Και εγώ θα ψυχάσω.
Όλη μέρα στο γρασίδι
Με τaráξαν στο παιχνίδι.
Τα μαλλιά μου αχ! να τα σιάσω.

Τα ζώα και τα φυτά (τραγουδί)

**Κάτι πρέπει να σκεφτούμε και γοργά
Να φυλιάξουμε τα δόλια τα παιδιά
Απ' τους τόσους πειρασμούς
που τα πλανεύουν
Κι απ' τους στόχους τους μακριά τα
παγιδεύουν.**

(απομονώνουν τους πειρασμούληδες και
τους βγάζουν έξω
με τα παρακάτω λόγια):

Φύγε πειρασμούλη , στρίβε
Δε σ' αρέσει που είναι μέσα στη γαλήνη
Κοίτα πως αρχίσαν, τα καμμένα, να ηρεμούν
Δε σ' αρέσει να κερδίζει η ειρήνη .
Θέλεις τ' άσχημα παντού να κυβερνούν
Φύγε, φύγε, πειρασμούλη, τώρα , στρίβε
Η αγάπη κι η ομορφιά πάντα κερδίζει
Και εσένα από τον θρόνο σε γκρεμί ι ι ι ζει.
(τους πετάν έξω). (Τα ζώα και τα φυτά
παρηγορούν και κάνουν παρέα τα παιδιά)

Ανθένια

Κοίτα, είμαι εδώ για σένα
Φίλη μοσχοβοηιστή.

Δεν θα ζεις μέσα στο ψέμα
με μια φίλη αληθινή.
Εγώ είμαι η Ανθένια
κι έχω γύρω μου ρουλούδια
που μοσχοβοηούν γλυκά
και η μοναχή μου έννοια
να 'ναι η γη χαράς τραγούδια
με ηρεμία και δουλειά.

Κατσικούλα

Έχω μια φίλη πολύ γλυκειά
κι είμαι χαρούμενη και ευτυχισμένη
Τι ωραία που είναι μαζί παιδιά
Τι ωραία ! να 'μαστε αγαπημένοι!
(ρωτάει το κοινό)
Δεν είναι ωραία, παιδιά;

Κορίτσι

Κατσικούλα μου καλή
Με τα μάτια τα μεγάλα
Έλα μες στην αγκαλιά μου.
Θα σου δώσω εγώ φαί,
θα σου δώσω τα φιλιό μου
και συ θα μου δώσεις γάλα.

Αγελάδα

Είμαι εγώ η αγελάδα με τα μάτια τα μεγάλα
Κάθε μέρα όλο το χρόνο φρέσκο θα σας
δίνω γάλα.

Τριζόνι

Είμαι το τριζόνι, τριζονάκι
τριζ, τριζ, τριζ
Και της νύχτας είμαι το ανδονάκι
Τριζ, τριζ, τριζ
Όλο ανέμελα γελάω

Στην αγκαλιά της φύσης

Ευαγγελία-Αγγελική Πεχλιβανίδου

και σφυρίζω
Τριζι, ζιζι, ζιζι
Την χαρά σ' όλους σκορπάω
Και τους νανουρίζω
Τζιρι τζιρι τζιρι τζι.
Τζιρι, τζιρι, τζιρι ,τζι.
Αγόρι (χαρούμενο)
Φίλους όσους θέλω έχω
κι ούτε πια παρακαλώ
να μου κάνουνε παρέα.

Κορίτσι

Τα τζιτζικια, τις κοττούρες,
Τα κατσίκια, τα τριζόνια.

Αγόρι

Τους παλιούς δεν τους αντέχω
ή , αηλιώς, πια «δεν τους πάω»
Νοιώθω τόσο εδώ ωραία!

Κορίτσι

Δεν υπάρχουν ...κακιούρες
Και ειρωνείες, ούτε...ψώνια.

Η οικογένεια (όλοι μαζί)

Είμαστε τώρα ελεύθεροι στη φύση
Κόψαμε τις βαριές τις αλυσίδες
Ξεχάσαμε κακίες, δόλους, μιση.
Χτίζουμε τη ζωή απ' την αρχή
Της φυλακής του διαμερίσματος τους τοίχους
Πίσω αφήσαμε μ' ελπίδες
Παρέα με αγνούς κι ωραίους ήχους
Που η φύση μας χαρίζει με στοργή.

Τραγούδι (ακούγεται)

Κι έτσι αρχίνησε το παραμύθι
Μεσ στην αγάπη και ηρεμία
Γη και άνθρωποι μια ιστορία
Γέμισαν με χαρά τα στήθη
Και η ζωή τους ευηλογία.

Τραγουδούν Όλοι μαζί

Το μέλλον θα το κτίσουμε μαζί
Παίρνεις και δίνω, παίρνω , δίνεις.
Άνθρωποι, φύση, μια πυγμή
Όλοι με αίσθημα ευθύνης.

Αγάπη δίνεις, καρπούς εγώ

Καλημεριγούμε την ελπίδα
Ο ένας στον άηλο σεβασμό
Ο ένας στον άηλο η ασπίδα (δισ)

ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ

(Ο ήλιος ανεβαίνει σιγά σιγά. Τα παιδιά και η δασκάλα έρχονται εκδρομή στο δάσος.)

Δασκάλα

Τρέξτε, παιδιά μου, εδώ
Παίξτε στην όμορφη φύση
Κι ας στήσουμε αγάπης χορό
Χαρείτε ο ήλιος πριν δύσει.

Παιδί 1

Έλα, βρε φυτούκλα, εδώ
Φυτά (ανατριχιάζουν)
Μηρρρρ! Πώς μιλάνε έτσι για μας

Παιδί 2

Άκου φίλε! Μου τη σπας!

Στην αγκαλιά της φύσης

Ευαγγελία-Αγγελική Πεχλιβανίδου

Παπούς

Να τα ακούω δε μπορώ

Παιδί 3

Τι μας λέει η δασκάλα

Παιδί 4

Θα τα «πάρω στο κρανίο»

Παιδί 5

Προτιμώ με μία μπάλα

ή και με το κινητό

Παιδί 6

-τι χορό και αηδίες-

Παιδί 7

Να ξεχάσω το θρανίο.

Παιδί 8 (ειρωνικά)

Δέντρα, φύση και βλακείες.

(Οι άνθρωποι και τα φυτά που είναι ακίνητα σαν κάδρο, ανασκώνονται στις ατάκες τους)

Κάποιο φυτό

Μες στους ρύπους γεννημένα

Αγνοούν πόσα αγαθά

Μπορούν να 'χουν από μένα.

(Όλα τα άλλα φυτά λένε ένα - ένα)

Κι από μένα...

κι από μένα...

κι από μένα...

Παιδί

Κοίτα δέντρο! Τι κορμός!

Θα χαράξω τ' όνομά μου.

Πηλατώνι

Αχ! Πονώ! Τι σπαραγμός!

(Ένα παιδί κόβει ένα λουλουδάκι –τραβά την τριανταφυλλιά και εκείνη πέφτει-)

Γιαγιά

Πάει η τριανταφυλλιά μου!

Δασκάλα

Μην πετάτε τις σακκούλες

Μπαμπάς

Κρίμα δεν καταλαβαίνουν!

Γιαγιά

Κυνηγάν τις κατσικούλες

Δασκάλα

Μη τις κόκα κόλλες κάτω

Μαμά

Και οι κόττες ανεβήκαν

Απ' το φόβο σε μια βάτο.

Γιαγιά

Τα λυπάμαι τα καπμένα

Πότε θα ξυπνήσουν πια

Με τα μάτια είναι στραμμένα

Μοναχά στα κινητά.

Μαμά

Δεν τους νοιάζει η φύση γύρω

Δεν τη νοιώθουνε σα φίλο

Κι ούτε νοιώθουνε το μύρο

Που σκορπά το κάθε φύλλο.

Στην αγκαλιά της φύσης

Ευαγγελία-Αγγελική Πεχλιβανίδου

Αγόρι

Μας κοιτούνε μα είναι τόσο
Μεσ στον κόσμο τους χαμένοι

Κορίτσι

Δεν καταλαβαίνουν πόσο
Ζούμε εμείς ευτυχισμένοι.
(ένα - ένα βγαίνουν τα παιδιά αδιάφορα και
κάνοντας ζημιές)

Δασκάλα

Με τρελλάναν τα θηρία.
(στα παιδιά θεατές)
Έτσι κάνετε και σεις (παιδιά)
Στην καλή σας την κυρία;
Δεν τους νοιάζει, δεν προσέχουν
Και όπως πάνε δε θα έχουν
(στα παιδιά θεατές)
Τι δεν θα έχουσε παιδιά;
Τι δεν θα έχουσε όλοι μας αν δεν
προσέχουμε;
(πράσινο, καθαρή ατμόσφαιρα,
οξυγόνο, κλπ)
Πρέπει πίσω τους να πάω
Κρίμα! Τι αδιαφορία!
Μα εγώ θα προσπαθώ
να αηλιάξουν νοοτροπία
(βγαίνει η δασκάλα)

Γάτα

Μου τραβήξαν την ουρά

Κοτούλα

Μου χαλάσαν τη φωλιά

Αγριάδα

Το χαλί μου ξεριζώσαν

Πλάτανος

Τον κορμό μου τον καρφώσαν
Όλα τα φυτά και τα ζώα
Μα εμείς έχουμε σκέπη
για όλα μα όλα τα παιδιά μας
Και να μην ξεχνούνε πρέπει
πως ολιάνοιχτη είναι πάντα
και μεγάλη η αγκαλιά μας.

(Εδώ μπορεί να ρωτήσουν οι ηθοποιοί του
έργου τα παιδιά

- Σεβόσαστε τη φύση; Την αγαπάτε;
- τι δεν πρέπει να κάνουμε;
- τι πρέπει να κάνουμε;

Δίνουμε ατάκες στα παιδιά να κάνουν
προτάσεις όπως : να μην πετάμε σκουπίδια,
να μη χρησιμοποιούμε το αυτοκίνητο ,
να μη ξοδεύουμε αλόγιστα νερό, να μη
καίμε τα δάση, ... ή να αγαπάμε τη φύση ,
να περπατάμε στη φύση, να παίζουμε στη
φύση, να ανακυκλώνουμε τις μπαταρίες,
να χρησιμοποιούμε χάρτινες σακούλες-
ανακυκλώσιμα υλικά-, να)

(Σκοπός μας να συμμετέχουν πολλή παιδιά.)

Παππούς

Προσοχή , παιδιά, τη φύση καθαρή
Πρέπει να φυλάξουμε μ' όλο μας το πάθος
Γιατί θέλουμε να ζήσουμε στη γη
Να τη θανατώνουμε σιγά-σιγά είναι λιάθος.

Μπαμπάς

Είναι λιάθος τα σκουπίδια να πετάμε
Όπου βρούμε και σταθούμε κι όπου πάμε.

Στην αγκαλιά της φύσης

Ευαγγελία-Αγγελική Πεχλιβανίδου

Τραγούδι

Πετάμε σκουπίδια
στους κάμπους , στα δάση
Αχ! Πού θα μας φθάσει
Σα να 'χουμε μάχη
αρχίσει στη γη
Και μια απ' τα ίδια
σκουπίδια στο στόμα
το πιάτο γεμάτο
Junk food και αφράτο
σμιλεύουμε σώμα
χωρίς ενοχή!

Γιαγιά

Να πετάξουμε όλα αυτά που μας κουράζουν
Τη χαρά μας, την ηρεμία που αφανίζουν
Μας αγχώνουν , μας τρελαίνουν, μας
ρημάζουν
σε καθούπια τη ζωή μας την ορίζουν.

Μπαμπάς

Τι το θέλω το ρολόι πια
Πού 'χει γίνει της ζωής μου η φυλακή
Θα το ρίξω , όπως ήlene, «στην πυρά».
Το κοκόρι που λαλάει μου αρκεί.
(ακούγεται κόκκορας)

Μαμά

Τις ηλεκτρικές μου συσκευές θα τις αφήσω
που στρατιώτης τους εγώ «επί ποδός»

Μπαμπάς - Παππούς

Τώρα στις χωμάτινες αυλές θα ζήσω
Λεύτερος , εργάτης ίδια κι αρχηγός.
(όλοι μαζί)
Λεύτερος, εργάτης ίδια κι αρχηγός.

Τραγούδι

Το μέλλιον θα το κτίσουμε μαζί
Παίρνεις και δίνω, παίρνω , δίνεις.
Άνθρωποι, φύση, μια πυγμή
Όλοι με αίσθημα ευθύνης.
Αγάπη δίνεις, καρπούς εγώ
Καλλιιεργούμε την ελπίδα
Ο ένας στον άηλο σεβασμό
Ο ένας στον άηλο η ασπίδα (δισ)

Όλα μαζί τα φυτά

Έχω ένα ευχαριστώ σ' όσους με φροντίζουν τόσο
Με σκαλίζουν, με ποτίζουν, με αγάπη με
κλαδεύουν!

Φρουτόδεντρα

Με καρπούς θα τους φορτώσω

Λουλούδια

Με λουλούδια να μυρίζουν

Βότανα

Με τα φύλλα μου που είναι
Το πιο φίνο γιατρικό.

Γάτος - Γατούλα

Είμαστε ο γάτος και η γατούλα
ήρθαμε γιατί σας αγαπάμε
Τι ωραία θα 'ναι παρευόηλα
ήρεμα μαζί θα τα περνάμε.

Σκύλος

Γαβ, γαβ, γουβ κι εγώ μαζί σας
Να φυλάω το σπιτικό σας
Θα 'μαι μέσα στην αυλή σας
Φίλος σας και μπιστικός σας.
(Εδώ η αγριάδα τον κοροϊδεύει κάνοντας

Στην αγκαλιά της φύσης

Ευαγγελία-Αγγελική Πεχλιβανίδου

πως κουνάει την ουρά)

Κατσικάκι

Και εγώ το κατσικάκι
Με το γάλα το πολύ

Προβατάκι

Είμαι εγώ το προβατάκι
Με το πλούσιο μαλλί
Όλο θα σας το χαρίσω
Για να κάνετε μ' αυτό
Το πιο ωραίο σας πλεκτό.

Αγελάδα

Φρέσκο γάλα κι εκλεκτό
Θα σας δίνω την αυγή
για να κάνετε μ' αυτό
Το πιο νόστιμο τυρί.

Αγριάδα

Αχ! Σας τρώμαξα παιδιά μου
Δεν είμαι τόσο κακιά
Και θα στρώνω την ποδιά μου
Να κοιμάστε μαλακά.

Πλάτανος

Είμαι ο πλάτανος ο γέρος που πλατίσκιο θα
σας κάνω
Γύρω μου όλοι εδώ σιμώστε και αποηλιάστε
δροσιά.

Βότανα

Το φαί θα νοστιμεύω
Τις πληγές σας θα τις γειάνω

Φρούτα

Πάντα θα σας προστατεύω
Για να ζείτε μ' αρχοντιά.

Τραγούδι (τα λουλούδια όλα μαζί)

Νομίζουμε πως είμαστε τεμπέλικα πολύ

Και η ζωή μας είναι ύπνος και τραγούδι

Μα κάθε δευτερόλεπτο ανθίζουμε λουλούδι

Και ομορφαίνουμε , στολίζουμε τη γη.

Μηλιά

Ένα μήλο την ημέρα
Μην ξεχάσετε , παιδιά
Το γιατρό τον κάνει πέρα
Δίνει υγεία και χαρά.

Τραγούδι (τα δύο παιδιά)

Αχ! Τι φρούτα γινωμένα
Είναι νόστιμα σαν μέλι
Σαν στολίδια κρεμασμένα
Ποιο παιδάκι δεν τα θέλει!
Αφού τόσο έχει μεράκι
στην καρδούλα τους σπιτάκι
να 'χει μέχρι να χορτάσει
Ποιό νομίζετε στην πλῆση;
Τόσο δα ένα σκουληκάκι!

Παπούς

Μες στη φύση είμαστε ίδιοι
Όλοι και αγαπημένοι
Και ο γερο - εγώ παπούς
Θε να σύρω το χορό.

Μπαμπάς

Μες στον κόπο ενωμένοι
Στη χαρά πάντα δεμένοι.

Μαμά

Δεν υπάρχει το «δε θέλω»
Μα το «κάνω ό,τι μπορώ».

Στην αγκαλιά της φύσης

Ευαγγελία-Αγγελική Πεχλιβανίδου

Υπηρέτρια

Δεν χρειάζεται να τρέχω
Όλη μέρα πάνω κάτω
Πλύση , σίδερο , φαράσι
Να μου ...φεύγει το καφάσι
Κι όλοι να τα περιμένουν
Όλα έτοιμα στο πιάτο.
Της οικογενείας μέλος
θα 'μαι τώρα και εγώ

Φυτά

Δικοί σας είμαστε και μες μέσα στη φύση
Κι είν' ο καθέννας μας καλύτερος σ' αυτό που
είναι

Ζώα

Και μες τα ζώα έχουμε πάντοτε μία λύση
Κι είναι μια πράξη μοναχά , μια μικρή λήξη:
«Δίνε»

Επαναλαμβάνεται το **Τραγούδι:**

Το μέλλον θα το κτίσουμε μαζί

Παίρνεις και δίνω, παίρνω , δίνεις.

Άνθρωποι, φύση, μια πυγμή

Όλοι με αίσθημα ευθύνης.

Αγάπη δίνεις, καρπούς εγώ
Καλλιιεργούμε την ελπίδα
Ο ένας στον άλλο σεβασμό
Ο ένας στον άλλο η ασπίδα (δισ)

Γιαγιά

Κι όταν ο ήλιος ανατέλλει
φέρνοντας μια καινούργια μέρα
μία μεγάλη θε να λήμε Καλημέρα
(επαναλαμβάνουν όλοι άνθρωποι, φυτά και
ζώα «Καλημέρα»)

Μπαμπάς

Στης φύσης μες στην αγκαλιά
χωράμε όλοι μας , παιδιά

Μαμά

Γέλιο, χαρά κι ανεμελιά
Μια αγαπημένη φαμελιά.

Αγόρι

Με το μυαλό μας καθαρό

Κορίτσι

Γνώσεις θα πάρουμε σωρό

Και οι δύο μαζί

Από της φύσης το σχολειό.

Παππούς

Και γω ο παππούς τώρα που έρχεται η νύχτα
Μία γλυκύτατη θα σας χαρίσω «Καληνύχτα»
(Πέφτουν όλοι να κοιμηθούν
ενώ κατεβαίνει το φεγγάρι τραγουδώντας)

Τραγούδι του φεγγαριού

Θέλω πάλη ν' αγκαλιάσω τρυφερά

Δέντρα, πράσινο, λουλούδια και βουνά

Να καθρεφτιστώ στις λίμνες τα νερά

Τα ποτάμια να φωτίσω

Και στις θάλασσας τ' απέραντο να ζήσω

Τα πιο ωραία μακροβούτια στα βαθιά.

Τις αχτίδες μου να αφήσω

Να χαϊδέψουν τα παιδιά

Λίγο πριν ο ύπνος να τα πάρει

Και τη γη να νανουρίσω

Με μια ολόθερμη αγκαλιά

Πάντα θα 'μαι το δικό της το φεγγάρι.

ΤΕΛΟΣ - Ακολουθούν Βοτανοποιηματάκια

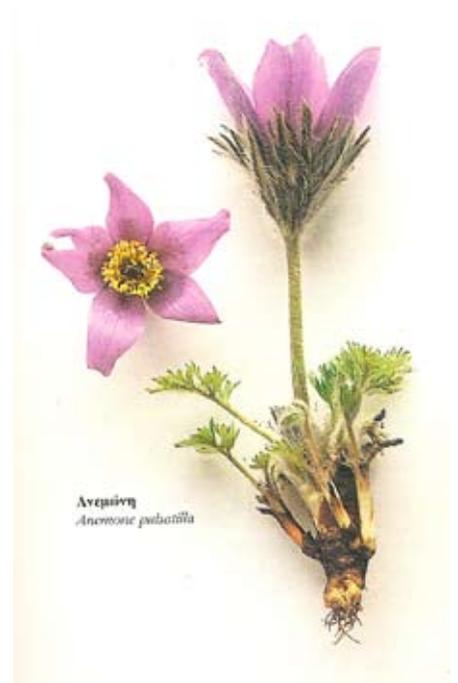
Στην αγκαλιά της φύσης

Ευαγγελία-Αγγελική Πεχλιβανίδου

Βοτανοποιηματάκια

Ανεμώνη

Από τα δάκρυα της Αφροδίτης
φύτρωσε η όμορφη η Ανεμώνη
Άνθος του Πάσχα το λεν πολλοί.
Διώχνει απ' τα μάτια τη φλεγμονή.
Κι αν νευραλγία μα και ωτίτις
μας ταλνάζουν,
νιώθουμε άγχος
κι έχουμε νεύρα
Όλα, η γλυκειά μας, τα επουλώνει.

Αρκουδοκούμαρο

Αρκουδοκούμαρο με λεν
αλλιά και **αρκουδοστάφυλο**.
πάντα θα βρεις τα φύλλα μου
γιατί είμαι σειθαλής.
Ρίχνω τις πέτρες των νεφρών,
διώχνω λοιμώξεις ουρικές
κι είμαι το Άλφα των γιατρών.

Χαμομήλι

Τρυφερό και ευλογημένο
βρίσκομαι σε κάθε σπίτι
Είμαι το αγαπημένο
το χειμώνα για τη γρίπη.
Όλη μέρα ανθισμένο
όταν η Άνοιξη προβάλλει
Κι όσα και καλά αν δίνω
ταπεινό πάντα θα μείνω.
Τα ματάκια μου τα κλείνω
κάθε βράδυ με το δείλι.
Ποιο θαρρείτε ότι είμαι;
Το γλυκό σας χαμομήλι.

Στην αγκαλιά της φύσης

Ευαγγελία-Αγγελική Πεχλιβανίδου

Φασκομηλιά

Φασκομηλιά κι **Αλιφασκιά**

Αλιφασκιά και **Φάσκος**

Σφάκα και **Αγριοφασκιά**

Ή ακόμα **Ελελίφασκος**

Για άφθες κι άλλες φλεγμονές

στο φάρυγγα, στο στόμα.,

Για δυσπεσίες , για πληγές.

Ελληνικό Βοτάνι!

Μα προσοχή, ακόμα,

για έγκυες δεν κάνει.

Τσάι του βουνού

Δεν πονάει η κοιλιά μου,

δεν είν' πέτρα το στομάχι

και φυτρώνω στα ψηλά

όπου λιάχει.

Βλάχικο με λένε τσάι,

του **Ολύμπου**, **Παρνασσού**,

Βελουχιού και **Σιδερίτη**.

Κι έχω το βουνό για σπίτι.

Είμαι: «**Τσάι του βουνού**»!!!

Ταραξάκο

A, B και C και D

Βιταμίνες είν' γεμάτο

Κάλλιο, σίδηρο και τι,

τι δεν έχει να προσφέρει!

Το όνομά του Ταραξάκο.

Ήπιο καθαρτικό.

Ισχυρό διουρητικό.

Βοηθάει τη χολή

και το αίμα καθαρίζει.

Σάκχαρο, χοληστερίνη

μα και πίεση ρυθμίζει.

Ταραξάκο και **Ραδίκι**

Πικραλίδα ή αλλιώς

με λημόνι μες στα πιάτα

η πιο νόστιμη σαλάτα!

Στην αγκαλιά της φύσης

Ευαγγελία-Αγγελική Πεχλιβανίδου

Τανάτσο το Παρθένιο

Μοιάζω με το χαμομήλι
σαν κι αυτό γλυκό κι αιθέριο
Και τη μαργαρίτα φίλη
έχω κι είμαι ταπεινό
Το **Τανάτσο Παρθένιο**
Όνομα επιστημονικό
Τη ναυτία ανακουφίζω
και την τάση για εμετό
Στις ημικρανίες σχίζω
τις σκοτώνω στο ληπτό
Κι αν μελαγχολία έχεις
είμαι εγώ το γιατρικό.

Οξυάκανθος (Κράταιγος, Μουμουτζελιά,...)

Μουμουτζελιά ή και **Μουρτζιά,**

Τρικουκιά και **τρικκοκιά,**

Οξυάκανθος αλλοιώς

Κράταιγος λατινικώς

Με αγκάθια κι άσπρα ανθάκια

που γεμίζουν τα κληδιά

και χαρίζουν γιατρεία

στις καρδιάς τη λειτουργία.

Στην κακή χοληστερίνη

το κατάλληλο φυτό

Για τα νεύρα γιατρικό.

Κόπωση, άγχος, αϋπνία,

δυσπεψία, ανορεξία.

Φύλλα και λουλούδια δίνει.

Άριστο διουρητικό.

Φράχτης, τις αυλές μας κλείνει.

Μάραθο

Μητέρες που θηλάζουνε

δεν πρέπει να ξεχνούνε

πως γάλα φέρνει μπόλικο

στα βρέφη που πεινούνε.

Στο βήχα το καλύτερο,

στους μυϊκούς τους πόνους.

Μάραθο, μαραθάκι μου,

Να ζήσεις χίλιους χρόνους.

Στην αγκαλιά της φύσης

Ευαγγελία-Αγγελική Πεχλιβανίδου

Λουίζα ή Λεμονόχορτο

Ναυτία αν σε βασανίζει
και του προσώπου νευραλγίες
Η διαίτα αν σε τσακίζει
και του στομάχου ανωμαλίες
Αν τρέμεις τα τριγλυκερίδια
και τις τοξίνες, τα λιπίδια.
Αν τρέμεις τη χοληστερίνη.
Λύσπ το Λεμονόχορτο
η η Λουίζα πιο γνωστό
Για όλα αυτά σου δίνει.

Κοντυλόχορτο ή Ιππουρίδα

Κοντυλόχορτο ή **Ιππουρίδα**
η του **Αλόγου η ουρά**
Πολυκόμμι
ή Εκουίζετο το αρουραίο
κι αν σε λένε,
Τόσα ονόματα πολλή!
Ξηραμένο ή σε κομμάτια
όλο το φυτό σου θένε
Κάψουλες ή αλοιφές
η αφέψημα ή χυμός,
-Αν και λίγο είναι πικρός-
Έχεις δράσεις στυπτικές
αιθλά και αιμοστατικές.
Επουλώνεις τις πληγές
απ' την κάθε αιμορραγία.
Άριστο διουρητικό,
Αντιφλεγμονώδες πρώτο
Πιείτε λίγο απ' το χυμό
για να φύγει η ατονία.

Στην αγκαλιά της φύσης

Ευαγγελία-Αγγελική Πεχλιβανίδου

Θυμάρι (Θύμος ο κοινός)

Για φαγητό, για τα μαλλιά,
για δέρμα, για τα νεύρα
που τη ζωή μας τυραννούν.
Για κρίωμα, για τους ιούς,
για βήχα και για πυρετούς,
για το στομάχι που πονά,
για τα παράσιτα που δρουν
μες στον εντέρων τις «οδούς»,
για την εποήλωση πηληγών,
αρθρικών, ρευματικών...
Μες στα βουνά μικρός μικρός
αηλιά γεμάτος χάρη
Είναι ο Θύμος ο κοινός
Ή το γνωστό Θυμάρι.

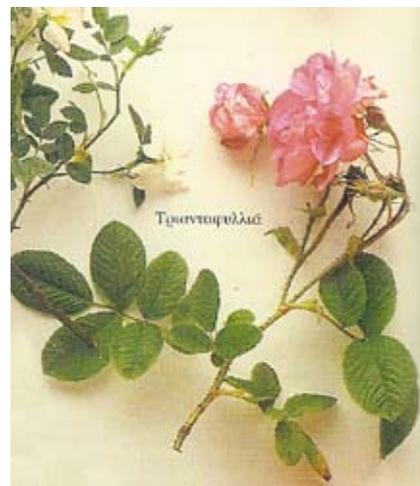
Λάπαθο

Λάπαθο, Αγριολάπαθο

μα και **Ξινήθρα** στα χωριά
Ρούμεξ με ήνε στα βιβλία
Απ' τα καλή υπακτικά
κι αν κανείς έχει αναιμία
και εξανθήματα δερματικά
Καταπραΐνω, αποημαίνω.
Τον δυναμώνω και τον θεριεύω.

Τριανταφυλλιά

Πλούσια σε Βιταμίνη C πηγή.
Απ' των καρπών σου τον πουρέ γλυκά,
σιρόπια από τα φύλλα σου μας δίνεις
και τις πηλγές τις εποηλώνεις και τις κλείνεις
Υπακτικό, διουρητικό, τονωτικό.
κι όλα απ' τη δική σου τη γεννιά
Η **Ροζαμούνδη**, το **Κινέζικο**, **Κυνόροδο** και συ
Είστε τα ρόδα μας τα μοσχοβολιστά μας
Όλο ομορφιά και χάρη, **Τριανταφυλλιά** μας.

Στην αγκαλιά της φύσης

Ευαγγελία-Αγγελική Πεχλιβανίδου

Καλέντουλα ή Νεκροπούλλουδο ή Αδράχτι της γριάς

Αντιμυκητιασικό,
αντιβακτηριδιακό,
Η **Καλέντουλα** εγώ
το φθηνό το γιατρικό
Αντιφλεγμονώδες είμαι
κι όλα τα αντί-
να με πιείς μες στο φλυτζάνι,
να με κάνεις κι αλοιφή.
Για φλεβίτιδες, κισσούς,
πόνους χίλιους, κοιλικούς
ιών εντέρων, της κοιλιάς,
«Νεκροπούλλουδο» με λένε
Ή και **«Αδράχτι της γριάς»!!!**

Ευκάλυπτος

Συνάχι, κρυσθόγημα
μ' ατμού εισπνοές θα γειάνουν.
Οι ψύλλοι θα ξεριζωθούν
κι οι ψείρες θα πεθάνουν.
Ψηλός κι αριστοκρατικός
Ευκάλυπτος ο εκλεκτός.

Δενδρολίβανο (ή Ροσμαρίνος ή Λασμαρί)

Η υπερκόπωση μας ταλανίζει,
η αρτηριοσκλήρυνση μας τριγυρίζει.
Άγχος και πονοκέφαλος
μα και κατάθλιψη μας κυβερνάει
κι άτονα η καρδιά αργοχτυπάει.
Το φάρμακο είναι δίπλα μας κάθε στιγμή
Στις γλήστρος, στις αυλές έχει σωρό
Ο **Ροσμαρίνος** είναι ή το **Λασμαρί**
Ή αλλιώς το **Δενδρολίβανό** μας το γνωστό.
που νοστιμίζει και το φαγητό.

Στην αγκαλιά της φύσης

Ευαγγελία-Αγγελική Πεχλιβανίδου

Δάφνη

Στον Απόλλωνα θεό
την Αρχαία εποχή
ήμουν αφιερωμένη
Στην Ελλάδα γεννημένη.
Είμαι η **Δάφνη** η εκλεκτή
Δέντρο γίνομαι ψηλό
και τα φύλλα που στεφάνι
στους αγώνες κάναν τότε,
μέρες δόξας μας θυμίζουν.
Το καλύτερο βοτάνι
αν τα φαγητά που τρώτε
θέλεις να μοσομυρίζουν.

Γλυκόριζα

Γλυκόριζα, όνομα γλυκό
μας μαλακώνει το λαιμό,
στο κρύωμα μας γειάνει.
Για βήχα είναι ιδανικό
και βρογχοθεραπευτικό
Στα έληκν και γαστρίτιδα
τα θαύματά του κάνει.

Βαλεριάνα η φαρμακευτική

Το εκχύλισμα της ρίζας
μόνο παίρνουν από μένα
που τονώνει και ηρεμεί
γενικά καταπραΰνει
Για το βήχα ιδανική
μα και αντισπασμωδική.
Αν η πίεση ανεβαίνει
το φαί αν δεν... κατεβαίνει.

Νάρδος η μυριστική,
Αγριοζάμπουκο με ήλιεν
κι είμαι στη Βοτανική
Βαλεριάνα η θαυμάσια
μα κι η **φαρμακευτική.**

Στην αγκαλιά της φύσης

Ευαγγελία-Αγγελική Πεχλιβανίδου

Αιθαία

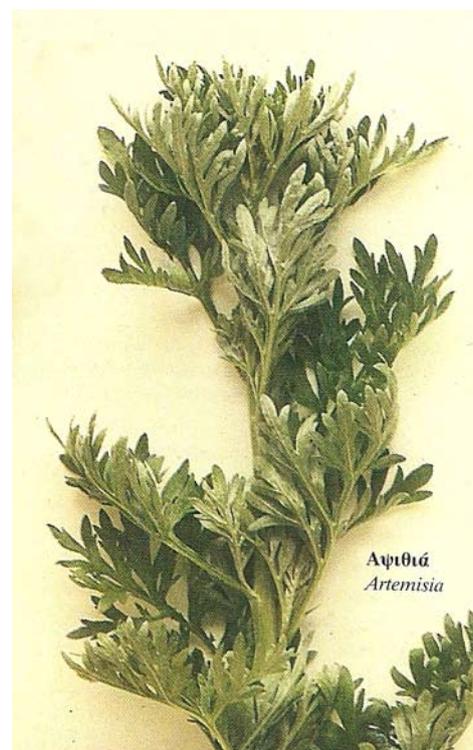
Η φυτική της κόλληλα
καταπραΰνει όλη
Έληκη , κύστες και βήχα,
γαστρίτιδες και πόνους
απ' το πολύ το κρέας
Που τρώμε συνεχώς.
Αν θέλεις να 'χεις χρόνους
Βράσε ρίζες **Αιθαίας**
και πίνε ανελλιπώς.

Αγριαψιθιά

Είμαι ιδανικό
Για τον πυρετό
Για τις φλεγμονές
Τα ρευματικά
Τις αιμορραγίες
Και τ' αρθρικά
Βότανο θαυματουργό
Είμαι η **αγριαψιθιά**.

Αγριάδα

Πρασινίζω όλη τη φύση,
όπου δείτε
κι όπου πάτε
Στα πιο άγρια τα μέρη
θα με βρείτε
Με πατάτε.
Μα τις ρίζες μου συλλέγουν
και τις βράζουν και τις πίνουν
και προβλήματα από πέτρες
στον οργανισμό τα σβήνουν.
Κι ειν' τα φύλλα μου ακόμη
πρώτο φάρμακο, γιατρεία
Και ρευματικά και οι πόνοι
κι αν σε καίει η αψάδα,
δε σε βασανίζουν πια.
Άγρωστη η έρπουσα
Με λένε στα χαρτιά
Αλλήλα σε Νότο είμαι γνωστή
και σε Βορρά
σαν η Αγριάδα!

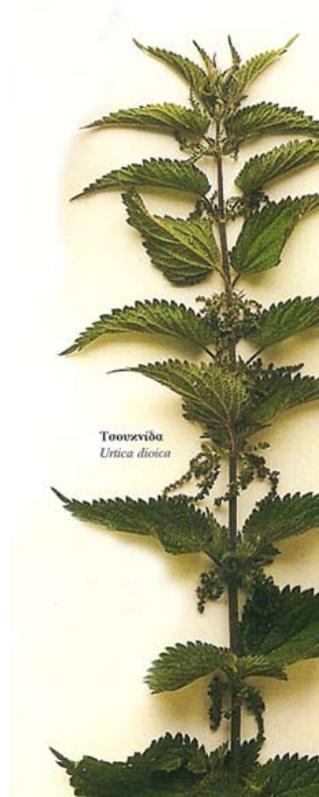
Αψιθιά
Artemisia

Στην αγκαλιά της φύσης

Ευαγγελία-Αγγελική Πεχλιβανίδου

Τσουκνίδα

Ζιζάνιο όλοι με νομίζουν
αηλιά όμως είμαι θείο δώρο
για το ουροποιητικό.
Είμαι και δυναμωτικό
για όσους έχουν αναιμία
Και άριστο διουρητικό
Πρώτο για την κυκλοφορία.
Για δυσμηνόρροια κι αιμορραγία
που τις γυναίκες βασανίζουν.
Για τα προβλήματα στομάχου,
Για σάκχαρο και για τοξίνες
Ποδάγρα, έκζεμα κι αρθρίτι
Θαυματουργές όλες μου οι ίνες
Είμαι για την υγεία σου η ασπίδα.
Πρέπει να μ' έχει κάθε σπίτι.
Με ξέρεις!
Είμαι η **Τσουκνίδα!**

Δυόσμος

Το κεφάλι σου αν πονάει
κι έχεις πυρετό
Κρυσθόδημα και βήχας,
άγχος αν σε τυραννάει
κι έχεις τάσεις για εμετό.
Νευραλγία κι αϋπνία,
πέτρες, άμμος στη χολή σου
που σου φέρνουν δυσπεψία.
Βάλε μέσα στη ζωή σου
όλα τα καλά του κόσμου.
Γίνε μέγας «φαν» του **δυόσμου.**

Μελισσόχορτο

Αχ , **Μελισσόχορτο,**
Μελισσοβότανο,
Αγριομέλισσα
και **Μελισσάκι!**

Πόσο πλατρεύουνε
τ' άνθη σου οι μέλισσες
μέλι μας κάνουνε
με πηλο μεράκι!
Τ' άνθη, τα φύλλα σου
καταπραύνουν
όλο το σώμα μας,
νεύρα, μυαλό.
Πόνους και άγχος
μας τα απαλύνουν.
Κι είσαι επί πλέον
Τωνωτικό!

Digital creations on computer

Iakovos Garivaldis (Melbourne)

These images are part of a collection by Iakovos Garivaldis which he created in the past ten years. He is using current computer technology to form these creative images. Some of these works have been used in the past to decorate his own literature. "If we can be creative in the new art form why not attempt it", he says.

The images collected for this issue of the magazine "Diasporic Literature" are those that depict the environment and in particular forest life. I. Garivaldis feels predominantly sensitized by the beauty of nature.

A drop in the see

Green and black meet in forest

Ψηφιακές δημιουργίες στον Η/Υ

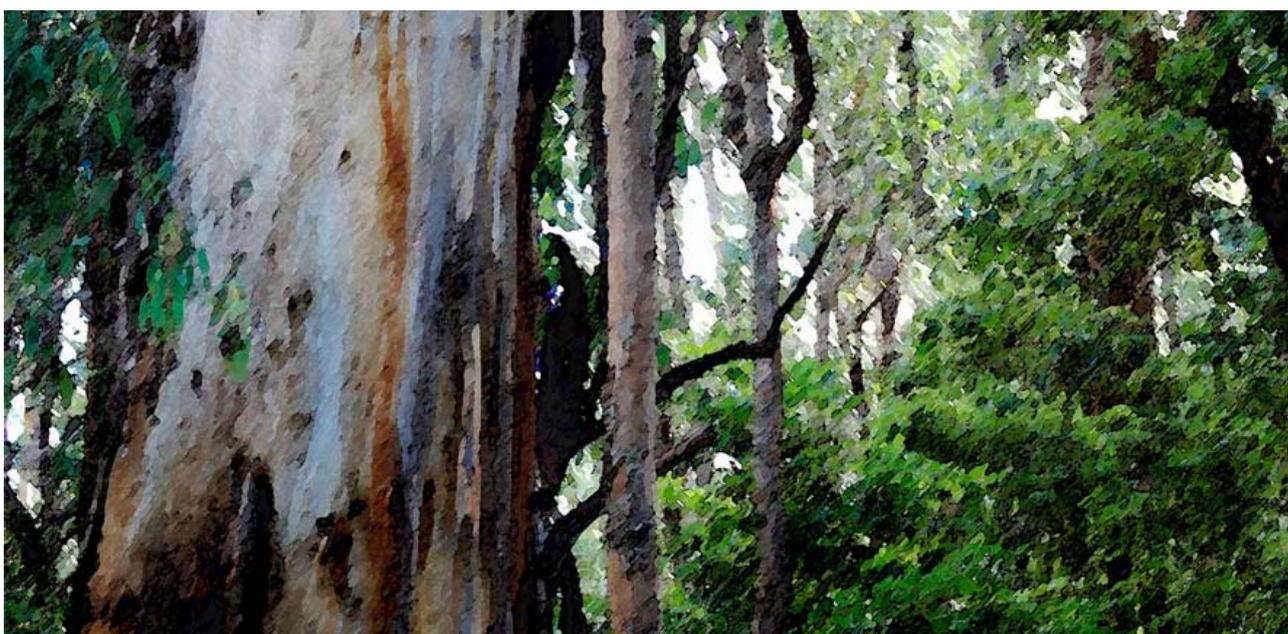
Ιάκωβος Γαριβάλδης (Μελβούρνη)

Οι εικόνες αυτές αποτελούν μέρος του αρχείου του Ιάκωβου Γαριβάλδη το οποίο έχει δημιουργήσει ο ίδιος τα περασμένα δέκα και πλέον χρόνια που ασχολείται χρησιμοποιώντας την σύγχρονη τεχνολογία. Τα έργα αυτά έχουν συμπεριληφθεί στο παρελθόν στην διακόσμηση λογοτεχνικών έργων του ίδιου. «Εφόσον μπορούμε να δημιουργήσουμε μια νέα μορφή τέχνης γιατί όχι», λέει ο ίδιος.

Στην περίπτωση αυτή η συλλογή που εμφανίζεται εδώ έχει επιλεγεί γιατί απεικονίζει το περιβάλλον και ειδικά τα δάση. Ο Ι. Γαριβάλδης είναι ιδιαίτερα ευαισθητοποιημένος με τη φύση.

Nature seat

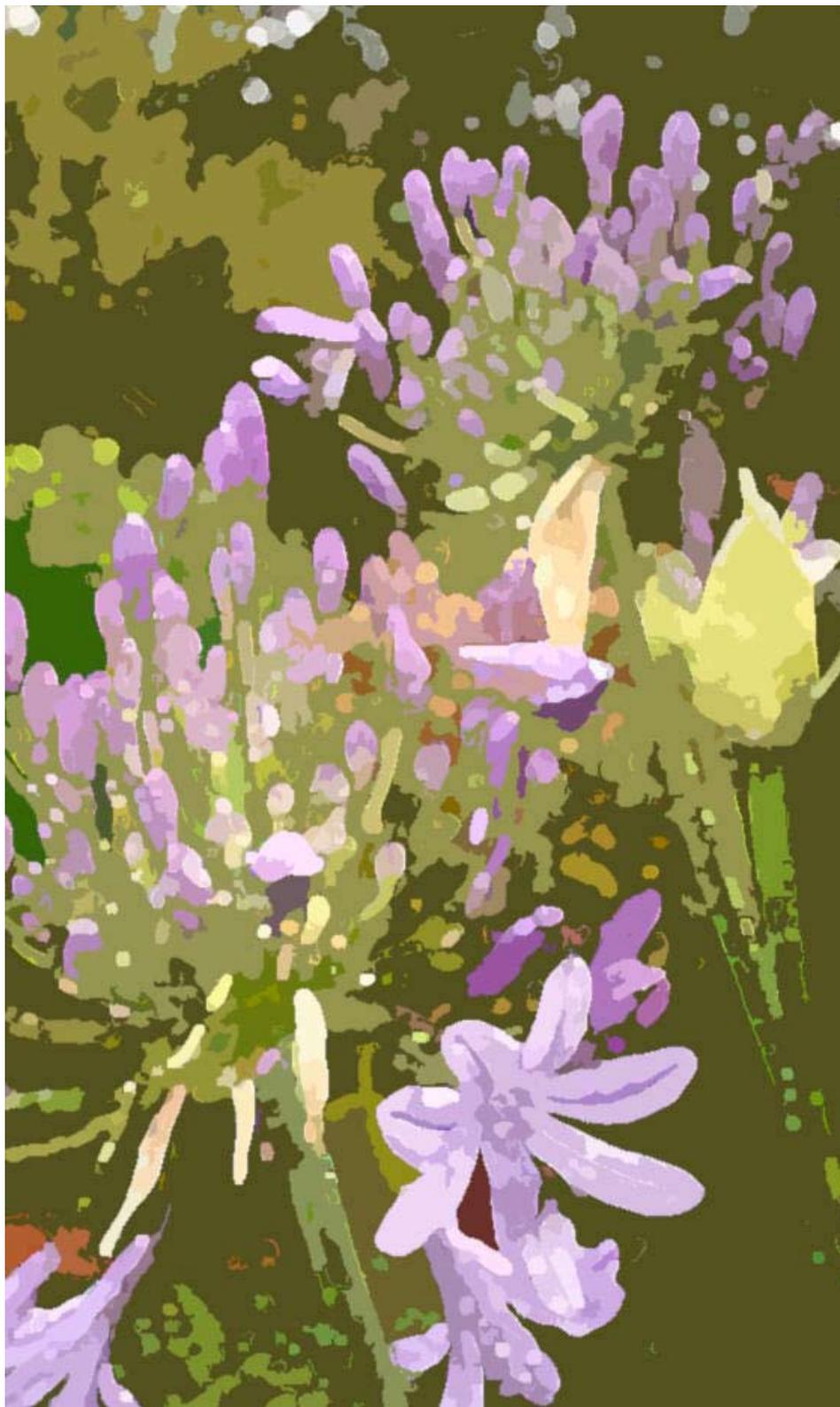
Green and brown silence

Digital creations on computer - Iakovos Garivaldis (Melbourne)
Ψηφιακές δημιουργίες στον Η/Υ - Ιάκωβος Γαριβάλδης (Μελβούρνη)

My path to salvation

Digital creations on computer - Iakovos Garivaldis (Melbourne)
Ψηφιακές δημιουργίες στον Η/Υ - Ιάκωβος Γαριβάλδης (Μελβούρνη)

Purple flower out of vase

Katerina Mertikas

Painter - Canada

Biography

Katerina Mertikas is a self-taught artist who was born in Tripoli, Greece in 1957. She and her family (Patrinios) immigrated to Canada in 1960; first to Montreal and then to Ottawa. Her two daughters were originally the inspiration of her work, and now she happily depicts her grandchildren in her works with a renewed energy of watching them grow. She had her first show in Ville Saint Laurent in 1989 and has been showing ever since. Painting spontaneously, in bright, bold acrylic paint, she captures what she feels and what her memory retains. Her paintings are mainly of children having fun, playing games or participating in sporting events in a naïve style. Katerina classifies her own work as naïve expressionism, trying to convey to the world the message of love, peace, innocence, and friendship. Katerina explains: "I love vivid colours. I love the feeling the painting creates within me-especially when depicting children in all their joys and excitement. I try to capture the special, happy moments in our daily lives on every canvas I paint." Katerina's work has been selected by UNICEF and the Canadian Lung Association for cards, stamps, and calendars to help raise funds for their charities. She has also been honoured with a "Women of Distinction" award in the arts category in 1999 and elected as a Fellow of the Royal Society of the Arts, whose patron is Prince Philip of Edinburgh.

Katerina Mertikas

Awards and Distinctions

- 2011 - Ottawa Citizen - A mother's masterpiece
- 1993 to 2009 - UNICEF Christmas Cards
- 2008 - Odyssey Magazine Article
- 2003 and 2008 - Hospital of Toronto Christmas Cards
- 2003 - Air Canada Jazz meal boxes promoting UNICEF
- 2002 - Pineridge Art - Young at Heart Calendar
- 2000 - United Nations Artist
- 1999 and 2001 - The Ottawa Citizen - full page display
- 1999 - Article in Magazine D'Art
- 1999 - Woman of Distinction Award for the Arts
- 1997 - Juvenile Diabetes Foundation Card
- 1994 - Christmas Seal artist for Canadian Lung Association
- 1994 - Children's Aid Society Toronto cards
- 1994 - Isle of Guernsey stamp

Katerina
Mertikas

Selected Collections

The Late Princess Diana
Mr. Jean Chretien
Mrs. Mila Mulroney
Sir Roger Moore
Julio Iglesias
Nana Mouskouri
Senator/Dr. Wilbert Keon
Embassy of Greece
Former Greek ambassador, Mr. & Mrs. John Thomoglou
Former Greek ambassador, Mr. & Mrs. Papasliotis
University of Ottawa Heart Institute
Children's Hospital of Eastern Ontario
Alberta Children's Hospital
Eleni Bakopanos, Former MP
Former Governor General R.J. Hnatyshyn
Nick Discepola, Former MP
Remax Head Office

A bright fall day

A quicker way home

After the rainfall

Close to our home

Canadian evening

Katerina
Mertikas

Carefree days

Leaves are falling

Gentile breeze

Listen to the leaves

Keeping the rain out

Love to kick a ball

Katerina
Mertikas

Love for Winter

Never mind the cold

Nice shot

New snowboards

Someone leads the way

Katerina
Mertikas

Ottawa in winter

Spring soccer

Teach me to swirl

The flowers have bloomed

Time to play

Winter action

Morning Arrives

Manolis Aligizakis

Canada

(Painting by Brian Buckrell)

I feel warmth amid my tender roots—
said the good spirited maple—
gazing the gleaming horizon
dressed in spring colors and
light hues memory of frost
melted away rock outcrop
holding up forest like a throne
its king and without reservations
salutes or holiday hurrahs
it makes a small arch as though
preparing the upcoming wedding
of breeze and leaves rusting
under the spell of new sunlight
just peeking behind the far
ridges blessed by eternal fire

Traffic Jam

Manolis Aligizakis

Canada

(Painting by Dan Gray)

In the lane exiting the highway
of cars with lights flickering
pastel colors and soft hues
no traffic signs or policemen
bugs and mosquito passengers
females applying make up
men arguing about smoothness
of flow and all appear as gigantic
to the painter's brush
as we do in the eyes
of enormities peeking
from their world of leviathan
down to our miniscule
like the infinite minus
gazing the infinite plus
with us
in the middle like big zeros
representing the great void of
colorful and eloquent nothing

Delphi

Manolis Aligizakis

Canada

Even this solemn remnant
of the ancient temple standing
like an anchorite in meditation
at the slope of the tired hill
even this they shall defile
remember this—I said

half-breed men with wide shoulder-blades
and hierodules with exquisite cheekbones
swaying their provocative buttocks
for the amusement of the winds
and the sea's virgin salinity
even this they shall defile—I said

aimlessly before the innocent statues
they shall desecrate and life the whore
they shall name and with stamina
and unyielding persistence they shall
bury the primeval customs and after
they exhume the ancestral hatred
and guilt they shall imprison pneuma
to be guarded by Herculean arms in the fiery
prehistoric evil and theirs the wealth
of the valley and my kin's reward
their blood shed in streets and neighborhoods
where you and I once roamed and played
drawing plans for achievements and deeds

and you said—it would had been better if we stayed
obedient to the holy and venerable
half truths brought to our lands by easterners
at least they had promised a gleaming Paradise

Blue

Manolis Aligizakis

Canada

You dive in the blue heaven
that has no borders
and you can only describe

your legs by feeling their
smoothness in translucent lace
big rocks by bumping onto them

but when you place a mask
covering your stigma with color

suddenly your face turns
visible and clear like a
crystal glass of water
in a July high noon and

you explore diaphanous
shapes contours and alabaster
columns of fresh touches

in the depth you descend like
your mind's abyss keeping you sane
in the midst of people's blue insanity

Σε σκεφτόμουν συχνά

Γιώργος Νικολόπουλος

Αθήνα

Σε σκεφτόμουν συχνά,
ακούγοντας τα πουλιά που κεληαδούσαν χαιρετώντας την άνοιξη

Σε σκεφτόμουν συχνά,
καθώς το ηλιοβασίλεμα έβαφε το ποτάμι που αργοκυλούσε κατακόκκινο

Σε σκεφτόμουν συχνά,
όταν η μεθυστική μυρωδιά των λουλουδιών μου έκοβε την ανάσα

Σε σκεφτόμουν συχνά,
περπατώντας στο δάσος ανάμεσα στα αγέρωχα πανύψηλα δέντρα

όμως άκου τα πουλιά	<i>(τα πουλιά που σκοτώθηκαν)</i>
μα κοίτα το ποτάμι	<i>(το ποτάμι που στέρεψε)</i>
μύρισε τα λουλούδια	<i>(τα λουλούδια που μαράθηκαν)</i>
που είναι τα δέντρα;	<i>(τα δέντρα που κάηκαν)</i>

κι' έτσι, τώρα πια δεν σε σκέφτομαι...

Η προσευχή του δάσους

Μαρία Μπόταση

Ελλάδα

Εμπήκα μέσα στην απέραντη εκκλησιά,
που ανθρώπου χέρι δεν την έχει κτίσει
και πέρα ως πέρα έχει σκεπή τον ουρανό,
στην εκκλησιά, πούχει στολίδια της την φύση!

Τα δέντρα, σαν κατάρτια δίχως τελειωμό,
με τα γερά κλαδιά τους απλωμένα,
χέρια πιστών έμοιαζαν κείνο το πρωί
για κάποια δέηση όλη μαζ' υψωμένα!

Του δάσους ψέλλναν οι αναρίθμητες φωνές
σεμνά της Κυριακής τη λειτουργία
κι' έχυναν τ' ανθουλάκι αντί λιβανωτό
το μύρο τους για την ημέρα την αγία!

Καντήλια και λαμπάδες είχαν αναφτεί
από την κάθε μιά του ηλίου αχτίδα.
Παντού ο ύμνος εσκορπιώνταν της χαράς
κι' έλαμπε της ζωής άσβηστη η ελπίδα!

Στον άγιον τόπο μακρινός προσκυνητής
γονάτισε μ' ευλάβεια κ' ψυχή μου
και τότε ενώθηκε, σα μέσα σ' εκκλησιά
στης Κυριακής την προσευχή

Η προσευχή του δάσους

Ανώνυμος

Ελλάδα

Είμαι η ζεστασιά και θαλιπωρή
του σπιτιού σου τις άγριες
και παγωμένες νύχτες του χειμώνα.
Είμαι η ποθητή και φιλική σκιά
όταν ο ήλιος ψήνει τα πάντα το καλοκαίρι.
Είμαι ο σκελετός της σκεπής σου,
είμαι η σανίδα του τραπεζιού σου,
είμαι το κρεβάτι που κοιμάσαι
και το ξύλο για να ναυπηγήσεις
τα γοργοτάξιδα καράβια σου.
Είμαι το συλιάρι της σκαπάνης σου
και η πόρτα απ' τον περίβολό σου.
Είμαι το ξύλο της κούνιας σου
αλλά και του φερέτρου σου.
Είμαι ο άρτος της αγαθότητας
Είμαι το λουλούδι του κάλλους.
Άκου την προσευχή μου.

Η σοφία του δέντρου

Δημήτρης Νικορέτζος

Ελλάδα

Ο Πέρσης χαλίφης
Ανουάρ Αλ Ρασίντ
ρώτησ' ένα δέντρο του δάσους
γιατί τα δέντρα δε μιλούν.
Πόσα χρήσιμα, είπε,
δε θα 'χαν να πουν στους ανθρώπους.
Του 'κανε τη χάρη το δέντρο και μίλησε:
«Αφού τόσο το επιθυμείς,
θα δεηθώ στο Θεό
να μας δώσει φωνή.
Όμως μόνο για λίγο».
Ξάφνου τα δέντρα
άρχισαν να μιλούν.
Η φλυαρία τους ήταν ακατάσχετη.
Ο χαλίφης πήγαινε να κουφαθεί.
Διαμιás το δάσος έχασε τη μαγεία του.
Έγινε αποτρόπαιο, αποκρουστικό.
«Θε μου», φώναξε,
«δεν αντέχω το βουητό.
Ας πάψουν επιτέλους»,
είπε στο δέντρο,
κρύβοντας το κεφάλι στην κηλεμπία του.
Το δέντρο δεήθηκε στο Θεό
και τα δέντρα βουβάθηκαν.
Μόνο το θρόισμά τους ακούγονταν.
Τι ωραίο φάνταζε το δάσος!...
«Τώρα θα κατάλαβες»,
του είπε το δέντρο
«πόσο άσχημος θα 'ταν ο κόσμος
αν μιλούσαν τα δέντρα»...

Εμείς: Θύτες της Γης και Θύματα

Ευαγγελία-Αγγελική Πεχλιβανίδου

Θεσσαλονίκη, Ελλάδα

Την πρωτοπλάσμων ομορφιά σου τη σκοτώσαμε
που γέμιζε ζωή τα σωθικά μας.
Όπου πατούμε, ό,τι αγγίζουμε αλλοιώνουμε.
Σβήσαμε μονοκόντυλα την αρχοντιά μας.

Διαλύσαμε, θερίσαμε, τρυγίσαμε
δημιουργώντας, προοδεύοντας, έτσι θαρρούμε.
Χιλιάδων χρόνων τα θεμέλια γκρεμίσαμε
και λίγο λίγο όπως πάμε θα καθούμε.

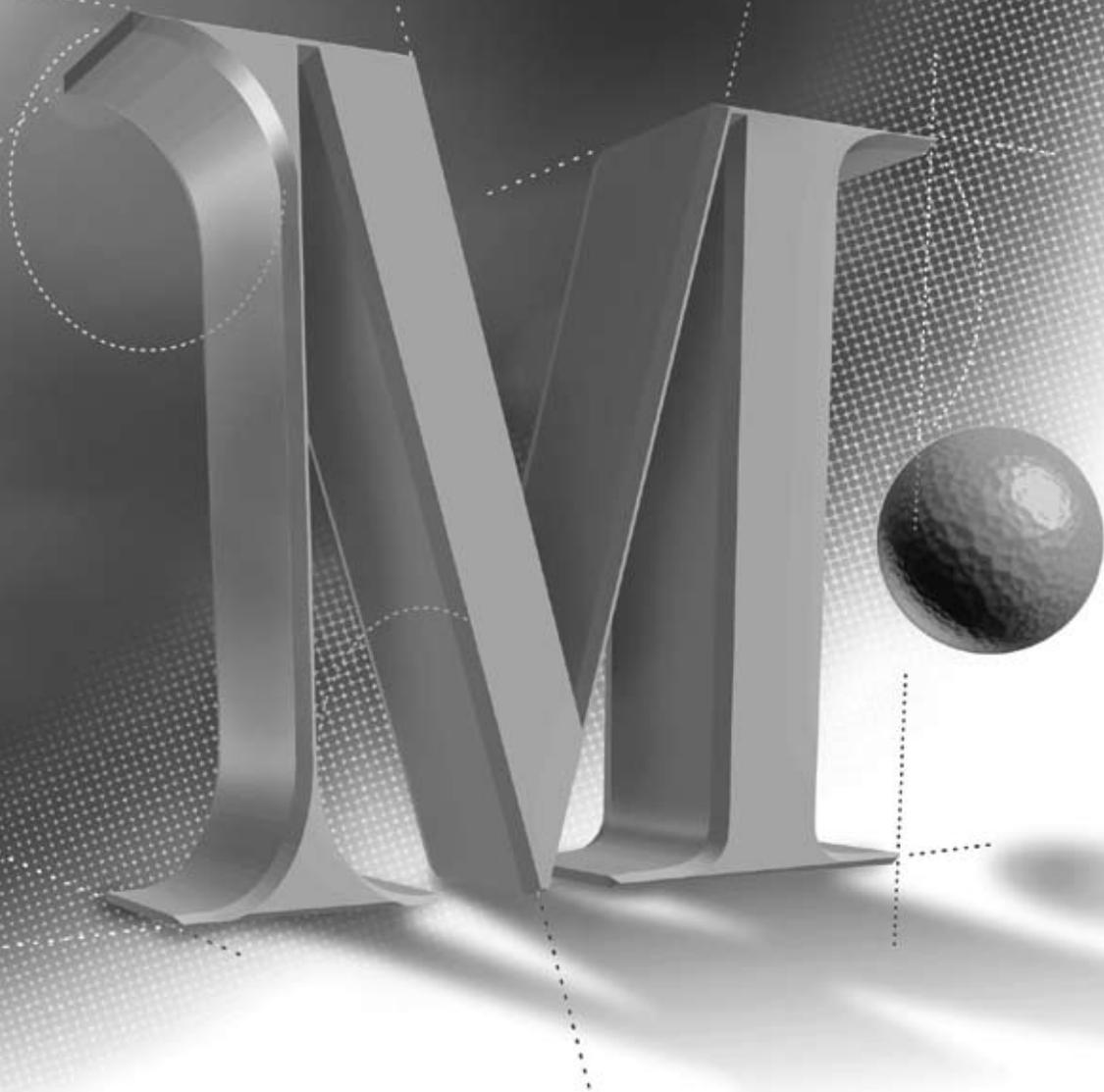
Είμαστε Κύριοι, θεωρούμε και φουσκώνουμε.
Την υποτάξαμε τη γη σε βασιλιάδες!
Ψευτοπαλιήκαρα καταστροφής, καταναλώνουμε
τη Μάνα Γη. Ανθρωποφάγοι αφεντάδες.

Τον ουρανό με νέφος μουντζουρώσαμε
κρύβοντας των ελπίδων μας τις στράτες.
Τα μάτια και το βλέμμα μας πληγώσαμε.
Του μέλλοντός μας άγριοι τρομοκράτες.

Τα «θέλω» να καλύψουμε παλέψαμε
θοηλώνοντας την αυτοκριτική μας.
Τη Φύση – αγκαλιά δεν προστατέψαμε.
Λαβώσαμε τη γαργαρη πηγή μας.

Στου δάσους την καταστροφή μπροστάρηδες.
Κι η Γη ταφόπλακα με το «ενθάδε κείται».
Λιπόψυχοι και μεθυσμένοι καθαλήρηδες
κάτω από έναν ήλιο που εκδικείται.

Χωμένοι στις αδιαφορίας τη νωθρότητα,
στα καυσαέρια, τα σκουπίδια και τους ρύπους,
διαγράψαμε απ' τη ζωή μας την ποιότητα.
Ο κάθε ένας μας αμαρτωλός, τυφλός Οιδίπους.

Σχεδιασμός - Σελιδοποίηση - Εκτύπωση - Βιβλιοδεσία
Λογοτεχνικών και Επιστημονικών Συγγραμμάτων

ΜΑΥΡΟΓΕΝΗΣ ΑΕ
ΓΡΑΦΙΚΕΣ ΤΕΧΝΕΣ

Ολύμπου 3 • Τ.Κ. 57009 Καλοχώρι Θεσσαλονίκης
Τηλ.: 2310 700770, 2310 789755, 2310 789756 • Fax: 2310 700767
e-mail: mavrogenis@hol.gr • www.mavrogenis.com.gr

"Autumn trees" Golfo Tsakoumi